

Yüksel'de Herkes Sustu, Sopalar Konuştu! Şiddetten 'Başka Çare Yok' (MU)!?

18 Temmuz 2011'de, Konur Sokak ve Yüksel Caddesi hiç görmek istemediğimiz görüntülere sahne oldu!

Polis şiddeti görüntülerine alışık olan İnsan Hakları Anıtı önünde bu sefer elinde yeni biçilmiş kazma sapları ve biber gazı ile işportacı kovalayan Çankaya Belediyesi Zabıtaları ve onlara karşı ellerinde taş, bıçak ne bulurlarsa onunla saldıran işportacılar sahnedeydi.

Yüksel'i hergün abluka altında tutan polis bu sefer ortada yoktu. Çevik kuvvet ekipleri olaylar sırasında 500 metre geriye, Meşrutiyet Caddesi'nin Atatürk Bulvarı ile kesiştiği köşeye kadar çekilmişti.

Sokakta gerginlik sürüyor.... >>> s.3

Sanatçı Örnek Değil Özgür Olmalıdır.
Yaşar Seyman, >>> s.5

Ankara'nın Amblemleri.
Enver Arcak, >>> s.6

Padişahın Buyruğudur: Solfasol'da Taş
Taş Üstünde Kalmasın!
Murat Ayvaz, >>> s.7

Bisiklet Güzel Birşeydir.
Murat Sevinç, >>> s.18-19

Bisiklet ve Sokak Sanatı.
Aydan Çelik, >>> s.21

Bir Gençlerbirliği Taraftarının Güncesi...
Erdem Ceydilek, >>> s.22

Görünmez Kahraman: Hasan Şengel...
Mehmet Ali Çetinkaya, >>> s.22

Bu Ay Ankara...
>>> s.23

Görsel: Burcu Öztürk

"Pet Şişenin 3. Hali"
**Olağan
Olağanüstü(ler)!**

Bir meşrubat şişesi broş olarak karşıma çıktığında, yaşadığım benzersiz bir deneyim olduğunu anlamıştım. Olağan olağanüstüydü söz konusu olan. Belli ki standart kullanım döngüsü bir yerlerde şaşmış; uzun yıllar eko-sistemde kirlilik yaratacak tonlarca pet şişeden bir kaç farklı güzergah izlemiş. Selda BANCI >>> s.8

**ORADA,
BİR EV VAR,
YAKINDA!.. >>> s.2**

DOSYA:

HAMAMÖNÜ

Hamamönü, adeta küllerinden yeniden doğmaya çalışan bir efsane gibi. Kendine çeki-düzen vermeye çalışıyor ve yeniden kentin ilginç yerlerinden biri olmak için yola koyulmuş, hiç olmazsa Ankara'nın bir bölümü için, gidilesi- görülesi bir yer olmuş durumda. PEKİ HEPSİ BU MU? >>> s.10

Burası Ankara!

Orada, Bir Ev Var Yakında...

Burası neresi oyunu oynamayacağız. Burası Ankara, Burası Çankaya, Burası Dikmen Vadisi. Meclis'e ve Cumhurbaşkanlığı Köşkü'ne kuş uçuşu 2 km mesafede. Dikmen 1. Etaptaki 1 milyon TL'lik dairelere 500 metre. Bir duvarı yıkılmış tek katlı bir ev. Evde atık kağıt işçisi Diyarbakırlı Mehmet, Mehmet'in annesi ve Mehmet'in bebeği yaşıyor. Uzaktan elimizi kaldırıyoruz merhaba niyetine. Hemen hoşgeldiniz edip bahçenin bir kenarında oturacak bir yer gösteriyorlar. Bir bardak ayran ikram ediyor anne. Mehmet işe çıkacak birazdan Yemeğini yiyor. Anne misafirperver bir telaşla "size de yemek koyayım" diye yerinden kalkıyor.

Evin elektriği iki hafta önce kesilmiş. Zaten uzun süredir yakındaki bir evden elektrik kullanıyorlarmış. O evin sahibi de Büyükşehir ile anlaşıp evinin elektriğini kestirince elektriksiz kalmışlar. "Elektrik olsa iyi olurdu" diyor Mehmet'in annesi. Evde su da yok. Mehmet kağıt toplamaktan dönerken yanında getiriyor evin günlük suyunu. "Su olsa iyi olurdu" diye geçiriyoruz içimizden. Evin içinde, kundakta yatan bir de bebek var. Adını sormaya da kalkıp yüzüne bakmaya da cesaret edemedik. Evin bir duvarı yok. "Evin bir duvarı daha olsa iyi olurdu." / Solfasol

Fotoğraf: Mehmet Onur Yılmaz

Çankaya Belediyesi - Çevko El Ele

Geridönüşümde Geri Geri!

Çankaya Belediyesi ve ÇEVKO'nun geridönüşüm ile ilgili yaptığı işbirliği bir türlü anlamlı sonuçlar üretmiyor.

Geridönüşüm için Çankaya Belediyesi ÇEVKO işbirliği ile yürütülen proje kapsamında Çankaya'nın dört bir yanına metal geridönüşüm kumbaraları yerleştirildi. Geridönüşüm kumbaraları ayağına gelen pek çok Çankayalı evlerindeki değerli atığı ayrı depolayarak bu kumbaralara getirmeye başladılar. Ancak kumbaralar dolup taşmasına

ve aradan haftalar geçmesine rağmen pek çok kumbara hala boşaltılmadı. Kumbaranın bu halini gören Çankayalılar için geriye kalan çare atıkları doğrudan çöpe göndermek gibi görünüyor.

Geridönüşümde ısrarlı çankayalılar için bir yol daha var.

Bütün gün Çankaya'yı sokak sokak gezerek atık kağıt, plastik ve metal toplayan atık malzeme işçilerine bir merhaba deyip topladığınız malzemeleri onlara verin. Ayırdığınız malzemenin de çabanızın da kıymetini bileceklerdir.

YAZARIMIZ OLUN KENTİ BİRLİKTE TARTIŞALIM

Solfasol, her sayısında bir dosya konusu seçiyor ve bu konuyu biraz daha derinlemesine ele almaya çalışıyor. Bu "derinlik" hem bilginin, hem de bilgiyi derleme ve sunum biçimlerinin çoğalması ve çeşitlenmesi anlamına geliyor. Dosyalarda ele aldığımız konular üzerinde, yazılı olabileceği gibi, görsel olarak düşünmek de mümkün. Dosyaların genel amacı, kente/ Ankara'ya ilişkin bir konuyu, bir sorunu veya bir durumu, yeni başlayan bir oluşumu, ya da artık kaybetmekte olduğumuz bir özelliği vb. bir büyüteç altında görmek.

"Görmek" aslında biraz da "gözlemlemek" anlamına geliyor. Genellikle ilk etapta gözlemleme ile yetinmek istiyoruz. Bu konunun "iyi ya da kötü" olduğu veya "doğru ya da yanlış" olduğuna dair kendi değerlendirmelerimiz öne çıkarmaktan çok, hangi ölçütlere veya yaklaşıma göre olursa olsun, bu konunun sizler, siz hemşeriler tarafından tartışılabilmesi için elverişli bir zemin oluşturmaya çalışıyoruz. Dileğimiz, olgulara dikkat çekmek, tartışılabilmesi için gerekli bilgileri aktarmak ve birlikte bu konuda yapacağınız tartışmayı kolaylaştırmak.

Özetle istediğimiz, sizlerin bu konuda düşündüklerinizi, deneyimlerinizi, eleştirilerinizi, değerlendirmelerinizi bize yazmanız/ bildirmeniz.

Farklı açılardan bakarak ve farklı ölçütler kullanarak, aynı olguya farklı bakabilir, farklı fikirler ileri sürebilir ve farklı öneriler geliştirebilirsiniz. Biz de bunu bekliyoruz zaten. Unutmayın lütfen, özellikle dosya konularımız hakkında tartışmanızı ve bu konuda düşündüklerinizi bize göndermenizi bekliyoruz.

Yazarımız olun.
Kenti birlikte tartışalım.

Önümüzdeki aylarda ele alacağımız dosya konuları:

Eylül 2011 : Hacıbayram
Ekim 2011 : Yeni Başlayanlar İçin Ankara
Kasım 2011 : Kentsel Tarım ve Beslenme

bilgi@gazetesolfasol.com
www.gazetesolfasol.com

Yüksel'de Herkes Sustu, Sopalar Konuştu! Şiddetten 'Başka Çare Yok' (mu)?

18 Temmuz 2011'de, Konur Sokak ve Yüksel Caddesi hiç görmek istemediğimiz görüntülere sahne oldu. Polis şiddeti görüntülerine alışık olan İnsan Hakları Anıtı önünde bu sefer elinde yeni biçilmiş kazma sapları ve biber gazı ile işportacı kovalayan Çankaya Belediyesi Zabıtaları ve onlara karşı ellerinde taş, bıçak ne bulurlarsa onunla saldıran işportacılar sahnedeydi. Yüksel'i hergün abluka altında tutan polis bu sefer ortada yoktu. Çevik kuvvet ekipleri olaylar sırasında 500 metre geriye, Meşrutiyet Caddesi'nin Atatürk Bulvarı ile kesiştiği köşeye kadar çekilmişti.

Yüksel Caddesi'nde son günlerde yaşananlar Ankara'nın alışık olmadığı görüntüler değildi. Hele de Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı'nın dili olsa anlatacak ne çok polis şiddeti hikayesi vardır. Ancak kimse elinde yeni biçilmiş kazma sapları koşuşturan zabıtalara görmeye alışık değil. Üstelik kimse "yeni toplumcu belediyecilik" iddiası ile seçmen karşısına çıkmış Sosyal Demokrat Çankaya Belediyesi'nden böyle bir şey beklemiyordu. Herhalde, "ne olursa olsun başka bir çare bulurlar ama hep eleştirdiğimiz resmi şiddete başvuramazlar" diye düşünüyorduk. Ama ortaya çıkan görüntüler ve ardından olanlar hem moral bozucu, hem de umut kırıcı.

Yüksel'de olanları anlamak

Bu yaşananların bir anlık bir zabıta cinneti olmadığı açık. Bugünlere nasıl geldiğimizi anlamak için Yüksel'in son 40 yılına bakmak gerektiğini düşünüyoruz. Bu bakışın bundan sonrası için çözüm yolunda bir ipucu olabileceğini düşünüyoruz.

Diğer yandan olanları anlamaya çalışırken kendi deneyimlerimizle sınırlı kalmamak için bir yandan bölgenin uzun süredir tanıdığı olan bir yandan da Çankaya Belediyesi'nde çeşitli görevleri olan kişiler ile özel söyleşiler yaptık. İşportacılarla da, esnafla da Yüksel'i mekan tutmuş Ankaralılarla da konuştuk. Anlayışınıza sığınarak, aldığımız görüşleri kaynak göstermeden aktaracağız.

"Beyaz Minibüslüler..."

Görüşüğümüz bir Belediye görevlisi şöyle diyor:

"Sorunun temelleri yıllar öncesine dayanıyor. Maalesef dışardan bakıldığında Çankaya Belediyesi büyük bir kurum gibi görünüyor ama yıllardır Çankaya'da "ceketimi aday göstersem kazanırım" mantığı

yüzünden kurumun içi boşalmış, kurumsal yapı dağılmış. Bunun sonucunda da kişisel inisiyatifler gelişmiş belediyede. Kontrol altına alınamayan kişisel inisiyatifler. Önceki dönemde (Muzaffer Eryılmaz dönemi kastediliyor) beyaz minibüsle gezen kadrosunun nerede olduğu, ya da olup olmadığı bile belli olmayan ama belediye adına dolanan eli sopalı tipler vardı. Bunların çoğu spor kulüpleri üzerinden istihdam edilen bir ekipti. Yeni dönemde (Bülent Tanık'ın seçildiği dönem kastediliyor) bu ekipler dağıtıldı."

Keçiören Belediyesi'nin 1990'lardaki "A Takımı" gibi bir yapılanmayı

ÇANKAYA KAYMAKAMLIĞI İZLEMEDE! En sert olayların olduğu 18 Temmuz sabahı Çankaya Belediye Başkanı Bülent Tanık sabah saatlerinde, olaylardan önce Çankaya Kaymakamı Mutstafa Hulusi Arat'la görüşerek bilgi veriyor. Ancak olay olmadan müdahale edemeyeceklerini belirten Kaymakamlık yetkilileri bir anlamda Çankaya Belediyesi'ni kendi derdi ile başbaşa bırakarak Yüksel'i hergün abluka altında tutan çevik kuvveti olaylar sırasında 500 metre geriye, Meşrutiyet Caddesi'nin Atatürk Bulvarı ile kesiştiği köşeye kadar çekiyor. Olaylardan bir kaç gün sonra anlaşılmasa da ev operasyonlarına başlayan Ankara polisi olayla ilgili olan bazı işportacıları göz altına aldı.

hatırlatan bu "beyaz minibüslüleri" geceleri atık kağıt işçilerine uyguladıkları şiddetten hepimiz hatırlıyoruz. Bu ortamda 2004'ten bu yana Konur'daki işporta tezgahlarına göz yumulduğu hatta yer gösterildiği söyleniyor. "Belediye'den de zabıtanın da işin içinde olanlar vardı." diyor konuştuğumuz belediye görevlisi.

Belediye tarafından ayrı ayrı görüşüğümüz herkes işportacıları mafyatik bir örgütlenme olarak tanımlıyor ve sopalı, biber gazlı saldırı için "başka bir çaremiz yoktu" görüşünde birleşiyorlar. Bu sadece bir meşrulaştırma değil aynı zamanda bir çaresizliğin de ifadesi. O gün yaşananlar için söylenen şu:

"Zabıta ile işportacılar uzun süredir çok gerilmişlerdi. İşportacıların bazıları korunduklarını düşündükleri için Zabıta'ya çok kötü davranıyorlardı. Belediye işportacıların kaldırılması kararını alınca bu gerginlikle müdahale etti zabıta. Gereğinden fazla bir sertlik vardı. Ama organizasyon yoktu. 60-65 yaşında beyaz saçlı zabıtalarda ellerinde sopa adam kovaladılar. Hiç hoş bir görüntü olmadı. Doğru değildi. Ama alınan karar işportanın kaldırılmasıydı. Başka çaremiz yoktu."

Çankaya "Resmi Şiddet"i Meşru Görüyor

Bu ifadeden anlaşılacak şu ki "resmi şiddet" Çankaya Belediyesinde meşru ve gerektiğinde başvurulabilecek idari bir inisiyatif konusu olarak görülmektedir. Bizce en büyük sorun da buradadır. "Resmi şiddet" mazur

gören bir yerel yönetim bunu "yeni toplumcu belediye" kavramı içinde nasıl açıklayabilmektedir?

"Seçim Öncesi Tavrı Alamadık"

Bir belediye yetkilisi "Seçim öncesi partinin bazı adayları yüzünden Belediye olarak tavrı alamadık ve sokak boş kaldı. Bir iki ayda durum daha da kötüleşti. Sokakta yürüyecek yer bile kalmamıştı. Esnaf ile işportacılar arasında kavgalar gerginlikle ortaya çıkmaya başladı." diyor ve durumun kronikleşmesindeki Belediye'nin şimdiki yönetiminin payını kabul ediyor.

"Olaylar bu noktaya gelmeyebilirdi. Ama..."

"Bu noktaya nasıl geldik? Başka türlü olamaz mıydı?" şeklindeki sorumuza verilen cevaplar çok çarpıcı. Cevaplarda ortaklaşan nokta Belediye'de yetkisi ve görevi dışında bazı idarecilerin olaylara müdahil olduğu ve tam ifadesi ile sokakta "bıçkınlık" yaptığı yönünde. Ortak kanı, öngörü ve iyi bir kriz yönetimi olmadığı yönünde. "Olaylar bu noktaya gelmeyebilirdi." diyorlar ama hemen ardından şunu eklemeyi unutmuyor Belediye tarafı: "Geldiğimiz noktada başka çaremiz yoktu."

Zabıta Eliyle Sokak Yönetimi Zabıtaya da Haksızlık

Konunun taraflarından bir diğeri tabi ki işportacılar. İşportacılar homojen bir grup değil. İçlerinde memleket bağı ile birbirini tutan bir grup var olduğu gibi, siyasi görüşleri sebebiyle yanyana duran bir iki ekip de var. Ayrıca ekmek parası derdi ile Yüksel'de var olmaya çalışan bunun için gerektiğinde tezgahları için birilerine kira ödeyen bir grup da var. En çok mağdur olanlar da bu ekipten. Bunun yanında artık gittikçe görünmez olmuş bir grup daha var. Farkında olmasalar bile Konur'un 30-40 yıl öncesinden gelen kitap tezgahları geleneğinin devamı olan "sokak kültürü"nü temsilcisi olan tezgah sahipleri. Konur-Yüksel-

Karanfil yaya bölgesinin Ankara'da sokak kültürü'nün vazgeçilmez bir unsuru olmasının temelinde bu geleneğin yattığını hatırlayan kimse yok. Çankaya Belediyesi bu ekipler içinden sadece ideolojik olarak kendisine yakın olan bir ekiple anlamlı bir ilişki kurmuş/ kurabilmiş. Kalan gruplar ile sorunun çözümü yönünde anlamlı bir ilişki geliştirmek için çaba gösterildiğine

1980'lerden bu yana Yüksel...

Yüksel Caddesi 1980'ler öncesinden itibaren Ankara'da özel bir yer olmaya başladı. Pek çok sivil inisiyatifin kaynağı olan Yüksel'de Türk Mimar ve Mühendis Odaları Birliği (TMMOB) un ve Mülkiyeliler Birliği'nin varlığı siyasi bir özgürlük ortamı hazırlamıştı zaten. Üzerine üniversiteli gençliğin sokağı yoğun olarak kullanmaya başlaması ile Yüksel, Konur ve Karanfil Ankara'da sokak kültürünün gelişmesi için uygun bir ortam oldu. İlk olarak ikinci el kitap sergileri ile başlayan

sokak sergileri, kitapçılar Doğa Taşdelen döneminde (1989'da Olgunlar Sokaktaki şimdiki yerine taşınırken yavaş yavaş kendi ürünlerini satan üniversiteli gençlere bıraktı. Bu dönemler de oldukça sancılı geçti ama sokak kendi dengesini kendisi üretiyordu; dışardan zabıta ya da polis zoru olmadan. O dönemde Yüksel'den giden de yerine gelen de Yüksel'in gelişimi için de önemli köşe taşları olarak yer etti hafızalarda. Bu süreçte Engürü Kahvesi, Yüksel Kahvesi, Ezgi Çay Evi gibi sokağa özgü mekanlar da yer buldu kendine. Herbiri kendi kitlesi ile bir değerinden farklılaşan yerlerdi buralar. Önce Dost Kitabevi ve Turhan Kitabevi ardından Imge Kitabevi Yüksel'in "okuyan" kitesinin mekanları oldular. Yüksel'in geriye gidişi Haydar Yılmaz dönemi ile başlar. Ama en büyük darbeyi Muzaffer Eryılmaz döneminde yemiştir. Mantar gibi biten "Bazaarlara" alışverişin en kötü haliyle tüm sokağı sarmış ve dükkan içlerinde kiraladıkları stantlar yetmeyince sokağa da taşmış ve sokağı satmaya, sokakta satmaya başlamışlardır. Sokak sergilerinin işportaya dönüştüğü süreç bu "bazaarlara" ile başlamıştır.

dair bir gösterge yok. Üstelik bütün süreç zabıta eliyle yönetildiğinden bunun mümkün olmasını beklemek de hayal. Uzun süreli ve birikerek oluşmuş sosyal bir sorunu zabıta eliyle çözmeye çalışmak zabıtayı da çıkmaza sokmaktadır ve bu beklenti zabıtaya da haksızlıktır.

İşportacılar: "Başka Çaremiz Yok."

Konuştüğümüz bazı işportacılar Çankaya Belediyesi'nin kendileri hakkında kara propoganda yaptığını ve kendilerini mafya gibi gösterdiğini söylüyor. Oysa kendilerinin ekmek peşinde olduklarını ve başka çareleri olmadıklarını vurguluyorlar. Dediğimiz gibi işportacılar homojen bir grup değil. Ama bu sosyal sorunu çözmek için yeterince çaba harcanmadığı da ortada.

Esnaf korkuyor.

Konu ile ilgili görüşlerini almak istediğimiz bölge esnafı tedirgin. Sokağın 'temizlenmesinden' memnunlar ama görüş belirtmekten kaçınıyorlar ve işportacılarla karşı karşıya gelmek istemediklerini söyleyerek bu konuya karışmak istemediklerini söylüyorlar.

Çankaya Belediyesi Yalnız Bırakıldı.

Diğer yandan Çankaya Belediyesi'nin bu sorunlar mücadelede yalnız bırakıldığını da yadsımamak gerekir. Sokağın 50 yıllık sakinleri Mülkiyeliler

Birliği ve Mimarlar Odası Ankara Şubesi sorundan şikayetçi olmakla birlikte çözüm için sorumluluk almış değil. Görüşüğümüz Belediye yetkililerinden birisi bu süreçte sokağın bu iki önemli aktöründen hiç bir destek görmediklerinin altını çizdi.

Her Zaman, Başka Bir Çare Vardır!

Tüm bu yaşananlar kimsenin hoşuna gitmiyor. Evet artık Yüksel'de gündüz saatlerinde işporta tezgahları yok. Rahat rahat yürüyebiliyor sokakta. Ama sokağın havasındaki gerginliği hissetmek için sokağın müdavimi

olmaya gerek yok. Yüksel'in ihtiyacı olan güncel tabirle bu 'çakma' huzur değil. 40 yıllık geleneği ile Yüksel'de bütün sakinlerinin birlikte üreteceği gerçek bir çözüme ihtiyaç var. Bu çözümün sadece bir tarafı Çankaya Belediyesi. Sokağın sakinleri olarak

Mimarlar Odası Ankara Şubesi'nin de, Mülkiyeliler Birliği'nin de, esnafın da, kullanıcıları olarak bizlerin de elimizi taşın altına koymamız gerekiyor. Kenarda durup kavgayı seyretmek ve başımıza taş gelmemesini dilemenin çözüme bir katkısı yok.

'Yeni Toplumcu Belediyecilik' gibi umut verici bir kavramla seçmen karşısına çıkan Çankaya Belediyesi toplumsallığın önceliğinin hakları ile bir bütün olarak insan olduğu gerçeğini akılda tutarsa bundan sonrası için daha katılımcı ve şiddetsiz bir çözüm bulma olanağı doğacaktır.

/Tanju Gündüzalp, Muhabir Koşan, Mehmet Onur Yılmaz, Onur Mat, Burkay Doğan

Karşılıklı sloganlar

Çıkan zabıta işportacı kavgasında işportacıların küfür ve sloganlarına maruz kalan zabıtanın bir ara "yaşasın örgütlü mücadelemiz" şeklinde slogan attığı görüldü. Buna karşı işportacılar ise çeşitli sloganlarla cevap verdiler. Neden slogan attıklarını sordüğümüz bir Zabıta görevlisi "Bana faşist dediler. Ömrüm boyunca faşizmle mücadele ettim ben. Kimse bana faşist diyemez." diye cevap verdi. Diğer yandan olay sırasında kameralara Çankaya Belediyesi Zabıtası'nın 'bu sokaklar Çankaya Belediyesi'nin' şeklinde slogan attığı yansdı. Buna en iyi cevabı Yüksel'de 1989 yılında bir grup Ankaralı tarafından çıkarılan "Sokak Kedisi" adlı fanzinin kedisi veriyor: Bu sokaklar hepimizin!.

AKILLI ŞEHİRLER

PAYLAŞIMCI TÜKETİM- II

Özsel BELELİ

Solfasol'un Temmuz sayısındaki Akıllı Şehirler'de paylaşımcı tüketimden bahsetmiş, beni en etkileyen örneklerinden Relayrides'i anlatmıştım. Bu yazıda da paylaşımcı tüketim örneklerini aktarmaya devam edeceğim; Parkatmyhouse (evimeparket), Sharesomesugar (birazşekerpaylaş) ve Thredup'tan (üstbaş) bahsedeceğim.

Şehir merkezine arabayla inmemin gerekli olduğu günlerde park yeri bulamayacağım düşüncesiyle bir gece önceden gerilmeye başlayan biri olarak son dönemde duyduğum paylaşımcı tüketim örneklerinden belki de en aklıma yatan Parkatmyhouse (evimeparket). Kendisine ait veya ayrılmış bir park yeri olan kişilerle saatlik, günlük veya çok-günlük olarak arabasını park edecek yer arayan kişilerin İnternet üzerinden birbirlerini bulmalarına aracı olan bir şirket Parkatmyhouse. İnternet sitesi üzerinden aradığı zaman ve yerde bir park yeri bulan kişi, park yeri sahibi ile Parkatmyhouse'un hazırladığı yasal bir sözleşme ve park yeri sahibinin belirlediği ücret üzerinden anlaşılıyor. Bu şekilde hem park sorunu olan bölgelerdeki mevcut park yerleri azami etkililikte kullanılıyor, hem de park yeri ararken arabanın çevreye saçtığı karbon miktarı ile sürücünün çevreye saçtığı stres miktarı azalıyor. Parkatmyhouse 2006 yılında genç bir girişimci olan Anthony Eskinazi tarafından kuruluyor; bugünse ABD, Avustralya, Birleşik Krallık, Hollanda, İrlanda, Kanada ve Yeni Zelanda'da kullanılıyor.

Sharesomesugar (birazşekerpaylaş), komşular arasındaki ilişkilerin giderek zayıfladığı kentsel hayatta "bikoşu gidip komşudan bir bardak şeker alma" geleneğini yeniden canlandırmaya çalışıyor. Sembolü de kocaman gülümseyen bir şekerlik. Matkaptan küreğe, faks makinesinden GPS cihazına birçok farklı ürünü aynı mahallede yaşayan kişilerin ödünç vererek veya kiralarak ortak bir şekilde kullanmalarına aracı oluyor. Sharesomesugar aracılığıyla tanışanların arasında komşuluk ilişkilerinin güçlenmesi de cabası. Yani aslında şeker bahane, komşuluk şahane.

Thredup (üstbaş) özellikle yeni anne-babaların ilgisini çekebilecek bir paylaşımcı tüketim örneği. Kendisine hediye gelen üstbaş daha giyemeden küçülen, akla hayale sığmayan hızda büyüyen çocukların kıyafetlerini başka çocuklarla paylaşmalarına aracı olan, böylece bu yaşlardaki aşırı kıyafet tüketiminin de önüne geçen bir girişim Thredup. Postaneye gitmeden evden kargo göndermenin kolay ve yaygın olduğu ABD'de anne-babalar çocuklarının az giyilmiş kıyafetlerini bir kutuya koyup kutunun içindekilerle ilgili bilgiyi Thredup'ın İnternet sitesine koyuyor. Yine aynı İnternet sitesinde kendi çocuğunun yaş ve ihtiyaçlarına uygun içerikteki kıyafet kutusunu bulan anne-baba kutu ne kadar büyük olursa olsun 8 TL artı gönderme masrafını ödeyerek kutuyu satın alıyor. Birkaç gün içinde kutu evlerine postayla ulaşıyor.

Relayrides, Parkatmyhouse, Sharesomesugar ve Thredup sayıları giderek artan paylaşımcı tüketimin sadece birkaç örneği. Satın almadan ihtiyaçlarımızı karşılamamızı ve satın aldığımız mal ve mülkleri başkalarını da katarak azami etkililikte kullanmamızı destekleyen her türlü girişim ve oluşum, paylaşımcı tüketim olarak değerlendirilebilir. Paylaşımcı tüketim takas etmek, ödünç vermek, kiralamak, hediye etmek gibi birçok farklı şekle girebilir; tüketim tüm bu yol ve yöntem çeşitliliğinden daha önemlisi, paylaşımcı tüketimin, bireyci ve aşırı tüketimin toplumsal ve fiziksel çevremize yarattığı baskıyı bir derece de olsa azaltma potansiyeli. Bu potansiyelin gelecekte büyüyen gerçekleştirmesini hep beraber izleme umuduyla.

Şehirde yaşarken her gün karşılaştığımız ve ilk bakışta kronik gözükten sorunları teknolojiye dayalı akıllı ürün ve sistemlerle azaltmanın mümkün olduğuna inanandanım. Bu köşede, farklı şehirlerde gördüğüm ve beni heyecanlandıran akıllı çözümleri sizlerle paylaşmak istedim. Bu köşede anlatılanlarla ilgili görüşlerinizi ve sizin gördüğünüz, okuduğunuz başka akıllı çözümlerle ilgili epostalarınızı dört gözle bekliyorum. Adresim ozselbeleli@gmail.com

Ankaralı Bisikletçilerin Sesi Artık Daha Gür PAB: "Bisiklet Yolu İstiyoruz"

Ankara'da yaşayan bisiklet tutkunları, başkentte bir bisiklet yolunun olmamasına dikkat çekmek amacıyla iki yılı aşkın süredir bisiklet turları düzenliyor. Yaz kış demeden inatla sürdürülen perşembe akşamı bisiklet turları artık yaygın basın da gündeminde.

Solfasol'un ilk sayısında tanıttığımız "Perşembe Akşamcıları Bisikletçileri"(PAB) artık yaygın basın da gündeminde. NTVMSNBC'nin haberinde PAB'ın yaklaşık iki yıldan bu yana bisikletin alternatif bir ulaşım aracı olmasına dikkat çekmek ve düzenli bir şekilde spor yapmak adına turlar düzenlediği belirtiliyor.

Bisiklet turlarına çeşitli meslek gruplarından ve her yaşta insan katılabilirken, organizasyon, İzmir, Ankara ve Alanya'da her perşembe günü akşam saat 8'de aynı anda başlıyor. Perşembe Akşamı Bisikletçileri Organizatörü Ayşe Yıldız, konuyla ilgili yaptığı açıklamada, Ankara'da bir bisiklet yolu olmamasının çok üzücü olduğunu söyledi. Bisiklet yollarının artmasıyla insanların daha fazla temiz havaya kavuşacağını belirten Yıldız, "Şehirde park ve trafik sorunu en aza inecek. Bunlar gerçekten Ankara için çok önemli. Eğer bisikleti alternatif ulaşım aracı olarak yaygınlaştırabilirsek, insanlar artık trafik çilesi çekmeyecek. Bisikleti insan sağlığına yararlı çok eğlenceli bir araç olarak görüyoruz. Bisikletin artık çevre kirliliği yüksek olan şehirlerde yer alması lazım. Bu bir gelişmişlik ve medeniyetlik göstergesidir" dedi.

Bisikletin sadece hobi veya eğlence aracı olmadığını kaydeden Yıldız, "Bisikletin sadece anne babaların çocuklarına karne hediyesi aldığı bir araç olarak kalmaması lazım. Bisiklet bir ulaşım aracıdır. Ankara, İstanbul gibi metropol şehirlerin trafiklerinde bisikletin de bir ulaşım aracı olarak yer alması gerekiyor. Amacımız bisikleti alternatif bir ulaşım aracı olarak görmek. Avrupa başkenti dediğimiz Ankara'da artık bir bisiklet yolunun olması gerek" diye konuştu.

3 Şehirde Aynı Anda Başlıyorlar

Organizasyonu Alanya, İzmir ve Ankara'da aynı anda gerçekleştirdiklerini belirten Yıldız, "Turlarımızın Ankara etabı Kızılay Güvenpark'tan başlıyor. Daha sonra sırasıyla Atatürk Bulvarı, Tunalı Hilmi, Meşrutiyet, Mithatpaşa ve Netacıbey Caddeleri, Sıhhiye, Maltepe, Tandoğan, Beşevler, Atatürk Orman Çiftliği ile Anıttepe'ye gidiyoruz. Yaklaşık 13-14 km yol kat ediyoruz. Yaklaşık 1.5 saat süren turlarımız çok uzun ve yorucu olmasına rağmen hepimiz çok eğleniyoruz" dedi. Bisiklet turlarına çok sayıda insanın katıldığını ifade eden Yıldız, yaz aylarında en az 40 en fazla 70 kişiyle birlikte bisiklet sürdüklerini söyledi.

Taciz Kornaları

Ayşe Yıldız, Ankara'da düzenledikleri bisiklet turlarının ilk aylarında sürücüler tarafından taciz kornalarına maruz kaldıklarını söyledi. Ancak zamanla bu durumun düzeldiğini ve taksicilerin bisiklet turlarına destek vermeye başladığını kaydeden Yıldız, şöyle devam etti: "İlk zamanlarda yollarda hoş karşılanmıyorduk ama zamanla insanlar bizim de varlığımızı kabullendiler. Şimdi daha rahatız. Araç sahiplerinden ve taksicilerden artık destek görmeye başladık. Onlar da artık bizimle bisiklet sürmek istediklerini söylüyorlar. Eskiden araçlar bize çok daha az yol veriyordu. Şuan da her şey çok değişti. Polis bizlere çok destek oluyor. Bir yıldan beri Ankara'da her Perşembe günü aynı güzergahtan gidiyoruz. Araç sürücüleri de doğal olarak artık bizleri tanıyor ve ona göre dikkatli davranıyorlar. Yıldız, bisiklet turlarına henüz yaşta insanın katıldığını belirterek, "10 ile 65 yaş arası birçok insanı bu grupta bir araya getirebiliyoruz. Ailece katılan arkadaşlarımız da yer alıyor. Her meslek grubundan insan var. Mühendis, doktor, öğrenci, gazeteci vb. bir çok insanla turlarımızı gerçekleştiriyoruz" dedi.

"Bisiklet Ve Spor Hayatımızın Olmazsa Olmazı"

Ayşe Yıldız, bisiklet turları sayesinde uzun yıllar spor yapma imkanı yakaladıklarını belirtti. Gerçekleştirdikleri turlarda çok uzun mesafeler kat ettiklerini ifade eden Yıldız sözlerini şöyle tamamladı: "Ankara'da düzenlediğimiz güzergah gerçekten uzun ve yorucu. Biz de bisiklet sürerek hem spor yapıyor hem de sağlıklı bir yaşam için önemli bir adım atmış oluyoruz. Turlarımız mesafesi çok uzun. Bu mesafe bizim kondisyonumuzun artmasını sağlıyor. Bisiklet ve spor hayatımızın olmazsa olması. Spor, yaşamımızı etkileyen çok önemli olgulardan biri ve biz de bunu derinden hissediyoruz. Bisikleti insan sağlığına yararlı çok eğlenceli bir araç olarak görüyoruz. Amacımız bu duyguyu diğer insanlara da hissettirebilmek." / MOY

“Ve Kadın Dünyaya Dokundu!” Altın Portakal'da Bu Yıl Gündem Kadın!

Antalya'da bu yıl 8-14 Ekim tarihleri arasında düzenlenecek 48. Uluslararası Antalya Altın Portakal Film Festivali'nin ana teması, “Ve kadın dünyaya dokundu” olarak belirlendi. Bu yıl festival jürisinin tamamı kadın. Solfasol yazarı Yaşar Seyman da bu önemli jürinin üyelerinden.

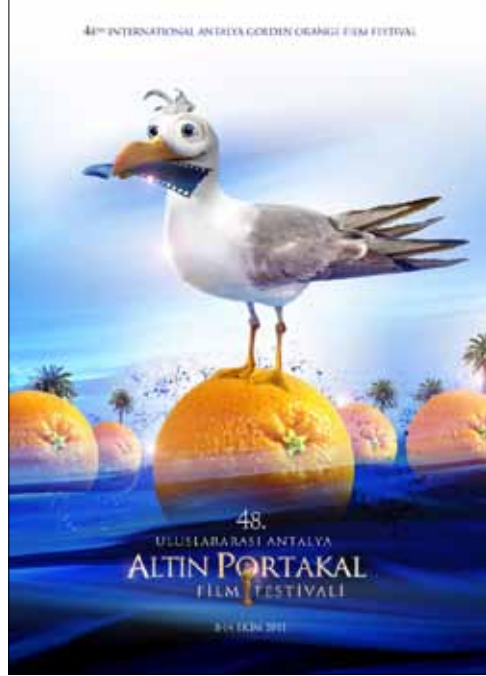
Antalya Büyükşehir Belediyesi ve Antalya Kültür Sanat Vakfı (AKSAV) Başkanı Mustafa Akaydın başkanlığında düzenlenen 48. Uluslararası Antalya Altın Portakal Film Festivali'nin tanıtım resepsiyonu, Haliç Kongre Merkezi'nde yapıldı. Antalya Büyükşehir Belediye Başkanı Akaydın, resepsiyon öncesinde düzenlenen basın toplantısında yaptığı konuşmada, festivalin bu yılki temasının “Ve Kadın Dünyaya Dokundu” olarak belirlendiğini bildirdi. Festivalin jüri başkanlığını Müjde Ar'ın yapacağını belirten Akaydın, jüri üyelerinin tamamının da kadınlardan oluşacağına dikkati çekti.

Festivale, Kenan Evren de Davetli.

Festivalin 1979 yılında sansüre uğradığını, 1980 yılında da 12 Eylül askeri darbesi nedeniyle yapılamadığını hatırlatan Akaydın, bu yıllarda yapılamayan yarışmaları, 48. Uluslararası Antalya Altın Portakal çerçevesinde yapmaya karar verdiklerini belirtti. 16 ve 17'nci festivalde aday olan filmlerin, o yılları jüri üyelerince değerlendirileceğini bildiren Akaydın, değerlendirmenin ardından başarılı filmlere ödüllerin, festival kapsamında düzenlenecek törenle verileceğini açıkladı. “Kenan Evren'i festivale davet etmeyi düşünüyor musunuz?” sorusunu “Netekim düşünüyorum. Ancak katılacağını düşünmüyorum. Rektörlüğüm döneminde de davet etmişim, gelmemişti. Tepkilerden çekindiğini ifade etmişti” diye yanıtladı.

Tema da Kadın, Jüri de...

Yarım asra yürüyen festivalde bir ilke de imza atılacak. Festivalde tüm kategorilerde jüriler kadınlardan oluşacak. Türk sinemasında “kadın filmleri” denilince ilk akla gelen ve dönemin sembolleşen oyuncusu Müjde Ar ise Ulusal

Uzun Metraj Film Yarışması'nın jüri başkanı olacak. Müjde Ar'ın başkanlık edeceği jüride ayrıca, yönetmen Handan İpekçi, oyuncular Vahide Gördüm, Bergüzar Korel, yazarlar Ayşe Kulin, Yaşar Seyman, gazeteci Ayşe Arman, sanat yönetmeni Annie Feelmuyden Pertan, müzisyen ve oyuncu Şevval Sam, sinema eleştirmeni Melis Behlil, akademisyen Prof. Dr. Serpil Kirel yer alacak. Festivalde, 30 yıllık gecikmeyle 1979 ve 1980 yıllarının Altın Portakal Ödülleri, “Geç Gelen Altın Portakallar” başlığıyla törenle sahiplerine sunulacak.

Kadın Zirvesi

Festival kapsamında “Türkiye Kadın Zirvesi” de yapılacak. Farklı meslek ve sosyal gruplardan, alanlarında uzman ve saygın noktalara ulaşmış kadınların bir araya gelmesiyle oluşacak zirvede, Türkiye kadınının sorunları ele alınacak. Zirve kapsamında, çeşitli konuların ele alınacağı oturumların ardından bir deklarasyon hazırlanacak. Zirveye katılacak kadınların sunacakları bildiriler kitaplaştırılacak.

Atık Malzemelerden Yapılan Enstrümanlarla Konser

TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi Çocuk ve Mimarlık Çalışmaları Merkezi'nce düzenlenen yaz okuluna tamamlayan çocuklar, atık malzemelerden yapılan enstrümanlarla konser verdi.

Mamak Dostlar Mahallesi'ndeki eski açık hava sinemasında gerçekleştirilen konserde, taş, cam kırıkları, yoğurt kapları, kâmiş, plastik tesisat borusu, gazoz ve tencere kapakları, tabak ve zincir gibi atık malzemelerden yapılmış bateri, davul, mızık, zil ve def gibi müzik aletleri kullanıldı. Programda, Halkevleri'nin işbirliği ile 4-8 Temmuz tarihlerindeki yaz okuluna katılan 75 çocuk, yürüme sesinden tren sesine, insan sesinden saat sesine, zil sesinden gemi sesine kadar kentteki seslerden ritim oluşturdu. Konser, davetlilerin yoğun alkışları arasında tamamlandı. Konserin ardından “Sahne Dışı” tiyatro grubunca sahnelenen oyunu izleyen çocuklara daha sonra sertifikaları verildi. Bu arada, “Kentın Sesi” temasıyla düzenlenen yaz okulunda, drama, oyunlar, kent gezisi, kentteki sesleri dinleme ve kentın müziğini yapma gibi etkinlikler gerçekleştirildi. /Deniz SARIGİL

SANATÇI, ÖRNEK DEĞİL, ÖZGÜR OLMALI

Yaşar SEYMAN

AMY WINEHOUSE'un ölümü ve ardından yazılanların birçoğu sanatı ve sanatçıyı yeterince tanımadığımızı bir kez daha sergiliyor. Amy Winehouse, 27 yaşında iki albümle dünya yıldızı ve 5 Grammy Ödülü yanında birçok ödülün sahibi bir sanatçı, yorumcu ve bence bir ozan.

Bizde moda deyimdir bir sanatçının ölümü bildik ölümler dışında ise hemen “su testisi suyolunda kırılır” atasözümüz gündeme oturur. Bir sanatçı için bu örnekleme çok doğru değildir.

Kaldı ki, su testisi de su yolunda kırılmalı...

Sanatçı topluma örnek olmalı sözü anlamsız bir sözdür. Sanatçı topluma neden örnek olsun ki, sanatçı tabuları yıkan, ezberleri bozan, yeni şeyler söyleyen, yaratan, üreten biridir. Zaten böyle olduğu için üretimiyle milyonları ardından sürükler. Böyle biri topluma neden örnek olsun?

Neden?

Haziran ayında İstanbul'daki dinletisi iptal edilen sanatçının ikinci albümü “Back to Black”i arabada dinlemeye başladım. Böyle bir ses olamaz. Arka sokakların çocuğu olunca davuldan, zurnadan, kavalardan, sazdan, klarnetten sonra caz müziğiyle yıllar sonra buluşmak iyi geliyor, insana... AMY'in ikinci CD'ni bir arkadaşımın dinlettim. O akşam uzun bir yola çıkacaktı o nedenle albümü aldı ve AMY'le yolculuk etti. Ertesi gün beni aradı ve bu sesle yolculuğun kendisine çok iyi geldiğini söyledi.

SANATÇI TOPLUMA ÖRNEK OLMAK ZORUNDA MI?

Sanatçının yaptığı sanat ne olursa olsun, sanatını sunduğu kitleye iyi gelmeli. Onu değiştirmeli, dönüştürmeli, ezberini bozup, iyi şeyler duyumsatmalı. Böyle birinin sanatıyla örnek olması yeter de artar. Bir de yaşamı ile örnek olması gerekmiyor. O da bir insan. Kendine sunulan yaşamı kendi isteğiyle sürdürebilir.

Sorun bizdeki kültürel eksiklikten kaynaklanıyor. Biz insanların yaptıkları işlerdeki başarıyla ilgilensek, onun özel yaşamını izlemekten, didiklemeden kurtulsak her şey daha güzel daha anlamlı ve daha değerli olacaktır.

Düşünün televizyonda bir Kürt ve Türk, Kürt Sorunu'nu tartıştığında biz, birini seviyor, öbüründen nefret ediyoruz. Oysa aynı iki insan bir tiyatro eserinde, bir sinema filminde birbirine sevdalansa ve aileleri onların birlikteliğine karşı çıksa; hemen gözyaşlarımız sel olur ve onların birlikteliğini savunuruz. Neden? Çünkü bir sanat eserinde sanatın, sanatçının gücüdür bizim gönül telimize dokunan. Bu gücü görmezsek biz kendimizi gözden geçirmeliyiz.

Türkiye'de anne ve babalara bir anketle sorun lütfen; çocuklarınızın Yıldız Kenter ya da Yaşar Kemal mi olmasını istersiniz yoksa milletvekili mi? Yüzde doksan dokuzu milletvekili olmasını isteyecektir. Bu düşünceyi taşıyan toplumda ve toplumlarda sanatçının topluma örnek olmasını istemek büyük haksızlık değil mi?

Amy WINEHOUSE kabarık saçları, dövmeleri, kendine özgü giyim tarzıyla ve sesiyle müthişti. O sesi yaşamım boyu dinlemek hep iyi gelirdi. Onu yok eden sistemi görüyorum. Onun işini ve sesini seviyor ve daha uzun dinlemek istiyordum. Onun özel tercihlerini eleştirmek benim hakkım ve haddim değil. O gerçek bir sanatçı olduğu için topluma örnek olmak zorunda değil. Güle güle sisli Londra'dan dünyaya haykıran aykırı ses!

Güle güle Amy Winehouse...

Ankara'nın Amblemleri

Enver ARCAK

Ankara'nın amblemi yine değişti, son ambleme bakarsak güya değişmiş demek daha doğru olur. Neyi simgelediği belli olmayan üç yıldız, yarı çember şeklinde beşe çıkmış, daha önce Atakule'nin mi yoksa Kocatepe'nin mi belli olmayan kubbesi mavileştirilen konturlarla Atakule olarak belirginleştirilmiş, yanı sıra minarelere küçük çizgiler eklenmiş hepsi bu! AK Partili ve MHP'li meclis üyelerinin oylarıyla Ankara'nın bir öncekinin benzeri yeni amblemi belirlendi. Oysa ki 1995'ten bu yana kullanılmakta olan amblem Ankara 3. İdare Mahkemesi tarafından şu gerekçeyle değiştirilmesi istenmişti;

"Tarihsel geçmişindeki Hitit, Frig, Bizans, Selçuklu ve Osmanlı etkileriyle kültürel dokusu şekillenen Ankara günümüze yansıyan kent kimliğini ağırlıklı olarak ulusal kurtuluş savaşımız sırasında da yönetsel merkez olarak kullanılan TBMM'nin bulunduğu yer olmasından ve Ulu Önder Atatürk öncülüğünde yeni kurulan Türkiye Cumhuriyeti'nin başkenti niteliğine kavuşmasından almaktadır. Başkent olduktan sonra hızlı bir sosyal, ekonomik, siyasal, askeri ve kültürel gelişime sahne olan Ankara'yı tanıtabilecek amblem kentin dönüşümünde temel etken olan, Cumhuriyetin çağdaş uygarlığı temel alan felsefesi ve dayandığı değerlere işaret etme açısından da büyük önem taşımaktadır. Buna karşın uyumsuzluk konusu amblemde kullanılan görsel öğelerin ayrı ayrı ve bir bütün olarak kompozisyonu ile Ankara'nın kendine özgü karakteristiğini, tarihsel ve kültürel kimliğini yansıttığından söz edilemez."

Son değişikliğin ardından Melih Gökçek "Mahkemenin kararının aslında yasal bir dayanağı yok. Çünkü kanun diyor ki; 'Belediye Meclisinin salt çoğunluğuyla kabul edilir ve Valiliğin onayıyla yürürlüğe girer. Böyle bir konuyu mahkemenin, 'Yok efendim şekli benim hoşuma gitmedi, bu Ankara'yı temsil etmez' şeklinde, üç hakimin kendi yargısına göre yorumlaması olacak iş değil ama biz yine de mahkemeye saygılı olduğumuz için buna uyduk. Şimdi de gerçekten güzel bir amblem geldi, her şey Ankara'yı temsil ediyor" demiş. (kaynak Haber312.net)

Bir sene önce 'Gülen Ankara Kedisi' temalı yeni logo tasarımı Belediye Meclisi tarafından kabul edilmişti. Kabul edilenin amblem değil, logo olduğunu söylüyordu Başkan Melih Gökçek. Amblem ve logo, anlamsal ve simgesel açıdan birbirine karıştırılan kavramlar. Melih Gökçek'in demek istediğinin, kabul edilen kedi gözlü logonun yan figür olarak kullanılacağı, belediyenin logosunun (başkanın deyişle 'amblemi'nin) bu olmadığı anlamı çıkıyordu. Atakule yanında çifte minareli amblem küçük eklemelerle yeni amblem diye sunuldu. Melih Gökçek, amblemin yeni halinin eklendiği yerlerden değiştirilmesi, milyonlarca liralık masraf açacağını söylemişti. Peki hem mahkemenin gerekçesiyle alakası bulunmayan bu değişiklikte beraber yapılacak değiştirme masrafları ne olacak? Dahası, 70'li yıllarda o dönemin belediye başkanı Vedat Dalokay tarafından seçilen, daha sonra Murat Karayalçın döneminde stilize edilip kullanılmaya devam edilen Hitit Güneşi amblemini, 1995'te, kuleli minareli olanla değiştirilmesinde yapılan masraf da, harcanacak paradan bahseden Melih Gökçek tarafından yapılmıştı. Bakmayın siz Hitit Güneşi'nin 'Ankara'yı yansıtan bir simge olmadığı' gerekçesiyle değiştirilmiş olmasına, alerji aslında çok daha eskilere dayanıyor. Sıhhiye Meydanı'nda 70'lerin sonunda dikilen, Hitit Güneşi içinde barışı simgeleyen geyiklerin yer aldığı heykel, dönemin belediye başkanı Vedat Dalokay tarafından yaptırılmaya karar verildiğinde, o dönem 'milliyetçi cephe' olarak anılan koalisyon hükümeti projeye karşıydı. Hükümetin, Erbakan kanadı İslâm öncesi, diğer kısmı Türkler öncesi Anadolu uygarlığına ait bir simge olmasından dolayı heykelin yapılmamasını istemişlerdi. Öyle ki, valilik tarafından heykelin yapımında çalışanlara, yaya geçidi olmadığı için trafik cezası, belediye zabıtalari da onlara çimlere basmaları yüzünden birbirlerine karşılıklı cezalar kesmişlerdi. Engellere rağmen, heykel 1978 yılında bitirilmişti.

Ankara, Cumhuriyet'le bütünleşmiş bir şehir. Buradan yola çıkıp, sık tasarlanmış estetik bir amblemin simge olması dileğiyle, kendi görüşümü paylaşayım; bence Ankara'nın ambleminin içinde çapa olmalı, çünkü ismi çapadan gelir.

Bizanslı tarihçi Pausanias'a göre Frigya'nın ünlü kralı Gordios'un oğlu Midas'a bir gece rüyasında ilahi bir ses bir gemi çapası aramasını ve bulduğunda da bir kent kurmasını emreder. Bu çapa Ankara kalesinin yakınlarında bulunur. Bunun üzerine Midas buraya gemi çapası anlamına gelen "Anker" adını vererek kenti kurar. Başka bir efsaneye göre, Galatlar bölgeye gelir gelmez Pontus kralı Mitridates Ariyabarzanes ile birlikte Mısırlılar ile savaşmış onları denize kadar sürmüşlerdir. Kazanılan zafere karşılık Galatlara kent kurmak için yer verildiği ve kurulan kente zaferin sembolü olarak gemi çapası anlamına gelen Yunanca Anküra, Latince Ancyra adı verilmiştir (İngilizce "Anchor" kelimesi de çapa demektir). Roma devrinde Ankara ve çevresinde basılan para ve madalyonların üzerinde gemi çapası resimlerinin olması, yukarıdaki kaynaklardan esinlenilmiş olduğunun kanıtıdır.

Dikkat, Polis Rozetini Gösteren Herkes Polis Olmayabilir!

Polis Olmak Sadece 4 TL.

Polis rozetini gösteren herkesin polis olduğundan emin olmak, artık çok zor. Çünkü, 4 TL veren herkes, polis rozeti sahibi olabiliyor. Emniyet amiri olmak içinse 6 TL ödemek yeterli oluyor.

Bir süre önce, Ankara Emniyet Müdürlüğü'nün gerçekleştirdiği bir operasyonla kendilerini özel hareket polisi olarak tanıtp esnaftan ev eşyası ve para alan biri kadın 3 kişi yakalanmıştı. Yakalanan zanlının üzerinden yapılan aramada polis rozeti ve özel hareket polisi yazılı polis amblemli künne çıkması, gözlerin polis ürünleri satan mağazalarına çevrilmesine neden oldu.

Bakkalda satılır gibi

Sıhhiye ve Ulus'taki polis ve asker ürünleri satan mağazalardan, hiçbir resmi belge istenmeden, ürünlerin satılması dikkat çekiyor. Mağazalardan, isteyen herkes, belirli bir ücret karşılığında, rahatlıkla, polis veya

asker üniforması alabilirken, çeşitli rütbelere ve orijinalini aratmayan, polis rozetine sahibi olabiliyor.

Emniyet amiri olana hediye cop

Buna göre, üniforma ile kendisine polis süsü vermek isteyenlerin, üniformanın kalitesine göre, 20 ilâ 46 TL ödemeleri yeterli oluyor. Üniformasız kendisine polis süsü vermek isteyenleri ise sadece 4 TL karşılığında polis rozeti sahibi olabiliyor. Emniyet amiri olmak içinse ödemek gereken ücret sadece 6 TL. Polis ve asker ürünleri satan mağazalarda silah kılıfı, kasatura, kelepçe, biber gazı ve cop gibi ürünlerde satışa sunuluyor. Bazı mağazalar promosyon amacıyla, 36 TL tutarında ki emniyet amiri üniforması alana cop hediye ediyor.

"Film çekiyorum"

Ürünlerin kontürolsüzce satılması konusunda, ismini vermek istemeyen bir satıcı, " Biz bir arada

kimlik göstermeyenlere ürün satmıyorduk. Ama fazla dayanamadık. Çünkü, bir ayda 5 polis alışveriş yapıyorsa 10 tane sivil insan alışveriş yapmaya geliyor. Bu durumda kimse satış yaparken kimlik sormuyor. Çünkü benden almazsa ondan alacak. Rozet satarken biraz sıkı davranıyoruz. Ama nereye kadar... Zaten birden malzeme alanlar kendini yönetmen veya güneydoğu gazisi olarak tanıttıyor" dedi. Satıcının, " Bizden polis filmi çekeceğiz diye polis üniforması alan birisini 2 gün sonra Mamak'taki bir kahvehaneye ' kontrol yapacam' diyerek girerken gördüm" demesi ise denetimsiz ürünlerin kullanımı nasıl su istimal edildiğini ortaya koydu.

/MuhabirKoşan

Kentsel Dönüşümde Geç Kalmış Toplantılar! Mamak'ta Belediye'nin ikna çabaları sonuçsuz kaldı

Mamak Belediyesi'nin bölgede yürütülen kentsel dönüşüm projesini tanıtmaya toplantısına yüzlerce Mamaklı katılarak, barınma hakkı bürosu ile yaptıkları toplantılarda aldıkları kararları ve önerileri kürsüden belediye başkanına sundular Mamak belediyesinin kentsel dönüşüm projesine halkı ikna etmek için görev üstlenmesi kararı üzerine belediye mahallelerde toplantılar yapmaya başladı.

4 Temmuz'da Araplar Mahallesi'nde yapılan toplantının ardından 6 Temmuz akşam saat 20.00'da da Derbent Mahallesi'nde bir halk toplantısı düzenlendi. 4 Temmuz'da yapılan Araplar mahalle toplantısında Mamak Belediye Başkanı Mesut Akgül'e ilgi göstermeyen halk kendi konuşmacılarına büyük alkışlarla destek verdi. Toplantı belediye için hüsrandı. Barınma Hakkı Bürosu'nda Derbent'teki toplantıya geniş katılım için çalıştı. Yaklaşık yedi yüz mahallelinin katıldığı toplantı belediye için bir hüsrandı. Mahallelinin sorularıyla terleyen Mamak Belediye Başkanı Mesut Akgül bir ara "beni terlettiniz şu ceketimi çıkarayım" demek zorunda bile kaldı. Belediye Başkanı ve Büyükşehir Belediyesi bürokratlarının ne konuşmaları ne de toplantının yapıldığı ilkokulun bahçesine girişine halktan herhangi bir alkış gelmemesi belediyecilerin suratlarının asılmasına neden oldu. Derbentliler "Eğer bu kadar demokratikseniz neden bu proje başlamadan bizle gelip bu toplantıları yapmadınız. Şimdi ikna toplantıları yapıyorsunuz" sorusu büyük alkış aldı.

Çok sayıda vatandaşın söz alıp konuştuğu toplantıda mahalle muhtarı Nazım Karahan da barınma hakkı bürosu ile yaptıkları toplantıda aldıkları karar ve önerileri kürsüden Belediye Başkanı'na sundu. Büro yetkilisi Candaş Türkyılmaz yaptığı konuşmada kendilerinin kimi uyarı ve önerilerinin Belediye tarafından kabul edildiğini ve belediyenin geri adım attığını söyledi. Toplantının en renkli simalarından Elif teyze sinevizyon gösterisinde yer alan yeşil alan görüntülerine atıf yaparak "o görüntülerde her şey yeşil ama bizim evimizin önü çöp dolu, b.k kokuyor. Bu mu sizin insanlığınız" diye seslendi. Bir ara oldukça gerginleşen toplantı her hangi bir arbede yaşanmadan sona erdi. Proje fiilen işlemez hale geldi

Ankara Büyükşehir Belediyesinin üç yıldır yürütmeye çalıştığı Mamak Kentsel Dönüşüm projesi kaplumbağa adımlarıyla ilerliyor. Mamak Barınma Hakkı Bürosu'nun önderliğinde üç yıldır kentsel dönüşüm projesine direnen Mamak halkı projeyi fiilen işlemez hale getirdi. / Deniz SARIGİL

Dostlar Mahallesi Halk Kitaplığı Açıldı

Mamak'ta Büyükşehir Belediyesi'nin yapmaya çalıştığı kentsel dönüşüm projesi içerisinde bulunan 14 mahalleden biri olan Dostlar Mahallesi'nde Mamak Halkevi'ne bağlı bir halk kitaplığı açıldı. Daha önceden kahvehane olarak işletilen bir gecekondu mahallelilerin kolektif çalışması sonucu kitaplığa çevrildi. Kurulan dayanışma ağlarıyla kitaplar toplanmaya başladı.

Ankara'da barınma hakkı mücadelesi veren bölgelerden biri olan Mamak, açılan kitaplıkla barınma hakkı büroları ile birlikte halkın barınma hakkı mücadelesi yeni bir mekana daha sahip oldu.

Dostlar Mahallesi Halk Kitaplığı, (10 Temmuz) saat 18.00'de mahallede verilen direnişin en yaşlı ismi olan Mustafa Kemal Alpul'un konuşmasıyla açıldı. Kitaplık Hüseyin Gazi

dağının eteğinde Çoban çeşmesi durağında bulunuyor.

Açılıştaki görüşlerini aldığımız mahalle halkı kitaplıklarının birçok eksiklikleri bulunduğunu belirterek tüm Halkevleri'nden ve Halkevi dostlarından dayanışma beklediklerini belirttiler. / Deniz Sarıgül

Not: Halk Kitaplığı'na kitap göndermek isteyenler için adres: Dostlar Mahallesi 1456 Sokak No:80/B Mamak / Ankara

Padişahın Buyruğudur: Solfasol'de Taş Taş Üzerinde Kalmamız!

Murat AYVAZ

Solfasol'ü Kentsel Dönüşüm Projesi adı altında 2. Etapa dahil eden Belediyemiz açıkladı: Solfasol de dönüşecek...

Dönüşecek dönüşecek de neye dönüşecek? Kimsenin birbirine selam vermediği beton yığınlarına, çocukların odalarında bilgisayar başında oturdukları asosyal yapılara...

Yanı başımızda İslam aleminin büyük zatlarından, Fatih Sultan Mehmet'in İstanbul'u fethedeceğini II.Murat'a müjdeleyen Hacı Bayram-ı Veli'nin doğduğu ev, balkonlarımızda her gün şen şakrak konu komşu hep bir arada çay içtiğimiz, herkesin birbirinin derdini bildiği bu mahalle, tarih kokan, duvarlarından sevgi, saygı fışkıran bu mahalle "yıkılacak" denildi.

Önce 150 m2 arsası olan herkese bir daire vaat edildi, sonra "333 m2 arsaya 80 m2 ev alın, bu yeter size" denildi, 416 m2 arsanız varsa 100 m2 ev de verebilirlermiş. Belediyemize bu bonkör ve bol keçpe vaatlerinden dolayı teşekkür ederiz. Ama kalsın.

Peki, Solfasol'de 333m 2 arsası olan kaç kişi var? Ben söyleyeyim, 4 kişi. Kalan 100 haneden fazla aile ne yapacak? Çoğunun evine sadece bir asgari ücret giriyor. Olacak olan şu. Bu belediye bunları borçlandıracak. Hem de ne için? Bu insanlar cennet gibi evlerinden çıkartıp köpek kulübesi gibi dairelere tıklamak için çocuklarının rızıklarını belediyeye haraç verecek.

Bu Mahalle Bunları Hak Ediyor mu?

Solfasol neden kaybetti?

Solfasol belediye'nin dağıttığı yanmayan kömürler ile, marketlerin hiçbirinde görülmemiş, sadece o yardımlar için belediye başkanının yandaşları tarafından kurulmuş gıda markalarını, belediyenin ünlü markalardan daha pahalıya alıp dağıtması ile ve bu halkın bunları gerçekten karşılıksız yardım zannedip, o insanlara verdikleri oylarla kaybetti.

Ankara'da imar geçmeyen hiçbir yer kalmamış, Sadece Altındağ'da Cin deresi denilen kimsenin bilmediği bir yer ve bir de Altındağ'ın kalbindeki Solfasol'den imar geçmemiş. Neden imar geçsin ki Solfasol'den? Solfasol zaten kaleleri, tüm oylar onlara... Sahip çıktıkları mı var? Hayır...

Solfasol Ankara'nın en eski mahallelerindedir ve bu mahalle üzerinden yapılan rant paylaşımından bu mahalle yararlanamayacak gibi duruyor. En eski mahallenin, imar sırasında en alt sıralara atılmasının nedenlerinden biri de bu olsa gerek, her zamanki gibi yetkililerin bir kulağından girip diğerinden çıkması dileğiyle.

Diyolar ki; marketimiz yokmuş, bakkalımız var!...

Medeniyet yokmuş; insanlığın -komşuluğun- alâsı var!...

Kalorifer yokmuş; sobanın üstünde kestaneler var!...

Sosyal hayat yokmuş; Solfasol'de hala çocuklara "topunuzu patlatırım ha!" diyen dedelerimiz bile var...

Gecekonduca daireye geçmenin ne demek olduğunu şu an TOKİ'nin dökülen evlerinde oturanlardan dinleyin.

Solfasollu Çocukların Arkadaşı Pascal'ı Gazete Solfasol Kurtardı!

Geçen günlerde evimin önünde kara kara düşünerek oturuyordum. Kara kara düşünmemin sebebi ise evimin önünde hastalanan mavi gözlü bir sokak köpeğiydi, ağzından ve dışkılarından kan geliyordu. Hiç bir şey yediremiyorduk. Bütün çocuklarla oynayan, herkese kendini sevdiiren o şirin hayvan çaresizce yatıyor, ayağa bile kalkamıyordu.

Ve, o da ne; ellerinde "Solfasol" adında gazeteler taşıyan yabancılar gördüm... Herkesle konuşup gazete dağıtıyorlar, hal hatır soruyorlardı Solfasol'de. Muhabbet etmeye başladık, konu konuyu açtı ve köpekten bahsettim. O gece sabaha kadar Ankara'daki bütün belediyelerin veteriner ekiplerini aramış bir sonuç alamamış, gece 4'te komşumu uyandırıp, Veteriner Fakültesi'ne gitmiş ve ölmekte olan bir sokak köpeği için, üzerimde yeterince param olmadığından oradan da şutlanmışım. Durumdan haberleri olur olmaz, hemen veteriner arkadaşlarına telefon açtılar ve Pascal'ı araçlarına alıp veteriner götürdük birlikte. Köpeğin kanlı ishal olduğu, yaşama şansının da çok düşük olduğunu öğrendik. Bunun üzüntüsü ile eve döndüm. Pascal 9 gün boyunca veteriner gözetiminde kaldı ve bu süre zarfı içinde tüm Solfasol gazetesi ekibi Pascal'ı ziyaret etti, ilgilendi ve tabi ben de... Pascal günden güne iyileşiyor, ayaklanıyor, mama yemeye başlıyordu... ve Pascal 9 günün sonunda iyileşti -kurtuldu-...

Solfasol sokaklarında çocuklarla oynamaya, herkesin ilgi odağı olmaya, Solfasol'ün şımarığı olmaya devam ediyor şimdi. Tüm Solfasol Gazetesi ekibine mahallenin bütün çocukları ve kendi adıma teşekkürü bir borç biliyorum.

Solfasol Gazetesi'nin mükemmel ekibiyle tanışmamıza sebep olduğu için kocaman bir teşekkür de Pascal'a.

m.ayvaz06@gmail.com

"TERTIUM NON DATA" PET ŞİŞENİN 3. HALİ!

Gülnur ÖZDAĞLAR

Günlük hayatta çok sık kullandığımız PET şişeler ısı ile şekillendirilebilen bir polimer olan Polyethylene Terephthalate denen malzemeden üretilir. Üretiminde ısı kullanılan bu malzeme ısı kullanılarak yeniden şekillendirilebilir. Üstelik, ısıttıktan sonra çok daha sert, dayanıklı, sağlam ve camı olur. Üzerine delikler açılarak ferfore edildiğinde eskisinden çok daha sağlam ve kristalize olur.

PET şişenin yeniden şekillendirilmiş ve ferfore edilmiş kase olarak başladığı yeni hayatı eskisine göre çok daha uzun olacaktır.

Bu yeni nesne pek çok malzeme (yumurta, ekmek, fındık, kalem, sabun, küçük objeler..vb) için kase olarak iş görmesinin yanında sanatsal bir değer de taşıyacaktır. Sahip olduğu deliklerden hava sirkülasyonu sağladığından meyveler için de sağlıklı bir saklama kabıdır.

1. İhtiyacınız olan malzemeler

Pet şişe, makas ya da maket bıçağı, lehim makinası(havaya), alev (ben, küçük bir kabin içinden çıkardığım pamuk ip ile kendim yaptığım ispiro ocağını kullanıyorum.)

2. Şişeyi kesin. Şişenin alt kısmını kullanacağız. Ama üst kısmını sakın atmayın. Her küçük parçaya yeniden hayat vermenin (ileridönüştürmenin) pek çok yolu var. Bu tür parçalardan çeşitli takı ve aksesuarlar yapabilirsiniz. bkz. <http://gulguvenc.blogspot.com/>

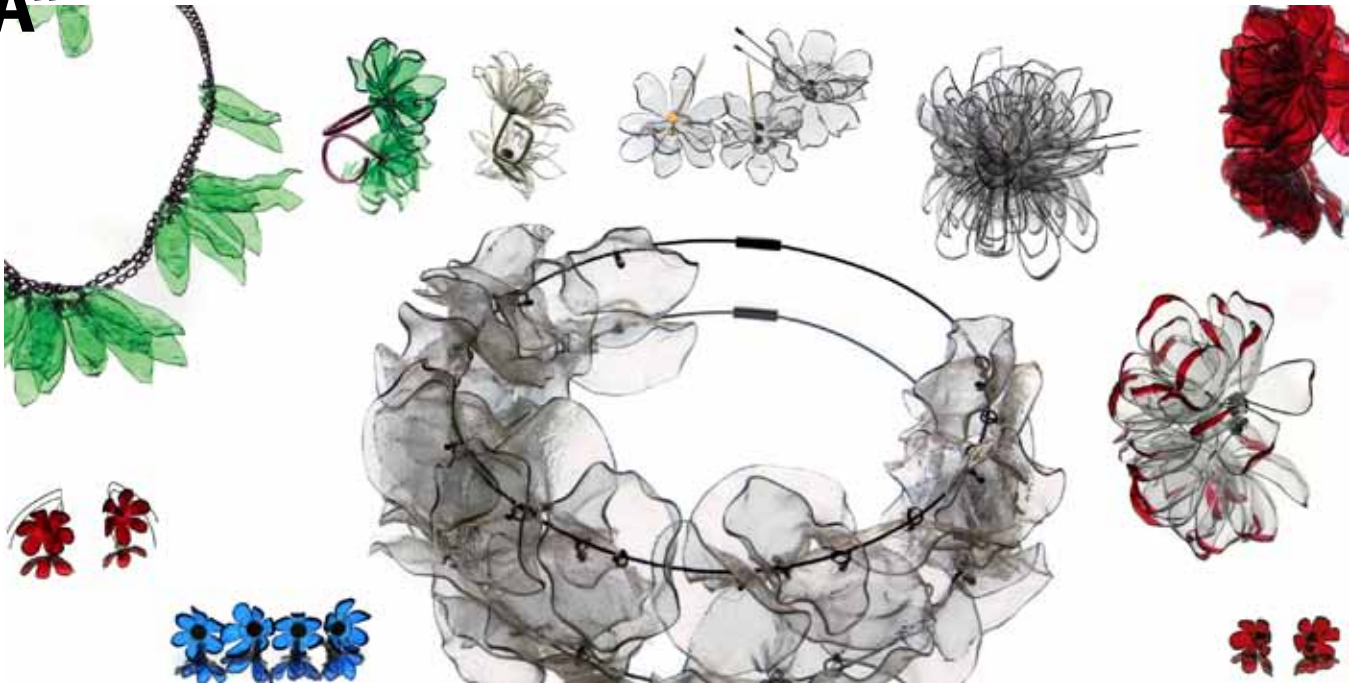
3. Şekil verin

Şişenin kestiğiniz üst ağzını ispiro ocağı alevi ile ısıtarak güzel şekiller verin. Ama bunu yapmadan önce bir kaç defa küçük pet parçalar üzerinde alevi ve pet üzerindeki etkisini kontrol edebilece kadar denemeler yapmanızı öneririm. Unutmayın, küçük alev daha kolay kontrol edilebilir. Kenarlara şekil verdikten sonra pet'in diğer kısımlarını da ısıtarak organik formlar elde edin.

4. Aşama: Delme işlemi (Piercing)

Lehim cihazı ile şişeye delikler açın. Sabrınız elverdiğince bu işleme devam edin. Ben dört saat dayanabiliyorum. Bu sefer sadece üst kenar kısmına yapmaya karar verdim. Ama tamamını da yapabiliyordum. Nerede duracağınıza karar vermek size kalmış.

Olağan Olağanüstü(ler)

Selda BANCİ

Olağanla olağanüstüyü bir an ayırır bazen. Birdenbire bastırın yaz yağmurunun ardından ansızın beliriverir gökkuşağı. Ya da iş çıkışı yorgun, dalgın, ev yolunda; ani gelişen yârenliğe daldıktan nice sonra farkederim aslında o karşılaşmanın olağanüstü olduğunu. Kısa bir belki ama keyiflidir. Çoğunlukla farklı bakabiliyorsam ortaya çıkar bu keşifler. Bir an için durmamı, soluklanmamı beklerler sanki. Ancak gökyüzüne uzun, derin bakarsam bulutlarla oyun oynayabilirim. Şişman bir sincaba benzeyen bir buluttan daha başka ne isterim? Normal değilse o, bir sürprizdir benim için. Olağanı olağanüstüden ayıran işte böylesi ince bir çizgide dolanır durur. Deneyimlediğimde bende iz bırakırlar, hem nadirdirler hem de anlamlı, biriktiririm. Kimi zaman olağanı bir sanatçının, bir tasarımcının dokunuşu olağanüstü kılar. Alışılmış olan öyle bir 'kılık'ta karşıma çıkar ki, ilkin tanımakta güçlük çekerim. Bir zaman geçer onu tanımak, ondaki olağanüstülüğü anlamak için. Farkettiğimde kendimi mutlu ve şanslı hissederim, bir gülümseme büyür yüzümden. Hayran olurum.

Ve Pet Şişelerin Dönüşü(mü)!

Bir meşrubat şişesi broş olarak karşıma çıktığında, yaşadığımı benzersiz bir deneyim olduğunu anlamıştım. Olağan olağanüstüydü söz konusu olan. Belli ki standart kullanım döngüsü bir yerlerde şaşmış; uzun yıllar eko-sistemde kirlilik yaratacak tonlarca pet şişeden bir kaç farklı bir güzergah izlemiş. Aslında, onları yeryüzünde derin izler bırakan bu yolculuktan alıkoyan kişi Ankara'lı bir mimar, sanatçı, Gülnur Özdağlar. 2008

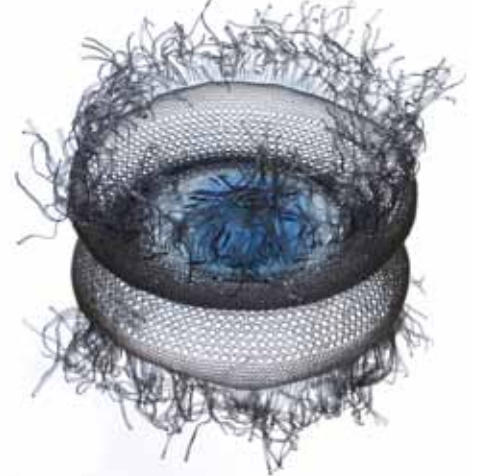
yılından beri atık pet şişeleri topluyor -evet topluyor, kesiyor, ısıtıyor ve deliyor; onları yepyeni bir hayata hazırlıyor. Açıkçası eskisine göre (şişeler ne düşünür bilmeyorum ama bana göre çöpte pinekleme yerine) daha değerli, daha şık, daha güzel bir ikinci hayat bu.

Küpeden kolyeye, yüzükten düğmeye, yaka iğnesinden lambaya, ve kaseye, ne ararsanız var. Renk renk güller, gelincikler, papatyalar, laleler açmış pet şişelerin plastiğinden; danteller işlenmiş ince ince. Şaşırmamak elde değil. Polietilen tereftalat'ta, bildiğiniz pet şişede, neler gizliymiş meğer! Dokunmak ve mutlaka test etmek istiyorsunuz. Cam gibi şeffaflar, fakat cam değil. Biri bir diğerine benzemiyor mesela, yegâne parçalar bunlar.

Biraz derine inince ise bir sanatçının bugüne verdiği cevabı işitiyorsunuz. El emeği ve sanatsal değer 'geri-dönüşüm' pratiğini de dönüştürebilir. Değersiz olanın değerliye, olağan ve sıradan olanın olağanüstüye dönüştüğü bir 'üst-dönüşüm' pratiğidir bu. Her pet şişenin kısa yaşamındaki hayali, hedefi belirli artık. Bir sanatçının bir tasarımcının, içimizden birilerinin müdahalesiyle değer kazanmak. Tıpkı Gülnur'un daha güzel bir dünya için, olağan ve sıradan olandan tasarladığı bu olağanüstü'ler gibi...

<http://gulguvenc.blogspot.com>

<http://www.gulnurozdaglar.com>

5. Tekrar edin.

Elinizdeki tüm şişeleri ileridönüştürene kadar bu işleme devam edin. Evinizde kullanın, arkadaşlarınıza hediye edin, nasıl yapılacağını başkalarına da öğretin. Hatta satın ve ek gelir elde edin. bkz. <http://www.gulguvenc.etsy.com>

Ankara Sokaklarında Bu Yaz Sanatla Direniş Yeşeriyor

DirenişteSanat "Sanaat" eylemi ile sokağa çıktığı Ankara'da "Hatırlatma Odaları"nın hazırlığında...

"Bize şarkılar söylüyorlar, içinde biz yokuz. Bize filmler yapıyorlar, bizsiz. Bize oyunlar sahneliyor, sergiler açıyor, şiirler, romanlar yazıyorlar, hepsi bizden azade, hepsi bizi daha da görünmez kılmak için..." diyerek yola koyuldular.

"DirenişteSanat" olarak 26.Haziran.2011 Pazar günü Ankara'da sokağa çıktı muhalif, devrimci ve solcu sanatçılar. Yeni bir karşılaşma, yeni bir sanat-temas için sokaktaydılar.

26 Haziran günü Ankara Sakarya Meydanı'nda gerçekleştirilen etkinlik gerek biçimiyle gerekse hedefleriyle yeni bir soluk oldu. Ankara'nın en işlek meydanlarından biri olan Sakarya Caddesi üzerine halktan, emekten, ezilenlerden yana sanatın çadırını kuran sanatçılar saatler boyunca alanı emeğin sesine açtı.

'Sanaat' eylemi daha önce duyurulduğu biçimiyle bir Belediye Temizlik İşçisinin anlatımlarıyla başladı. Söyleşi havasında geçen anlatım boyunca soru ve cevaplarla ayrıntılar almaya çalışan sanatçılar, işçi yaşamına dair her türlü

anekdotu dikkatle dinledi. Alınan notlar ve izleklerden yola çıkarak çalışmaya başlayan sanatçılar bir yandan söyleşi sürerken bir yandan çevrede toplanan halka muhalif sanata dair fikirlerini anlattılar ve ürünlerini tasarladılar... /Haber Fabrikası - Tanju GÜNDÜZALP

www.direnistesanat.org
direnistesanat@gmail.com

Merhaba 'GAYRI' Dergi

Bu "biz", gelin "hepimiz" olsun...

diyerek 1 mayıs 2011 de yola çıkan yeni bir dergisi var artık Ankara'nın:"GAYRI Dergi"...

"Anne Bak, GAYRI'nın 2. Sayısı çıkmış! Öyle mi! Çok güzelmiş canım!

Yazın okumalık dergi...

Bundan GAYRI üzülmeysin.

Bundan GAYRI, feryada figana son!

Bundan GAYRI korkmayın!

Bundan GAYRI

endişelenmeyin!"

Diyen GAYRI'cılarının çıkış açıklaması şöyle;

Bundan GAYRI, her kafadan bir sesin çıkabilme özgürlüğünü, insanların bir arada durabilmesi için tek tip olması gerektiğini, hiç bir yapının bir birey - ya da tersi - üzerinde iktidar kurmasının kabul edilemez olduğunu, bir şiirin, bir sanat eserinin hiçbir siyasi ideolojiden daha önemsiz olmadığını, popüler kültürü de yadsımadan

estetik dönüştürücü gücünü savunan, her yeni gelen ile her ilkesini sorgulayabilen, domatik olmamayı tek şiarı olarak ortaya koyan, sürekli tartışan, naçizane üretmeye çalışan ve katıldıkça yenilenen açık bir dergi, bir platform olmasın mı? Bizce olsun. Ve yine dediğimiz gibi, bu "biz", gelin "hepimiz" olsun.

Hoş geldin "GAYRI dergi"...

/Tanju GÜNDÜZALP

Prof. Kuçuradi Büyük Ödülü Aldı

Baskın ORAN

Tanır mısınız kırk yıllık dostum İoanna'yı? Soruyorum çünkü 2005'teki Azınlık Raporu duruşmasında adı tanık olarak bağırılınca, yargıç eğilmişti kâtibeye: "Hanım Türkçe biliyor mu?" İoanna, her zamanki sakinliği ve alçak sesiyle "En az sizin kadar bilirim Hakim Bey" deyince yargıç, Allah için gerçekten çok istisnai bir yargıçtı, bin kere özür dilemişti de, İoanna, hepimizi "Türk" olarak yerin dibine sokması gereken bir "Yok, ben alışkınım" demişti gülümseyerek. Neyse, konumuzdan uzaklaşmayalım, Prof. İoanna Kuçuradi geçenlerde, ömr-ü hayatında alıp alabileceği en büyük ödülü aldı. Fidan gibi birkaç amatör flütçü gençten. Hemen netleştirelim: "Alıp alabileceği" deyişime balmumu yapıştırınız (gençler için: "önem veriniz") çünkü hani "denizde kum adamda para" der gibi; denizde kum Prof. Kuçuradi'de ödül. Mesela, 2003 Dünya Felsefe Kongresi'ninki (bunlardan 13'ü için bkz. http://en.wikipedia.org/wiki/Ioanna_Kucuradi). Daha Dr. Asistan iken Hacettepe'de felsefe bölümünü kuruyor. Sonra, Türkiye Felsefe Kurumu'nu. Sonra, İnsan Hakları ve Felsefesi Uygulama ve Araştırma Merkezi'ni. Uluslararası Felsefe Kurumları Federasyonu (FISP) başkanı oluyor. "Felsefe ne işe yarar?"dan yola çıkarak "İnsan haklarına yarar" ulaşıyor.

Genç Asistan Darbecilere Karşı

Ama bunlar o kadar önemli değil. Esas marifet, belli bir yaşa ve olgunluğa daha erişmeden yapabilmek bazı şeyleri. İşte onu yapıyor genç İoanna. Kendisini yetiştiren hocasını, "Hekimhan İlçesinin Ağılbaşı Köyü'nden, Malatyalı'nın tanımadığı Malatyalı" Prof. Takiyettin Mengüoğlu'nu 27 Mayıs askerî darbecileri sorgusuz-gerekçesiz 147'lik yapıp meslektan atınca, bu sübyan asistan kimseciklerin maçasının sıkmadığı,

dahası, aklına bile getiremediği bir dönemde "Kişi" başlıklı bir yazı yayınlıyor: "[İnsanca yaşamının ön koşulu;] insanın, daha doğrusu kişinin ana değer, kayıtsız şartsız ana değer olduğunu kavrayabilmek... Don Kışotça da olsa bir şey yapmaktır." (H. Duruoğan, Bianet, 12.07.2010). Duydunuz mu, "kişi" diyor; çünkü "birey" terim olarak bile yok o tarihte, 1960'ta. Bizim şimdi büyük heyecanla keşfetmekte olduğumuz "birey"i o darbe günlerinde savunuyor İoanna. Varlık Vergisi rezilliğine 6 yaşındayken tanık olmuş. 6-7 Eylül rüsvalığı 5 yıl önce yaşanmış. İstanbul'dan 12.000 Rum'un sınırdışı edilmesi ulusal utancı da 4 yıl sonra idrak edilecek, hayırlısıyla. Prof. Mengüoğlu'na asistanının yaşattığı bu şerefin onda birine erişmiş olsa bir profesör, daha ne ister hayattan? Bilmiyorum, çok mu kaptırdım, çok mu abartıyorum. Sadece darbeci askerlere karşı yazıyor değil bu sübyan asistan. 24 yaşında genç bir kadın olarak yapıyor bunları. Yaşını ve kadınlığını bırak yahu; bir Türkiyeli Rum'dan bahsediyoruz. Tapu veya belediye memuru bile olmalarını yasakladığımız, sadece ve sadece üniversite ve sanata girmelerine izin verdiğimiz "vatandaş"lardan birinden. Siz hiç gayrimüslim oldunuz mu? Sizin hiç, 12 Eylül askerî darbesi rezilliği sırasında, 1982'de, Uluslararası Felsefe Kurumları Federasyonu'nun (FISP) toplantısına gitmek isterken pasaportunuzun reddedildiği oldu mu? İoanna işte yukarıda bahsettiğim bu Federasyon'un 88'de genel sekreteri, 98'de de genel başkanı seçilecek...

Hoca'nın Evinde Konser

Gerçekten kaptırdık. Bu yazı Prof. Kuçuradi üzerine değil ki; bugünün gencecik flütçüleri üzerine. Bağışlayın. Olay şu: Ülkü Özen'in kızı Aslıhan var. Aslıhan kızım flüt çalar. Gençleri de evine toplar, öğretir. Yaşları

12 ilâ 39 arasındaki bu takımdan "Lirik Nefesler" adlı amatör bir grup da kurmuştur ve özellikle otistik çocuklara konserler vermektedir (www.liriknefesler.com). İşte, TİHV'nin toplantısına giderlerken Ülkü uğrayıp İoanna'yı da aldığında, bu Aslı da arka koltukta. Bir süre sonra annesine diyor ki: "Ben evine gidip özel konser vermek isterim Hoca'ya". TİHV kurucusu, Hacettepe'den Prof. Okan Akhan ilişkiyi sağlıyor. Bir de oturup ciddi afiş bastırılmışlar, oditoryum konseriymiş gibi. Kalkıp söyle konuşuyor konser gecesi: "Ben İoanna Hoca'yı bir kez annemle arabada gördüm ve zamanla aklıma düştü. Başka türlü açıklayamıyorum, 'aklıma düştü'den başka. Lirik Nefesler grubundaki öğrenci arkadaşlarıma söyledim. Biz hiç böyle kişiye özel konser vermemiştik. Ama birdenbire ilgilendiler. Yani 6 flütçü gelmek, tanışmak, çalmak istediler. Biz bu konserle, Hoca'ya, yaşama kattıkları için teşekkür etmek istedik. Konser bahanedir. 6-7 ay aldı hazırlanmamız. Zeren, Hacettepe'nin kütüphanesinden kitaplarını getirdi. Hayat hikayesini internetten araştırdık. İşte bugün buradayız".

Bu sözler oradaki herkesi etkiliyor ama İoanna Hoca çok şaşkın, heyecanlı, olağanüstü duygulu bir vaziyette, "Aslı ben size çok teşekkür ederim... ne söyleyeceğimi bilemiyorum... bu gerçekten çok çok özel bir şey... ben teşekkür ederim..." diye mırıldanıyor. Başlıyorlar flütleri üflemeğe. Tapınır gibi dinliyor kulaklar ve gönüller. Son nefes de üflenince, İoanna Hoca özenle hazırlanmış bir çay ikramı yapıyor. Arkasından, yemeğe götürüyor Lirik Nefesler'i. Beş gün sonra da, kitaplarından oluşan bir paket genç flütçülere teker teker imzalanmış olarak ulaşıyor. Aslı diyor ki, "Bir adım attık, o bize on adım geldi". Yelda diyor ki, "Bu gönülden gönüle bir bağ idi". Ben de diyorum ki, ne mutlu, hepimize...

HAMAMÖNÜ

Hamamönü, Ankara'nın eski günlerinde nasıldı acaba? Ankara, 20. Yüzyıl'ın ikinci çeyreğine girerken ve kalesinden taşıp eteklere doğru genişlerken, nasıldı? Ankara hızla büyüme eğilimine girince ve daha sonra yüzyılın ortalarında yani 1950'li-60'lı yıllarda ve yüzyılın sonuna doğru, bu yöne doğru gelişme durup, bir çöküntü içine girince, iyice köhneleşmeye başladığı zamanlarda? Şimdi ise Hamamönü, adeta küllerinden yeniden doğmaya çalışan bir efsane gibi. Kendine çeki-düzen vermeye çalışıyor ve yeniden kentin ilginç yerlerinden biri olmak için yola koyulmuş, hiç olmazsa Ankara'nın bir bölümü için, gidilesi- görülesi bir yer olmuş durumda.

Neler oluyor ve geçmişten bugüne kadar neler oldu? Olanları bilmek ve üzerinde biraz düşünebilmek, yorumlayabilmek ve değerlendirmek gerekiyor. Kentin değişen, başkalaşan, yenilenen veya köhneyen, ya da yeniden oluşan her yeri, her yöresi için, dikkat gerek. Dikkatli bir eleştirel göz, dikkatli bir anlama çabası ve bu anlamlar üzerinden kente daha fazla sahip çıkabilen bir hemşerilik bilinci... Ya da kentini daha iyi tanıyan ve ondaki gelişmeleri daha büyük dikkatle izleyebilen kentlilerin yaşadığı bir kent bilinci arayışı...

Hamamönü, bugünlerde, Ankara'nın stratejik noktalarından biri. Eski kent dokusunun gelip, istilacı yeni kent (somut olarak Hacettepe Üniversitesi ve hastaneleri) ile karşılaştığı ve modern olanın sonsuz bir iştah ile yutup bitirdiği Hacettepe mahallesinden sonra, Hamamönü'nü de arka bahçesi (büyük bir olasılıkla otoparkı) haline getirmek üzere olduğu bir kent parçası olabiliirdi, Hamamönü. Ama Hacettepe artık bir doyunluğa ulaştı ve Hamamönü de silkelendi ve kendine geldi. Bir anlamda kader değişti, bu kent parçası için...

Hamamönü üzerindeki tek tehdit, Hacettepe Üniversitesi değil elbette. "Modern zamanlar" bütün boyutlarıyla ve katmanlarıyla çullanıyor, eskiyen kent parçalarının üzerine. Yeni konut tipleri, yeni çarşılar ve alış-veriş usulleri, yeni eğlenme ve boş zaman

alışkanlıkları, değişen aile, değişen değerler, yenilenen kent kültürü ve yeni kentlilerin Ankara kentiyile ilişki kurmalarındaki özellikler, geleneklerin yeniden icadı, yeni müzecilik anlayışı, yeni gençlik ve yeni çocukluk ideolojileri vb... Bütün bunların toplamından da, yeni/"modern" olanla anlaşabilecek bir Hamamönü tasarımının kavramları oluşmaya başlıyor.

Öncelikle, bu durum önemli: Eski kent ve çökmekte olan tarihi dokusu, kendini korumak için, bu karşılaşmada nasıl stratejiler uyguluyor ve ne yaparsa daha başarılı olabilir? Aynı şey, modern yöneticiler, işletmeciler ve istilacı için de geçerli: Modern, sonsuz bir temizleme yaparak, bütün fiziksel çevresini dönüştürmekten ve "yutmaktan" başka, onun "modern öncesi" ile bir anlamda dost olarak, hem kendi modern ve modernleştirici "misyonunu" yerine getirmek, hem de bütün kenti kendi ("modern") dokusuna benzetmeden, onunla ilişkilendirilerek ve onunla eklenerek işlevini sürdürebilir mi? Bir anlamda farklı dillerden konuşan kent parçaları/ kentsel işlevler ve kentsel yaşam ideolojileri, bir ortaklığa imza atabilir mi?

Hamamönü'nün stratejik önemi, sadece kentin bu semtinin coğrafi konumuna bağlı yenilemelerden kaynaklanmıyor. Eğer burada uygulanan program başarılı olursa (ki bunun ölçütü galiba en çok kentinin bu uygulamaları onaylaması ve beğenmesinden ve yöre esnafının da bu gelişmeden kar edebilmesinden geçiyor) uygulama genişleyecek ve Ankara kentinin bütün tarihi dokusu, benzer bir yaklaşımla çöküntüye dönüşmekten korunacak ve yaşatılacak... Yani bu başarı, bir anlamda, Ankara için tekrarlanabilir bir model işlevi görecektir.

Mevcut uygulama, bu "başarıyı" bir ölçüde zaten görmüş olmalı ki, şimdiden proje alanı, Hamamönü ile Kale arasında kuzeye doğru genişlemeye başlamış ve birçok eski ev yıkılmış, birçok ev de epey fazla makyajlı bir güzelleştirmeye, estetik cerrahi ameliyatından çıkmış bir

Fotoğraf: Resul BAŞTUĞ

görünüme bürünmüş... Hacıbayram ve çevresinde de, ciddi bir "temizlik" ve "güzelleştirme" operasyonu işliyor son dönemlerde. Kaleiçi için proje belediye eliyle mi olacak, yoksa valilik eliyle mi konusundaki çekişme sürüyor, ama orası da yenilenmenin eşliğinde. Bütün bu gelişmeleri, ne karamsar bir yaklaşımla, ne de büyük övgülere boğarak izlemiyoruz. Ne olduğunu anlamaya çalışarak, gösterilen çabaya ve emeğe de, bu gelişmelerden yararlanan insanların duyduğu sevince de saygı göstererek, ancak her şeye eleştirel bir gözle bakarak, bir tartışma yapmak istiyoruz. Ve Ankaralıların, Ankara'da yaşayan insanların da, bu tartışmaya girmesini istiyoruz. Yaptığımız, bu tartışma için bir zemin oluşturmak, bir fırsat yaratmak. Sadece bu kadar bütün istediğimiz... Aynı tür tartışmaları diğer kentsel gelişimler, ticaret, sanayi, eğlence ve yeşil alanlar, yeni konut gelişmeleri, ya da çevre, ulaşım, yoksulluk, şiddet, çocukların hakları vb konusunda da yapmak istediğimiz gibi, kentin tarihi dokusu ile ilgili olarak da yapmaya çalışıyoruz. Evet, hepsi bu...

Hamamönü'nden Eski Bir Ailenin Öyküsü

Söyleşi: Akın ATAÜZ

Aşağıdaki, öykü olmayan ama neredeyse bir öyküye benzeyen söyleşi, 1940'lı yıllarla 1970'li yıllar arasında Hamamönü'nde yaşamış olan ve semtin o zamanki dokusunu bilen, bunu tatmış ve yaşamış, o insanları tanımış, o sesleri duymuş olan bir ailenin annesi ve iki çocuğuyla yapıldı. Anne, şimdi 85'li yaşlarda ve son derece dinç ve saygın bir hanımefendi: Melihat Hanım. Çocukları, her ikisi de Hacettepe Üniversitesi'nde profesör olan Gönül ve İlhan Erkan. Görüşmeyi yaparken söz o ölçüde ağızdan ağza geçti ki, sonuçta görüşmeyi kişilerle değil de, aile ile yapılmış gibi okuyabilirsiniz. Ailenin ve mahallenin toplumsal yapısı/ sosyal özellikleri üzerine...

Bir fotoğrafa bakıyoruz: iki katlı, sarı badanalı evin köşesinde büyük bir taş var (ki daha sonra bunun, dar yollardan geçen araçlara karşı birçok evin köşesini korumak amacıyla yapıldığını gördük). Bizim ev, Sadriye Hanım'ın evinin yanında. Karacabey hamamı sırasında, Samanpazarı tarafında, o evin yanındaydı. Göztepe sok. No: 1. Yerdeki o taş var ya (fotoğrafta), bu taşta oturan herkes üniversiteyi bitirdi. Ve 6-7 doktor çıktı. Bu taşın

üzerinde oturanlardan. O taşta oturmuş herkes adam oldu...

Avukat, öğretmen, savcı, doktor gibi meslekler seçtiler. **Bu söz, o yıllarda mahallede yaşayan delikanlıların nasıl bir gelecek arzı/ belki bir yarışı içinde, daha iyi bir gelecek için hazırlanırken, birbirlerini arkadaş grubu içinde nasıl etkilediklerini/ mahalle gençleri arasında etkileşimin ne nitelikte olduğunu gösteren bir cümle.** Komşuların hepsi memurdu. Esnaf pek yoktu. Esnaf caddede vardı. Bizim sokağımızda hemen herkes memurdu.

Başlangıç ve köken/ ailede dedeler, anneanneler... Melihat Hanım anlatıyor: Dedem Arnavut. İki dede ve babaanne Arnavut, anneanne Türk. Eskişehir doğumluyum. Babam Eskişehir'de tekerlek yapıyordu. Ama at arabaları kalkalı çok oldu. 1926 babamın işi icabı Ankara'ya geldi.

Ankara'da da, başlangıçta araba tekeri yapıyordu. İtfaiye meydanında çalıştı bir süre. Sonra bizim evin bahçesinde yapıyordu işini. Marangozluğa girer. Kesilmiş ağaç geliyordu. Bahçede tezgah vardı ve onu araba tekerleği haline getiriyordu.

Ben bu eve 1942'de gelin olarak geldim. 16 yaşında evlendim ve Gönül 17 yaşındayken doğdu. 3 çocuk.

Evlenme

Bizim bir komşumuz vardı, Kalecikli. Kayın pederim orada nüfus memuruydu. Dürüstlüğüyle tanınan bir memurdu. Rıza Bey kayınpedere "evlendirmediniz mi oğlanı?" diyor. "Evlendireceğiz ama bir Rumelili kız istiyor" diyorlar. Görelim şu kızı bir diyorlar. Ankara'dayız. Beni görmeye geldiler. İki taraf da Rumelili olunca, arkadaş da çıktılar... Evlilikte örf-adet, çok önemli. 57 sene, tanıştık da yani. Eve hep gelen giden olurdu. "Ankara Otel" derlerdi. Çok gelip-giderlerdi Kalecik'ten.

Baba

Babasının adı Alırıza. 1910 Piştine doğumlu. 1914 yılında gelmişler. Dedemler de 1912'de gelmişler. Anneannemle dedem de Rumelili. Anneannem Tikveş'ten gelmiş. Gönül'ün babası Ankara Sanat Okulu'ndan mezun olmuş, kısa süre çalışmışlar, sonra o da memur oldu. Sağlık Bakanlığında. Neşriyat Şubesi'de çalıştığı yer. 30 yıldan fazla Tıbbi İstatistik Şubesi'nde çalıştı Ama evde marangoz olarak da çalışırdı. Cumartesi -pazar çalışır ve o gördüğünüz evi tamir ederdi. Babamın bir defteri vardı ve o her şeyi not defterine yazardı. Günün olaylarını yazardı. Sonra kaybetti. Doğum-ölüm

seyahat, her şey... Kaybedince çok üzüldü. Hamamönü'nden Sıhhiye'ye öğlen yemeğinde yürür gelir ve dönerdi. Evin yarısı amcamındı ve yenge de, mahallenin yengesiydi. Onların da 3 çocuğu vardı. Evde çok çocuk vardı.

Ev mekanı, bahçe ve çevredeki yaşam, çocuklar...

Ev 1938'de alınmış. Biraz tadilat görmüş, camlar büyütülmüştü. Babamların evi satın aldığı kişiler: Marangoz İsmet. İsmet'in karısı, Zehra Hanım. 1940-50'li yılların insanları. Öndeki bahçe, o zaman mahallenin çöplüğüymüş, bizimkiler satın alınca, orayı bahçe haline getirmiş.

Evlerin hepsi 2 katlıydı, sonra caddeye apartmanlar yapılmaya başladı. Hepsinin bahçesi, avlusu vardı. Bahçesi olmayan, karakol olan bina. Ohri'lilerin de bahçesi çok küçüktü. Evlerde soba vardı. Odun yakıyorlarmış, ama ben geldikten sonra hemen kömüre döndük. Yazın kömür gelirdi. Çocuk aklımızda biz buna çok heyecanlanırdık. Bahçemizde kömürlük vardı. Evin kümesi vardı. Meraklıydı kümese. Bahçede çamaşır yıkanır. Kazan kurur yıkar. Kışın evde yıkanır.

Çocuklar bahçede oynardı. Meyve ağaçları vardı. Kayısı armut, elma erik. Meyve verirdi. Hele armut çok yapardı. Bahçelere birçok evin çocuğu gelirdi. En çok çocuk da, en geniş evlerin bahçesine gelirdi. Müsamere bile yapılırdı. Kızıl-erkekli çağırırdık. Bahçenin bir tarafına ipele çarşaf gererdik. Şiir okunurdu. Okuldaki müsamerelerden alıntılardı herhalde. Yazın çocuklar sokağa çok çıkardı. Erkek çocuklar misket oynar. Kızlar ip atlardı. Bahçenin yarısı beton, yarısı topraktı. Orada çizgi oyunu oynardık; el üstünde 5 taş. Hatta daha küçükken de 3 taş oynanırdı. Kapı önünde oturan olmazdı. Orada çocuklar ve gençler olurdu sadece. Bizim evin önündeki taş basamakta otururlardı.

Çocuk yüzünden kavga olmazdı ama çocuklar da daha sakindi. Yalnız bir kadın, bir çocuk oğlunu dövünce çıkar bağırdı. Küslük de pek olmazdı çocuklar arasında. Çocukken birbirimize küsünce parmaklarımızı üstü üstü koyardık; "aç bunu" barıştık, 10 dakika, fazla değil.

Hastalık olunca, derecesine göre davranılırdı. Annem doktor gibiydi. İlhan'a 9 aylıkken zatürree teşhisi koydu. Sonra Numune Hastanesi'ne götürdük tedaviyi (o yıllarda Almanya'dan kaçıp gelen doktorlardan) Ekşatay yaptı.

Sokaktan geçen seyyar satıcılar ve sokağın gündelik yaşamı...

Mahalleden satıcılar geçirdi. Kapıdan

onlardan da alırdık, rahattı. Çok satıcı olurdu. Kavun-karpuz hele, çok kolay olurdu. Yoğurt, yumurta... Omuzdan askılı olurdu. Ayrıca el arabası gibi şeyde yumurta satan da olurdu. Kışın bozacı geçirdi. Bize yakın bir mandıra vardı. Ara sıra oradan da alırdık. Hamamın arkasına biraz ilerisine düşüyordu. Orada çok güzel yoğurt yapılırdı ve ucuz olurdu. Eskici geçirdi. Tabak çanak da onlardan alınır. Çok azsa mandal verirler, eğer kıymetliyse, tabak verirler. Eskileri alıp, itfaiye meydanında sattıkları söylenirdi. Eşya eskisi. Yıpranmış pantolon, çocuğa küçülmüş ayakkabı, ceket, o tür şeyler.

Kalaycılar gelirdi. Teşkilatını kurardı. Yenge de pazarlık etmiş, ama Çingene olan kalaycı ona "ne Çingene'ymişsin sen" demiş. Çok gülerdik.

Bohçacılar: Kız çeyizi olabilecek el işleri satarlardı. Fiyatları dışarıda bilenler, onlardan almak için pazarlığını yaparlardı.

Komşular ve komşuluk...

Komşular, karşıda Mesrure Hanım. İnönü İlkokulu'nda öğretmendi. 3 kızı vardı: Fevziye DTCF'yi bitirdi, Ferhan avukat, Fahire enstitü mezunu oldu. Önümüzde Yumurtacı Kadir otururdu. Ulucanlar'da dükkanı vardı. Toptancıydı.

Evinin altı yumurta kasaları doluydu. Yanında Ali Çetinkaya'nın manevi evladı otururdu. Onların büyüttüğü kişilerdi, onlar evlendirmiş. Kadir'in evinin ilk sahibi, Ankara'nın yerlisiydi. Avukat Musluoğlu. İki oğlu vardı. Biri ziraat mühendisi, biri avukat oldu, sonra Cebeciye taşındılar.

Ohri'li teyze Ema Hanım. Ohri'lilerin 3 çocuğu vardı. Çocukları çok iyi yetiştiler. Onu da mahallede çok severlerdi. Komşular toplanıp, hadi Ema Hanım'a gidelim derdi. Sonra Ema Hanım felç oldu. O zaman bir yardımcı aldılar. Bayramlarda birbirimizi hiç ihmal etmezdik. Bayramlarda veya haber göndererek, erkek-kadın birbirimize gider-gelirdik. Çok saygınlığı olan bir mahalleydi. Mahallede çoğu memurdu. Bir tek yumurtacı esnaf. Memuriyetten emekli Saniye Hanım öğretmenlikten emekli. Teyzeleri vardı. Hep okuyan kişiler çıktı mahalleden. Yukarıda saydıklarımızdan başka, kaymakam, tiyatro sanatçısı ses ve saz sanatçıları, opera sanatçısı, subay, öğretim üyesi, öğretmen ve sosyal hizmet uzmanı vb...

Nurhan Damcıoğlu, Nermin Demirçay Hacettepe'dendir. Saip Egüz: müzisyen. Akif Saydam müzisyendi. Akif Bey keman çalardı. Saip bey şarkı söylerdi. Gazi Eğitimde. Bunlar bizim evde kiracı olarak otururlardı.

Ev dışı / ev dışında gidilen yerler...

Mahalle çeşmesi vardı. Yukarıda bir çeşme vardı. Biraz, 100 metre ötede. Yurdagüllerin olduğu evin önündeydi. Mahallenin bütün çocukları İsmet İnönü İlkokulu'na giderdi. Şimdi tamamen yıkılıp yenisi yapıldı. Sobalı bir okuldu. Son sınıfta Nezihe Öğretmen'den okudum.

Sinemaya giderdik: Çiçek Sineması. Yazlık sinemaydı. Cebeci ve Melek Sinemaları vardı; kışın oraya da giderdik.

Demiryolunun üzerinde Hacettepe Parkı vardı. Biz Hacettepe Parkı'na çok giderdik.

Havuzlu heykel vardı. Sonra, çocuklar çiş yapıyormuş diye kaldırdılar. Hiç kimsenin rahatsız olduğu yoktu. Çocuklar orada gezer-eğlenirdi. O parkta çok koşardık. Bazen ders çalışırdık. Koşu yapardık. Çocuk bahçesi yoktu. Hatırlamıyorum.

Esenpark: Bir arkadaşın babası komiserdi. Gündüz bizi Gönül Yazar'ın konserine götürdü. Behiye Aksoy da okurdu. Ama sesleri bizim eve kadar gelirdi. Esenpark'ın altındaki yolun üzerindeki meyhanelerde akşamcılar olurdu, ama kimseye zarar vermezlerdi. Oradan geçerken kimse korkmazdı. Esenpark, tam Samanpazarı olur. Esenpark yıkılıp o alamet gibi şey(Belediye binasından bahisle) yapılıncaya herkes okadar üzülürdü ki... Havasını kesti oranın.

Bizde kahve adeti yoktu. Çok gazete okunurdu. Bizimkilerin merakı: maç sohbetleri; onun üzerineydi, Maça çok giderlerdi 19 Mayıs Stadı'na giderlerdi. Ankaragücü galip gelince babam bize gazoz alırdı. Mağlupsa almazdı.

Cumaya ve bayram namazlarına gidilirdi. Cumaya mahalledeki mescide, oraya giderdi; ta Bakanlıktan oraya gelirdi. Cami, asıl Hacettepe'de çok fazlaydı. Bayram namazına

da, yakın camilere giderlerdi. Bir hoca Atatürk'e laf etmiş. Babam sonra bir daha o camiye gitmedi. Karacabey Hamamı'na pek gitmezdik ama sahibini tanırdık. Şimdi fizik tedavide hoca. Maraş Kahvesi vardı, şimdi yıkıldı. Orası çok önemliydi. Yaşlılar oyun oynardı. Gençler de

okuldan çıkınca önünde dururlardı ve evlere daha sonra gelirlerdi. Sadriye hanımın evinin yanındaydı. Divan sokağın başlangıcına daha yakın. Cadde üzeriydi.

Hacettepe Kulübü, Maraş Kahvesi ile Karacabey Hamamı arasındaydı. Bu, daha sonra yapıldı. Oraya Hacettepeliler gelirdi. Futbolcular gelirdi. İnsanlar girer-çıkardı, hatırladığım pek önemli bir şey yok.

Alış-veriş ve tanınmış esnaf...

Civardan pazar olarak Atpazarı'nın yanındaki Pazar vardı. Salı günü kurulurdu. Biraz uzaktı ama hamallar olurdu. Küfeye doldururduk, ihtiyacımızı alır gelirdik. Perşembe pazarı daha güzeldi. O Cebeci'deydi. Melek

Sinamsının yanından Kurtuluşa giden yolun sonuna doğru...

Ve cadde üzerinde dükkanlar vardı. Bunlardan biri Zekeriya Bozdağ'a aitti. Saz evi. Oraya çok sanatçı gelirdi. Oturur sohbet ederlerdi. Saz evinin yanında bir dükkan vardı. Mobilyacı dükkanı. Mücteba Bey (1970'lere kadar, nerdeyse bütün Ankaralıları evlendiren nikah memuru) oraya gelirdi. Birbirlerinin dükkanına geçerek sohbet ederlerdi. Oraya sonradan, küçük dükkanların yanına apartman yapıldı. Bir kasap vardı. Karşı tarafta bildiğim, üç tane, "Yahudilerin dükkanı" vardı. Birine "Kibar Yahudi" denilirdi. İplik, makara, dantel vb satardı. Yanındaki, hanım çamaşırı satardı. O, Kızılay'a taşındı. Yanındakine de "küflü Yahudi" denirdi. Yağlıboya, çivi, inşaat malzemesi satardı. Dükkanı dağınıktı. Ama diğer ikisi insana bir huzur verirdi. Hamamın karşısındaki dükkanların olduğu yerdeydi. Kız kardeşim ayakkabı mağazalarını da hatırladı: Orada iki meşhur ayakkabıcı vardı. Biri Tuna, Necatibey Caddesi'ne taşındı. Diğerleri Kartal. Çok iyi ayakkabı satarlardı, Oğulları Sosyal Han'da Gala'yı açtı. Diğer oğlu Tunalı Hilmi'de Erol'u açtı. Geçen gün konuştuğumuz hatta.

Bizim tarafta büyük bir Apartman vardı. Sonra Talatpaşa bulvarını genişletirken yıktılar onu. Onların kızları da, bizim mahallede otururdu. Karşıda da Tarman Apartmanı vardı o da yıkıldı. Bizim sokaktan çıkınca, tam karşıdaydı. Meziyet Abla'nın kızının terzi dükkanı da oradaydı. Hayali Küçük Ali'nin oğlunun dükkanı, yani bürosu vardı, Karagöz Kemal vardı. Bir kızı tecavüzden kurtardı. Büyük olay oldu. Bunlar kibar kabadayılardı. Sonra Çanakkale'ye yerleşmiş. Yorgancı, Mesrure Hanım'ın kiracısıydı. Orası sonradan dükkan oldu. Onu daha yeni tanıdık.

Mahalleden ayrılış/ mahallenin sonu...

Ayrancıya 1973'te taşındık. Ondan sonra pek oraya gidip gelmedik. O zamanlar apartman hayatı da başladı. Kat mülkiyeti çıkınca herkes ayrıldı mahalleden kalorifer, vb, daha yoksullar geldi mahalleye.

Buranın çöküş yılı 1970'li yıllardır. Ayrılanların yerine gelenlerle mahalle çok değişti. Köylü sınıflardı. Benim babam çocuklarını okutmuş ve mahalleye seviye atlatmış, ama sonra gelenler seviyeyi düşürdüler. Bizim evde 17 hisse vardı. Mahallenin terzilerinden birine kiraya verdik sonra da sattık. Bir lise öğretmenine sattık. Onlar hala oturuyormuş. Yıkılıncaya evin bir tarafı, şimdi Ulucanlara taşınmışlar.

55 Yıllık Bir Öykü. "Hamamönü Çok Değişti!"

Solfasol yazarları yuvarlak masaya hilal şeklinde dizildi. Masanın yıldızı Ahmet Bey dört bir yandan kuşatıldığına farkında bile değildi. 55 yıllık Hacettepeliliğini anlatmaya kaptırdı kendini. 2500 kelimelik bir röportaj yapıldı o gün. Akın Atauz söylenenleri not etti. Yer yer Nermin, Onur, Resul ve Şebnem sorulara yanılarını ekledi...

1960'larda Hamamönünde yaşamak kolay ve güzeldi..

Solfasol: Ahmet bize anımsadığınız ilk haliyle Hamamönünü anlatır mısınız?

Ahmet: 1968 doğumluyum. Ailem 1952'den beri Hamamönülü. Çocukluğunda Talat Paşa Bulvarına yayılmış eski evler vardı. Derme çatma, gecekondu değil ama. O zaman yaşamak daha güzeldi. Komşuluk ve dostluklar daha iyiydi. Yazın insanlar evlerinin önünde serinlikte oturur; biri çay yapar, biri böreğini getirir, biri çocuklarla oynar. Sıcak ilişkiler vardı. Gündüzleri seyir satıcı dondurmacı kâğıt helvacı, leblebi tozu satanlar geçirdi. Evler ve camiler koyun koyunaydı. İnsanlar 15-20 adım atıp camiye giderdi. Sonra, Hacettepe Üniversitesi'nin kurulmasıyla çok hızlı bir değişim oldu. İstimlak ve satın almalar sonucunda tarihi doku bozuldu.

Hacettepe her zaman bir tehlike...

Hacettepe Üniversitesi burayı yıkar korkusu, hep vardı. Üniversite giderek genişledi. Parkın olduğu yeri aldı, buraya doğru geliyordu. Tapulara şerh koydurmaya gidiyorduk. Biz rızıkımız için uğraşıyoruz. Ekmeğimizi alacağız elimizden. Dişçilik binasını legalize etmek için parkı belediyeye vermek zorunda kaldı. Arazi takasları yapıldı. Hastanenin içinde de belediyenin arazileri vardı. Şimdi hesap kapandı.

Tatar, Arnavut, Çerkez, Konyalı, Ankaralı Hamamönünde birlikte yaşadık...

Solfasol: Tarihi doku derken kast ettiğiniz nedir? Sadece binalar mı?

Ahmet: Burası Ankara'nın şık nezihten semtlerinden biriydi. Yıllar önce babama Papazın bağından bir yer vermek istemişler. Onun yerine buraya yerleşmiş. Ne işim var dağın başında demiş. Öyle merkezi bir yermiş Hamamönü. Her çeşit insan yaşardı mahallede. Biz Kastamonu Tosya'dan geldik. O zamanlar Tatarlar, Çerkezler, Arnavutlar da yaşardı mahallede. Tatarlar kapalıydı, Çerkezler sıcak kanlıydı. Arnavutlar seyyar köftecilik yapardı. Öğrenciler o köftelere bayılırdı. Bakkal da Arnavuttu. Sonra burası Konyalıların yaşadığı bir mahalleye dönüştü. Konyalılar çok tutkundur birbirine. Yerleşen eşini, dostunu, akrabasını da getirdi. Sonra uygulanan bazı yanlış politikalar sonucu o ortam bozuldu. Bugünlerin 3-5 yıl öncesi bu semt perişan bir haldeydi.

Burası şimdi Ümitköy gibi bir yer oldu. Ama hala eski halini hatırlayıp gelmeyenler de var.

Ahmet: Hamamönü çok değişti. Mezbelelikten kurtuldu. Bu duruma gelmesinde Veysel Tiryaki'nin kişisel çabası yadsınmaz. O kuruyan bir çiçeğe,

yeşil dalı çok az kalmış çiçeğe can verdi, hayat verdi. Burası Veysel Bey'in çocuğu gibi. 3 senedir ramazan şenlikleri de yapılıyor. Aynı bir renk geldi Hamamönü'ne.

Solfasol: Ramazan şenlikleri esnafı nasıl etkiledi?

Ahmet: Ciromuzda artış oldu. En ölü sezonumuz ramazandır. Şimdi burada iftar menüsü çıkartıyoruz. Hamamönü eski halinde kalsaydı sonu ne olurdu... Allah o günleri bize göstermesin.

Solfasol: 1990'larda burası çok canlıydı. 1998'de öğrencinin buradan ayağını kestiği bir dönem var. O dönem neler oldu burada?

Ahmet: Yurdun önce kapasitesi azaltıldı ardından da tadilat alındı. O dönem kan kustuk desem yeridir. Ama başka sorunlar da oldu. Defalarca biz buraya çeki-düzen vermek için esnaf olarak toplanırdık. Çeşitli fikirler ortaya atık ama uygulamadık. Eskiden burada her gün kavga olurdu. Hatta abim bile bir kavgaya karıştı ve hapis yattı. O dönemde yurdun burada olması ve üniversite sosyal tesislerin az olması ilgiyi buraya yöneltti. Ancak, merkez kampüste yeni yerlerin açılması pek çok esnafın kepenk indirmesine yol açtı. Esnafın da çok büyük suçu var. İşletme politikası, sokağa bakış açımızın/ vizyonumuzu da çok kusurları var. İstanbul'da Kasımpaşalı, Ankara'da Hacettepe.

Solfasol: Şimdi de bu tehlike var mı?

Ahmet: Var. O günlerde günde defalarca sarhoş olanlar, esrar âlemler, içip içip kavga dövüş çıkartanlar vardı. Şimdiki sıkıntı başka: Bazı esnaf artık öğrenciyi hiç görmüyor. Güzel havalarda dışarıdan gelen insanları görüyorlar. Dışarıdan gelen aileler gruplar, turistler var. Hep bunları görüyorlar. Ama yağmur geldiğinde bu öğrenciyi arayacaklar.

Hamamönü Veysel Tiryaki'nin kartviziti...

Ahmet: Her şeyin bir taşıma kapasitesi vardır. 1 yıl içinde aynı tarzda 15 dükkân açıldı. Batan da var. Devamlı devreden, el değiştiren yerler var. 21 yıldır burada esnafılık yapıyorum. Ama artık devredip gideyim diyorum. Her şeyin bir zamanı var. Bu güzel günler de gider. Burada ben kiracıyım. Kiralar birden yükselirse, kaldıramam. Böyle korkuya kapılıyorum. Buranın şaşaalı günleri çok uzun değil. 3-5 yıl daha yaşar. O azalan bir ivmeyle geriye gider. Her şeyden önce Veysel Tiryaki gidince burası düşer. Burası adamın eseri, onun el emeği-göz nuru; kartviziti...

Esnaf mahalleliden, mahalleli de esnaftan rahatsız.

Solfasol: Burada hala yaşayanlar var. Onlarla esnafın arası nasıl?

Ahmet: Oturan insanlarda sıkıntı var. Her gün şikâyet ediyorlar. Bu şaşaaadan rahatsız. Kalabalıktan rahatsız. Kapılarının önünde insan oturuyor, kızlar kapılarında sigara içiyor. Oturanlar rahatsız. Belediyeye yazıp bir daha ramazan şenliği yapmayın diye yazıyor. Bu gelişmeyi o insanlar anlayamaz. Onlar muhafazakârdır. Kendi içine kapanık yaşıyorlar. **"Burada yerleşim yeri olmamalı. Evler olursa sıkıntı olur."**

Solfasol: Bütün bunlar yapılırken belediye burada oturanlara sordu mu yapacaklarını?

Ahmet: Yol kapansın mı diye bize(esnafa) sordu. Biz kapansın dedik. Ama oturanlar pek istemedi kapanmasını. Egoistlik yapmak istemiyorum ama burada yerleşim yeri olmamalı. Evler burada olursa, bir sıkıntı olur.

Burada bu yapılandırma yapıldıktan sonra çok net gözükten bir şey var. 10 lira eden yerler 1000-2000 lira eder oldu. Eğer bu artıştan memnunsan, o zaman bardaktaki lekeyi görmeyeceksin. Önce satmaya kalktı, satamadı. Ama sonra 10 katına sattı. Çoğu oturanlar kiracıdır burada. Kiracılar da değişimi istemezler, çünkü kiralar artacak diye korkarlar. Ya da koloni halinde oturmayı bozar bu durum. Ayrılmak istemezler.

Solfasol: Burada bir ekonomik hareketlilik var. Bundan oturanlar da faydalanabiliyor mu?

Ahmet: Ramazan ayında evinin bahçesinde tabldot satanlar da var. Kapısının önüne masa atıp incik boncuk satanlar da oldu. Ama olmaması lazım. Bu içinden zor çıkılacak bir problem. Yukarı tükürsen bıyık aşağı tükürsen sakal.

"Esnaf genelinde memnun!"

Solfasol: Belediye eski esnafa bir güvence verdi mi?

Ahmet: Veysel Başkan dedi ki, siz dükkanımızı işletin; yanınızda birine daha iş, ekmeğin verin. İzinsiz yapılara da karşıladı. İnsanlar para kazansın istiyor. Sonuçta esnaf genelinde memnun.

"En büyük sıkıntı, altyapı yok burada. Kanalizasyonlar devamlı tıkanıyor!"

Solfasol: Yenileme çalışması nasıl gerçekleşti? Oturanlara bilgi verildi mi? Soruldu mu?

Ahmet: Belediye geldi, yaptı, gitti. Sadece çatı, dış cephe, ahşap doğmaları yapıldı. Oturanlar arka cephe için müteahhide rica etti. Ama en büyük sıkıntı, altyapı yok burada.

Bu taşlar defalarca söküldü.

Kanalizasyonlar devamlı tıkanıyor. Neden altyapıya el atmadan yaptı, bilmiyorum. Belki külfet çok fazla. Belki bir an önce bitirmek istedi. Belki yetkisi yoktu. Veysel başkan bunu da halledebilirdi, neden yapamadı, bilmiyorum. O da bunu yapmayı istedi. Veysel başkan eski planları esas alarak bu uygulamayı yaptı. Kültür Bakanlığı da burayı çok destekledi. 10 lira harcandıysa 7 lira Kültür Bakanlığı'ndan geldi.

"Bilmiyorlar ki bu adam

kokuşmuş bir yere bunları yaptı. Esnafı ve mahalle sakinleri Hacettepe Üniversitesi'nin istimlak korkusundan kurtardı.

Ahmet: Hocalar çok uğraştırdı belediyeyi. Eskişinin aynısını yapacağım dediğine bile Kurul izin vermedi. Ama bilmiyorlar ki bu adam kokuşmuş bir yere bunları yaptı. Esnafı ve mahalle sakinleri Hacettepe Üniversitesi'nin istimlak korkusundan kurtardı. 100 metre ötemde bütün evleri Hacettepe Üniversitesi dümdüz etti. Eğer bunlar yapılmassa üniversite buraları da yıkılmıştı. Şu an güvenlik var. Bakanlar geliyor. Elit kesim geliyor. Yazarlar, ressamlar geliyor. Bu 3 sene gördüğüm kadar sanatçı daha önce görmedim.

Solfasol: Yenileme süreci nasıldı? Belediye sizinle görüştü mü, anlattı mı neler yapacağını?

Ahmet: Genel fikir alış-veriş yapıldı. Kendisi veya yardımcıları tarafından bilgi verildi.

Solfasol: Bilgi nasıl verildi?

Ahmet: Başkan geldi, o sırada esnaf yanına gitti, konuştu, görüştü. Biraz iş ilerleyince toplantı da oldu. Biz gruplaşmayla görüşme yapmadık. Ama kaç kişi randevu alırsak randevu verdi. Fikirlerimizi söyledik dinledi ve açıklama yaptı. İnsanları üzmedi. Hiç bir Belediye Başkanı

koluma girip, "işlerin nasıl?" diye sormuyordu. Sade bana değil, bütün esnafa soruyor. Her gün burada, Pazar günleri dahil. Her akşam burada. Belediyenin de kendi ofisi var burada. Önceki başkanı dördüncü yılında camiye giderken bir kere gördüm. Yüzünü tanıyamadım. Veysel başkan her akşam burada.

Solfasol: Mağdur olan oldu mu?

Saat kulesinin orda bir çarşı vardı. Arka tarafları meyhaneydi. Başkan, defalarca yer bulun dedi. Yardımcı olmak istedi. Onlar aksi davranışta bulundular. O dükkanlar istimlak edildi. Tabi onların da çoluğu çocuğu vardı. Ekmek kapısı vardı. Ama onlara sorun şimdi "iyi ki yıkıldı, burası gelişti" diyorlar. Onlar da bu civarda, yakında başka yerlere gittiler. Bir tane aktif olan köfteci vardı. Arkadaki kahve torbacı kahvesiydi. Dükkânların yıkılmasına biz de üzüldük ama talihsizlikten oldu.

"Çankaya'dakiler her gün suşi yemekten bıkmıştır."

Solfasol: Çankaya'dan insanların buraya sürekli gelmesi için ne gerekli?

Ahmet: Burada biz esnafıya çok büyük bir iş düşüyor. Belediye yaptı ama iş orada kalmamalı. Biz de düzgün esnafılık yapmalıyız. O insanlar şimdiye kadar buraya neden gelemedi? Buraya her kesimden insan gelmeli. O insanlar cıks yerlerde yiyip-içmeye doymuş insanlar. Her gün

suşi yemekten bıkmıştır. Burası oralara göre alternatif. Burada doğallık var. Şirin, mütevazı. Tarihi bir yer var. Onlar geldiğinde biz onları tatmin edebilirsek, onları buraya çağırabiliriz. Oralara göre daha Anadolu kokuyor burası. Gelirler elbette, neden gelmesinler? Ben olsam gelirim.

Solfasol: Ankara'nın şarabı meşhur, ama gelenler için burada şarabın tadına bakabilecekleri bir yer yok. Buna ne diyorsun?

Ahmet: Alkol veren yer yok burada. Burada alkol olmaz. Burada sıkıntı olur. İnşallah olmaz. Zaten izin alamaz, yapamaz. Burada içki ruhsatı alma olayı artık yok. Ruhsatı çok eski olan yerler vardı. Eskiden 2 meyhane vardı. Burayı mahvettiler. Gece saat 2'de konsomatrisin bıçaklandığı yerd. Burası etrafında çok hassas semtlerin olduğu bir yer. Olursa ne mi olur? Çakal tarzı insanlar geldi, oturtmak istemediniz, ne olur? Kavga çıkar. Burada huzur, rahat kalmaz. Esnafın, öğrencinin ve burada oturan insanların işine gelmez bu. Bu civardaki pavyonların getireceği insanlardan dolayı, burada alkol olamaz. Veysel Başkan da olduğu sürece buna izin vermez zaten.

Madalyonun Öbür Yüzü: “Hamamönü Bir Tek Mahalleliye Dar!”

Fotoğraf: Resul BAŞTUĞ

Yapılan yenileme ve sokak sağlıklılaştırma düzenlemesi ile ekonomisi canlanan Hamamönü'nde bundan pay alamayan tek kesim Hamamönü'nün 40 yıllık sakinleri. Canlanan ekonomiden pay alamamanın yanında artık kapılarının önünde oturmamaktan şikayetçiler ve istismak korkusu, zabita gibi pek çok sorunla da boğuşuyorlar:

İstismak Korkusu Kol Geziyor

Hamamönü'nün yenileme yapılan kısmında yaşayan ailelerin sayısı çok azalmış durumda. Kalan 20-30 aile ya var ya yok. Kalanların çoğu kiracılar. Ama aralarında ev sahibi olanlar var. Bazıları 40 yılı aşkın zamandır Hamamönü'nde yaşıyorlar. En büyük sıkıntıları evlerinin istismak edilmesi korkusu. Bazıları istismak yüzünden şimdiden belediye ile mahkemelik. Diğerleri belediyenin kendi evleri için de harekete geçmesinden kaygılı. Konuştuğumuz bir hamamönülü kadın belediyenin evlerini iş yeri yapmak için ellerinden almak istediğini, belediyenin buradaki konutları istemediğini söyledi.

“Yenileme bizimle ilgili değil; esnafla ilgili...”

Sokak sağlıklılaştırması ile değişen Hamamönü ile ilgili görüşlerini sorduğumuz Hamamönü sakini diğer bir kadın, 41 yıldır

Hamamönü'nde yaşadığını, tüm çocuklarının burada dünyaya geldiğini ve burayı sevdiğini belirtip “belediyenin yaptığı iş bizimle ilgili değil, esnafla ilgili. Evimizin sadece dışını yapıp gittiler. Pencerelerimi söktüler, yenisini bir buçuk ay sonra getirdiler. Kışın ortasında bir buçuk ay penceresiz oturdum. Bana bir faydası olmadığı gibi zararı oldu bu işin. Sokakların temizlenmesi iyi oldu. Ama artık zabita herşeye karışıyor. Ne kapı önünde, ne de bahçe kapımız açık oturamıyoruz.” dedi.

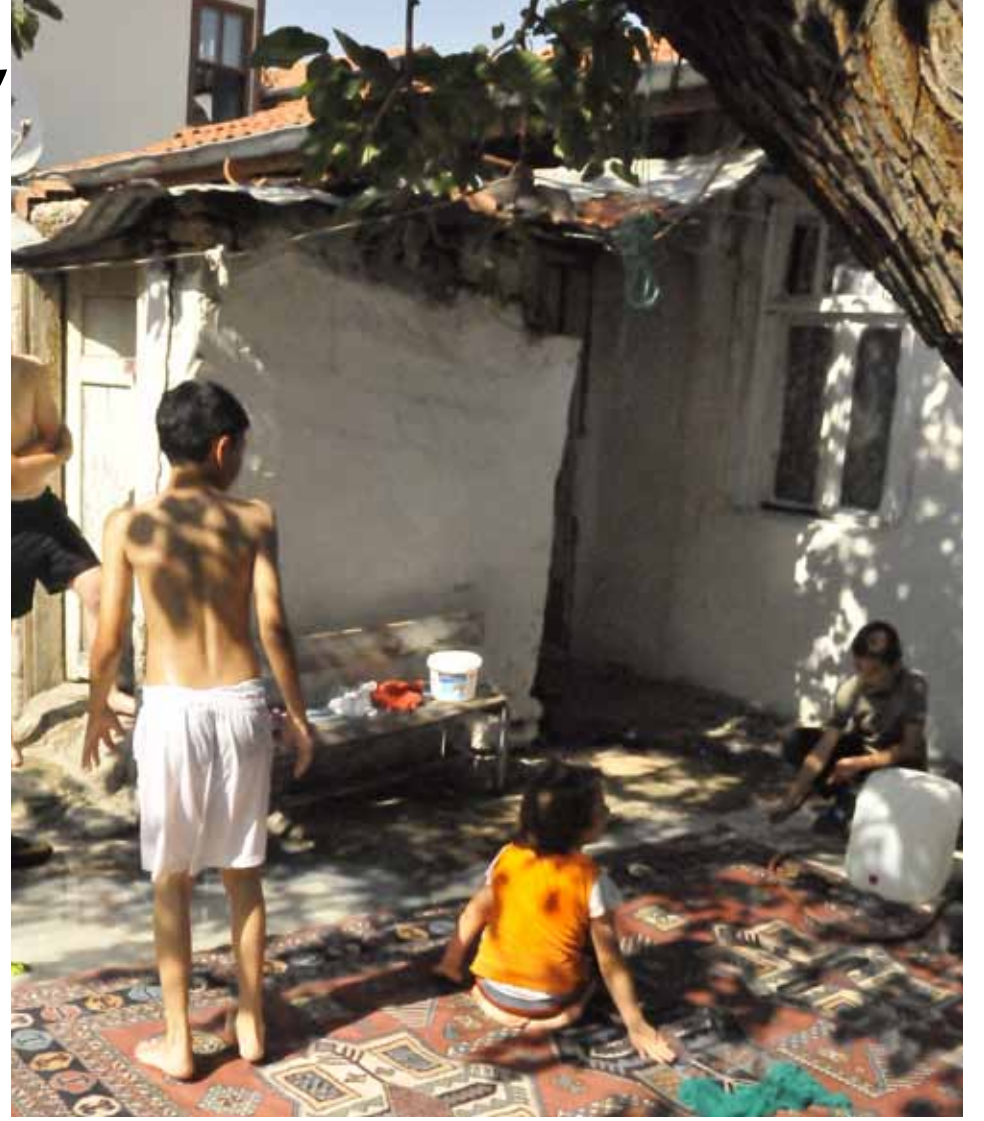
Veysel Tiryaki'den Mahalleliye Açık Kapı Azarı:

“İnsan olana laf bir kere söylenir!”

Belediye görevlilerinin bahçe kapılarını açık tutmalarına izin vermediğini belirten bir kadın. “Geçen sene, Veysel Tiryaki beni çok kötü azarladı. Şu yaşımda azar da işittim. Beni “Şu bahçe kapılarınızı kapalı tutun demedik mi? İnsan olana laf bir kere söylenir” diye azarladı. Neymiş; içerdeki pisliği ne seriyormuşuz ortaya. Orası benim evim. Niye pislik oluyormuş?” derken Veysel Tiryaki'ye olan kızgınlığı ve kırgınlığı gözlerinden okunuyordu.

“Evlerimiz eski ama pis değil!”

Evlerin içine hiç bir müdahale ya da onarım yapılmadığını belirten mahalleli evlerinin dışında yapılan işler için de kendileri ile hiç görüşülmediğini, hiç bir izin alınmadığını sadece sokağa bakan ön cephe ve çatılarının sokağa bakan taraflarının onarıldığını söylediler. Görüştüğümüz mahalleli bir kadın çoğu kiracı olanların evlerinin içinde yenileme yapacak

ekonomik güçleri olmadığını ama eski olsa da evlerinin pis olmadığını söyledi, sıkılarak.

“Çorap aldım satarım diye. Tezgah açtırmadılar.”

Yenileme ile oluşan ekonomik canlılığı gören sokak sakinlerinden bazıları evlerinin önüne masa koyup el ürünleri satmak istemişler. Ama Altındağ Belediyesi zabıtalara masalara izin vermemiş. Hamamönü Sokak'ta düzenleme ardından Altındağ Belediyesi Hanımlar Lokalleri üyelerine verilen onlarca tezgah içinde mahalleli kadınlara verilen bir tezgah bile yok. Kapısının önüne tezgah açmak için çorap aldığını söyleyen bir mahalleli zabita izin vermediği için çoraplarının elinde kaldığını söyledi. Oysa benzer ürünler 100 metre aşağıda, Hanımlar Lokali tezgahlarında Altındağ'ın başka mahallelerinden gelen kadınlar tarafından satılıyor. Hamamönülü kadınlar da evlerinin önünde el emeklerini satabilecekleri tezgahlar açmak ve oluşan ekonomik canlılıktan pay almak istiyorlar. /M. Onur Yılmaz

Muhafazakar Makyaj

A. Şebnem SOYSAL

“Sırf merakımdan şehrin en ücra semtini görmek için herhangi bir otobüse binip, bilmediğim bir yolda, tanımadığım insanlara karışmayı bekleyen yüreğimi kaybettim” diyorsanız elinizdeki gazeteyi sıkıca tutun. Solfasol, bu ay sizi Hamamönü'ne götürüyor.

Düşünün... Sabah bambaşka bir yüzle uyanmışsınız! Beğendiğiniz şarkıcının burnu tam yüzünüzün ortasına kondukları, yanaklarınız magazin dergilerindeki kadınlar gibi şişirilmiş, dudaklarınız Kaf Dağı'na ermiş. Ama en çok gözleriniz değişmiş. Bakışlarınızın anlamı nereye gitmiş? Duygularınız, düşünceleriniz, bildikleriniz aynı. Hem kendinizsiniz, hem başkası... Yani, yaşama dokunuşunuz artık “siz” değil!

Yenileme çalışmaları beni hep ürkütür. Sorgularım: “Kente yontu yüzlü bir kadın gibi davranmak, içindeki hayatları nasıl etkiler?” Çünkü kent, koyunda aşkla taşınan bir kadındır. Arada bir orada mı diye yoklanan, sıcaklığı hissedilince çocuk saflığında yürek coşturan...

Bir sokağın sadece dış yüzünü giydirmek, evlerin içine el sürmemek fikri başlangıçta kulağa hoş geliyor. Evin, korunması gereken bir mahremiyeti var çünkü. Hayat orada akıp, gidiyor kendi statükosu içinde. Arı kovanına çomak sokmaya ne gerek var değil mi?

O yüzden kolay olanı seçiveriyoruz. Beyaz duvarları, cumbalı evleri, ahşap doğramaları ve kafesli pencereleri sokağa yerleştirdik mi modern görünüşlü bir eskimiz oluyor. Yapılan bu muhafazakar makyaj görüntüyü kurtarıyor gibi görüne de; bu, kiri çöpü halının altına saklamaktan başka bir şey değil. Yüzeyi parlatmanın, içe ne yararı var? Amaç, yaşam

kalitesini yükseltmek, önce evin içindeki fakirliğe dokunmalı. Fakirlik sadece sofrada değil ki. Kentin içinde, bir o kadar da kentten uzak kalmayı bu insanlar şimdiye kadar nasıl başardılar acaba? Üstelik kentin en büyük hastanelerinden birine sırtını yaslamışken. İçinde ülkenin en parlak öğrencilerinin en az altı yıllarını geçirdikleri bir yurdu barındırırken. Belki de bu mistik halde dergahın, 14. yüzyıldan kalma camilerin, mezarların, Mehmet Akif'in evinin payı vardır. Sormalı şimdi, kentin yaşam pratiğinde nerede duruyor Hamamönü? Özel günlerde panayır havası yaratıp sandık lekeli tutmuş simgelerin sergi salonu mu bu mahalle? Karagöz-Hacivat, macun, şerbet, leblebi tozu, tahta çubuklar üzerinde yürüyen ya da ateş yutan adamın mekanı mı burası? Hamamönü sadece Ramazan geleneklerinin yaşatıldığı bir panayır yeri değil ki... Sokaklardaki şık saksıların içinde ben buradayım diye bağırarak rengahenk çiçeklere inat, pencere önünde teneke yağ kaplarına dikilmiş aşk merdivenlerine bakınca bunu anlamak mümkün. Restoranların üzerindeki evlerde yaşam hala bildik şekilde devam ediyor. Ayşe teyze yıkadığı çamaşırını yine sokağın tam ortasındaki ipe asıyor. Gizli saklı yok, yiğidin malı meydanda. Nejla, Safiye, Süreyya kapı önünde dantel

Fotoğraf: Özgür ÇAKIR

oyalarken, ağızlarında sakız dedikoduya devam ediyor. Mahallenin kedileri onlarla yarış halinde. Sami abi, Mehmet amca yine kahvede pişpirik oynuyor. Evin genç erkekleri ekmek peşinde. Ciğerci, terzi, bakkal yerli yerinde. Çocuklar yine sokaklarda koşup, duruyor. Tek fark daracık sokaklarında onlara meraklı gözlerle bakarak geçmiş izlerini süren, elleri fotoğraf makineli, meraklı yüzlerle karşılaşmaları. Sahi onlarda sokağa böyle bakıyor mu? Yıkık dökük bir evde uyanıp, ekmeğe bulduğunu katık edip, toprak avludan geçerek sokağa çıktığında gördüğü ile geride bıraktığını nasıl bütünleştiriyor zihinleri...

“Hamamönü’nde Bir Devir Kapanırken...”

S. Erdem TÜRKÖZÜ

Hamamönü, Öksüzler¹ Sokak'taki “Yörük Dede (Doğan Bey) Hazretleri Türbe-i Şerifi”nin (14. yüzyıla tarihlendiği iddia edilmektedir) başına gelenler, sadece Hamamönü’nde değil tüm Türkiye’de siyasal iktidar mekân ilişkisinin nasıl kurulduğuna dair bir model sunmaktadır. Türbe, Abdülkerim Erdoğan’ın *Unutulan Şehir Ankara* adlı kitabından öğrendiğimiz kadarıyla, 2003 yılına kadar bir kişinin malıymış² ve görebilmek için o kişiden izin almak ve o kişinin bahçesine girmek gerekiyormuş. Aradan yıllar geçmiş, türbe yeniden kamu malı olmuş ama türbe üzerinde tasarruf yapma yetkisi yine de birkaç kişinin elinde kalmış (bu arada türbenin anahtarı hâlâ karışık evin sakinlerinde). Zaman içinde çevresindeki yollar asfaltlana asfaltlana türbe yol seviyesinin epey altında kalmış; türbeye girebilmek için birkaç basamak merdiven inmek zorunlu hale gelmiş. Nihayet 2009’da türbe “yenilendiği”nde türbenin çevresi kazılarak türbenin endamı ortaya çıkarıldı; eski girişi kapatıldı; tuğlayla örülür pencere boşluklarına ahşap (neyse ki PVC değil) pervazlar eklendi ve giriş tam ters yöne verildi. Neden restorasyon yerine “yenileme” kavramını tercih ettiğimi şimdi anlamışınızdır sanırım. “İnanç Coğrafyası” üzerine çalışmalarını sürdüren Erdoğan’ın yukarıda bahsi geçen kitabına göre, “Ankara’da ‘kümbet’ örneği bu yapı tektir. Beşgen planlı, beden duvarları bir sıra ikili veya üçlü tuğla ile hatıl, bir sıra kesme taş kullanılarak örülmüştür. Ongen bir kasnağa oturtulan pramidal külah tamamen tuğladandır. Türbe içi ise beşgen olup, taban toprak ve tek mezar vardır” (s. 204). Ankara’da tek olan bir yapının mütevazı olağanüstülüğü artık yok. Türbenin mütevazı olağanüstülüğü boyutlarının insaniliğinden ve çevresiyle kurduğu sahici ilişkiden kaynaklanıyordu. Bel vermiş, üç katlı kâgır bir binanın önündeki bu alçak türbe, çevresindeki dut ve kavak ağaçlarıyla ve üzerini sarmaşıkların örttüğü duvarlarla pitoresk bir uyum içindeydi ama artık değil...

1990’ların ve 2000’lerin Hamamönü, benim için AÜ (Ankara Üniversitesi) SBF’den kaleye çıkmak için, içinden geçilen bir tür zaman ve aynı zamanda üretim ilişkileri tüneliydi. Benim için Hamamönü’nün simgesi, içindeki keklığıyle ağaç kabuklarından yapılmış kafesiyle terzi dükkânıydı. Açık havalarda alçak tavanlı dükkânının önüne çıkardığı bu kafese uzun uzun bakardım ve yanımda getirdiğim arkadaşları baktırırdım. Kente özgü bir mesleği icra eden birinin, aslında kırsal kesimle ve doğayla ilişkisini tam koparmadığını gösteriyordu. Esnaf hâlâ hasat mevsimi geldiğinde köyüne gidiyor ve evinde hâlâ geçen yılın mahsulünü tüketiyordu. Bu ayaküstü yaptığımız sınıfsal analiz bir parçasıydı (proleterleşme, yarı-proleterleşme, burjuvazinin yokluğu...). Ardından hâlâ varlığını azalarak da olsa sürdüren müzik aletleri satan dükkânlar geliyordu. Ve Karacabey Hamamı’ndan Çıkrıkçılar Yokuşu’na kadarki ara sokaklar; onlar benim için sahici ve gerçekten görülmeye değer olanlardı. “Orijinal” değil “sahici” kavramını tercih ediyorum çünkü orijinal daima kurgusaldır ve bir yanılsamadır; bu “sahici sokaklar”, Ankara’daki birçok yerin aksine, yukarıdan bir iradenin müdahalesiyle değil, zaman içinde sürekli devinerek birbiri içine geçen yapboz ya da kaleydoskop parçaları gibi iç içe geçmiş evler, camiler, ağaçlar ve elbette insanlar bütünüydü...

Türkiye’de modernleşmenin gündelik hayattaki en görünür hali mimarî alandadır sanırım. Bursa’da Çatalfırın’dan Heykel’e doğru giden geniş caddenin ortasında bir cami ve birkaç yüz metre ilerde de bir türbe bulunur. Bunların trafiği engellediği ölçüde rahatsız

edici olduğu ortadadır ama kimse neden bunlar burada diye düşünmez. Bu (Timurtaş Paşa) türbenin neden yolun ortasında olduğuna dair bir açıklamayı lisedeki İngilizce öğretmenim yapmıştı. Kendisine biraz da Arthur Conan Doyle havaları vererek ve İngilizce olarak bize bu “gizemi” anlatmıştı. Kısaca özetleyecek olursak, kent merkezindeki yol genişletme çalışmalarının hız kazandığı 1960’larda, türbenin oradan kaldırılması gündeme gelmiş. Ancak türbeyi söküp götürülecek olan işçilerin rüyasına giren Timurtaş Paşa, kendi türbesinin yerlebir edilmesini engellemiş. O zamanlar bu tür gizemli olayların (kendi kendine yanan insanlar, Bermuda Şeytan Üçgeni, Kar Adamı Yeti...) yer aldığı *Bilinmeyen Dergisi* hayli revaçtaydı ve bu öykünün öğrencilerin tüylerini diken diken ettiğini tahmin edebilirsiniz.

2010’da aynı öykünün, bugün türbesi Hamamönü’nün önünden geçen Talatpaşa Bulvarı’nın üzerinde bulunan Tezveren Dede için de anlatıldığını ve Ankara’da Bent Deresi’nde yolun ortasında yer alan bir başka türbe daha olduğunu öğrendim. Bu makale için Hikmet Tanyu’nun kitabını karıştırırken de şu paragrafa denk geldim: “[Tokat’ta] Timurlenk Türbesi = Lenk Timur Tekkesi: Tokat Caddesinde bulunan bu türbe önce Vali tarafından yıktırılıyorsa da, sonra valinin rüyasına girerek tekrar yaptırılıyor” (s. 287). Valinin rüyasına giren Timurlenk elbette paşalara ve dedelere göre daha güçlü olacak ve yıktırılan istirahatgahını yeniden yaptıracaktı. Yazarın hangi vali ve ne zaman olduğunu belirtmemesi manidardır.

Ama aynı kitapta yer alan daha da güzel bir pasajı henüz görmemişim: “Ahmed Vefik Paşa’nın Bursa valiliğinde, sokakları genişletme faaliyeti sırasında, arabasını çıkamaz sokaklara sokarak, yol kapanınca: ‘Vali Paşa’nın arabasının durması hiç olur mu?’ diyerek hemen belediyeden amele getirip, engel olan duvarın yıktırıldığı bilinen fıkralardandır. Bir gün yollara engel olan “[Y]ürüyen Dede”nin türbesinin yıkılması gerekince, ‘ulema ve eşraftan’ bazıları alarak türbenin yanına gelir: ‘Yürü. Ya dede’ diye üç defa bağırır. Sonra: ‘Dede hazretleri elbette yürümüş gitmiştir. Ayak altında kalmıyacak a’ diyerek türbenin yıkılmasını emreder” (s. 5). “Gemi Azıya Almış Bir Modernist Olarak Ahmet Vefik Paşa’nın Portresi”nde de gördüğümüz gibi, dönemin “tepeden inmecî” modernistleri, iktidarlarının kutsiyetini (valinin arabası), dinin ve mahremiyetin kutsiyetini (türbe, evin duvarı...) yerlebir etmek için kullanılmaktan çekinmeyecek kadar gözü dönmüş insanlardır. Onların dünyevî iktidarlarına karşı kullanılacak olan yine uhrevî olandır. Bursa’da, Ankara’da ve Tokat’ta aynı şekilde ortaya çıkan aynı mesel, “gemi azıya almış modernizmin önüne geçme çabası”dır.

Hamamönü’nü kurtarmak için Veysel Tiryaki’nin, Melih Gökçek’in ve Recep Tayyip Erdoğan’ın rüyasına kim girmeliydi... Onlar deliksiz uyuyabildikleri için artık kurtarılacak bir şey de pek kalmadı... Camiler “restore edildi” öyle ki “bu camileri sosyal bilimci arkadaşlara postmodernizmin cisimleşmiş hali” olarak gösteriyorum. Camilerin önünde, adları yeşil ledli lambalarla yazılmış ve gece gündüz yanan panolar asılı. Hele “Karanlık Sabunî Camii/13. Yüzyıl” panosu sanki trajikomik olsun diye inadına yapılmış.

Evler ise belediye bültenlerine göre “içerisinde oturanlar rahatsız edilmeden” restore edildi. Buna restorasyondan başka her şey denir. Bir de bu içeride oturanlar sorunu var: Bu tür restorasyonlardan en çok zarar görenler ve görmekte olanlar, şu an içinde yaşayan Ankara’nın en yoksulları. Restorasyonla sermayenin bölgeye akacağı beklentisiyle gayrimenkullerin satış ve kira bedelleri hızla artarken, yoksullar yavaş yavaş bölgeyi terk ediyor ya da terk etmeye zorlanıyor. Atıkların ayrıştırıldığı ardiyelere 2010’u 2011’e bağlayan yılbaşından birkaç gün önce kepeçler sokuldu ve ardiyeleri kullanılamaz hale getirmek için derin “kanal”lar kazıldı.

Bölgede mutlu olanlar sadece “Osmanlı Tapusu Sahipleri” ki bunlara Ankara’nın eşrafı mı demeliyiz bilemiyorum. Bu aileler geçmişte de varlıklıydı ve modern hayatın nimetlerinden (evin içinde yer alan tuvalet ve musluktan

akan su...) yararlanabilmek için, çok önceleri belki ilk koruma kararının alındığı 1940’larda modern binalara taşındı³. Hamamönü’nde kalanlar ise bu evlerin avlularına gerçek anlamda Ankara’nın ilk gecekondualarını inşa etti; bir iddiaya göre Altındağ Belediyesi’nin yıkacağı evler ise bu “gecekondu”; Osmanlı tapulu evlerin ise restore edileceği söyleniyor. Restore edilecek evlerin sahipleri, şimdiden mülkiyet haklarını ispat edebilmek için, yıllardır yüzüne bile bakmadıkları evlerinin sokaklarını arşınlamaya başladı.

Hangi evin yıkılacağı hangisinin restore edileceği tam bir muamma oysa. Karacabey Hamamı’ndan Altındağ Belediye Binası’na kadarki bölgede 2011 yılının ilk aylarında “gemi azıya almış” bir yıkım gerçekleşti. Asla yıkılmaz diye düşündüğüm evler de yok edildi. Şimdi onların yerinde, iki insan boyu yüksekliğindeki brandadan “utanç duvarları”nın arkasında, hummalı bir inşaat faaliyeti sürüyor. Daha önce inşa edilen, içinde oturulmayan ama ticaret yapılan “Sanat Sokağı”nın bir benzerinin kısa sürede tamamlanacağı kesin. Çinlilerle rekabet ettiğimiz iktisadî büyüme hızından başka bir alanın daha olduğunu artık rahatça söyleyebiliriz. Çinliler Avrupa’nın çeşitli turistik kentlerini en küçük ayrıntısına kadar ölçüp biçip kendi ülkelerinde inşa etmekteymiş. Bizim de artık “replika” sokaklarımız var. İçinden turistlerin

geçip gittiği, güvercinler dahil hiç kimsenin gerçek anlamda içinde yaşamadığı ve Çin’deki replika kentler⁴ kadar sahici sokaklarımız.

1. Abdülkerim Erdoğan’ın (2004), *Unutulan Şehir Ankara* (Ankara, Akçağ Yayınları) adlı kitabında Öksüzce Sokak’ta; Hikmet Tanyu’nun (1967), *Ankara ve Çevresinde Adak ve Adak Yerleri* (Ankara, Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Yayınları) adlı kitabında ise Öksüzce Çeşmesi Sokağı ve maps.google.com’da Öksüzler Sokak olarak adlandırılan sokağı, “Öksüzler” olarak anmayı benimsedim: “In google we trust...”

2. 1926 yılında Ankara İl Özel İdaresi tarafından bu şahıslara satılmış.

3. Suavi Aydın, Kudret Emiroğlu ve diğerleri (2005), *Küçük Asya’nın Bin Yüzü: Ankara*, Ankara Dost Kitabevi Yayınları, s. 537.

4. *Radikal Gazetesi*, 20 Haziran 2011.

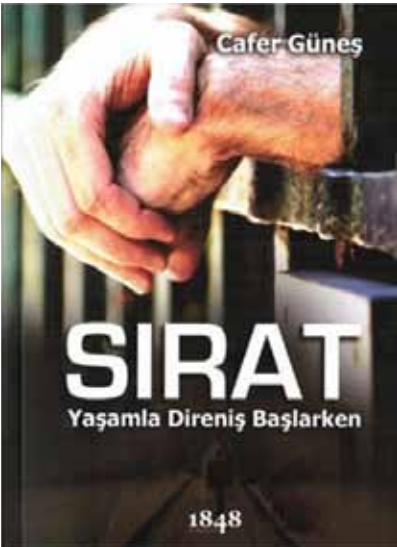
Kardeşler Çayevi Hamamönü'nde, 43 Yıldır, Hergün, Demli Çay!

Enver ve İhsan Tabak kardeşler 1968'den beri çay demliyorlar, hergün ve hep taze. 1978'den beri Hamamönü Sokak'talar. Yenileme ile aynı sokakta hemen karşıdaki dükkana geçmişler. Şimdi eski dükkanlarına karşı komşu olmuşlar. Yeni dükkanları daha büyük ve ferah. Müşterilerin çoğu müdavim. Ziyaretçilerin pek de gelmediği bir öğle saatinde çok sıcak bir havada Hamamönü'nde olduğumuzdan etraf sakın. İhsan abi eline aldığı bir kap su ile yerleri ıslatıyor, taburelerin arasından gezerek. Doğal klima hemen serinletiyor ortamı. Yenileme ile ilgili fikirlerini sorduğumuzda hiç detaya girmeden iki cümle ediyor Enver Abi: "Eskiden batakhaneydi buralar, şimdi turistik yer oldu. Kapatmak üzereydik dükkanı. Şuan Ankara'nın bir numarası oldu burası." / Solfasol

Her Şey Hamamönü'nde Başladı ve Bitti

S. Erdem TÜRKÖZÜ

Zamanın döngüsellikini simgeleyen kendi kuyruğunu ısırın yılan benzenen bu başlık aslında olayı tam anlamıyla yansıtmıyor: Evet olay Hamamönü'nde başladı ve bitti. Olayı başlatan kitabı¹, Kâğıtçı Kıvrıkcı Mehmet'ten (niye senin soyadın var da onunki yok diye soranlara, çok klişe olacak ama, "garibanın soyadını bir kendi bir de devlet bilir", derim) aldığım, 2011 Mayıs'ında okuduğum kadar doğru...

Kitabı oluşturan Cafer Güneş'in otobiyografisi (*Sirat: Yaşamla Direniş Başlarken*), Hamamönü'nde işlenmiş bir cinayetle noktalandı. Daire kapandı, yılan kuyruğunu ısırıldı... Ama tam olmadı gibi, Cafer Güneş hâlâ hayatta ve umarım söz verdiği gibi anılarının geri kalanını yazmaya devam ediyordur. Ben onun anıları üzerine yazmaya başladım. Cafer Güneş, *Solfasol*'da yazımı okuduktan sonra Hamamönü'ne gelip bana fırça kayarsa ya da dilim varmıyor... O zaman bir yılan daha kuyruğunu ısırır ama her şey gene

Hamamönü'nde başlayıp biter... Sadece 1992'de yitip giden ilk maktul için değil bu sefer benim için de...

Cafer Güneş tam anlamıyla nevi şahsına münhasır, bir hayatınsanı. "İnce Mehmet" olmak isterken, hayattan payına "sol mafya tetikçisi" olmak düşmüş; 19 Kasım 1956'da Ağrı'da sekiz çocuğun dördüncüsü olarak dünyaya gelmiş bir 78'li (yakın zamanda oto/biyografisi yayınlanan Oğuzhan Müftüoğlu 1944 doğumlu). Tabelacılık/ressamlık gibi dönemin önemli mesleklerinden birini öğrenirken bir yandan da konjonktürün etkisiyle politize olan ve pankart hazırlamak, asmak gibi aslında mesleğinin uzantısı işleri, devrimcilik olarak icra ederken, üzerine olmadık fiiller yıkılan ve daha 12 Eylül'den birkaç yıl önce işkenceye ve cezaevine vakıf olmuş biri.

Cezaevinde siyasal bilincini ve kimliğini edinmiş (s. 42) ama yine cezaevinde (Ankara Merkez) başta İnci Baba olmak üzere dönemin "baba"larıyla tanışmış ve kendisini onların yanında bulmuş: belki de İmralı Yarı Açık Cezaevi'ne bir grup devrimciyle nizam vermeye girişmesi (geçmişte Yılmaz Güney de oradaydı) (s. 63-64) ve sekiz buçuk yıllık yoğun bir işkence ve cezaevi sürecinden sonra, yaptığı ilk şeyin de cezaevinde kendisine işkence yapan başgardıyanı bulup, ailesinin önünde "mafya usulü" bacaklarından kurşunlaması da bundan (s. 74)...

Cafer Güneş ve birlikte eve çıktığı cezaevi arkadaşları için dışarıda tam her şey yolunda giderken, bir grup arkadaşı, 7 Ekim 1986'da Tuzla Katliamı'nda öldürülür (s. 84); kendisi de benzer bir sondan, "Bin Operasyon"ların birinden son anda kurtulur.

Cezaevindeki arkadaşlara yardım etmek için karşılıksız çek vermek, haraç almak gibi mafyöz yollara başvurur. İstanbul'da barınamayınca Suriye'ye geçer ama iki ay sonra geri döner.

Edip Akbayram, İlyas Salman, İbrahim Tatlıses ile arkadaşlık eder ve onların devrimcilere maddi/manevî katkı yaptığını ima eder.

Haraç almak için mekân basmalar, yaralamalar, gözaltılar ve elbette işkenceler birbirini izler... Sonunda polisin baskısı nedeniyle İstanbul'dan kaçmak zorunda kalır. Ankara'da da "sol mafya"tik faaliyetler içindedir ama durum sanki biraz daha iyidir. Her şey yoluna girmek üzereyken ve evlenip durulacakmış gibi görünürken, 8 Ocak 1992'de "ülkücü mafya"nın adamlarıyla, Sarıkadın Sokak, No: 14'de bulunan (o zamanki Kafe/

Piknik'te "Barok"ta) bıçaklı kavgaya girer ve olay sırasındaki tek pişmanlığı belindeki silaha davranamamasıdır. Yaralanır ve yaralar. Gözaltındayken kavgada ölümüne sebep olduğu Kadir Eroğlu'nun öldüğünü bilmemektedir ve o nedenle kısa süre cezaevinde yatıp çıkacağını düşünerek olayı inkâr etmez ve ifadesini ona göre verir. Maktulün kavgaya da karışan arkadaşları ise aralarında anlaşarak neredeyse birbirinin eşi ifadeleri tekrar ederler.

Olayın ayrıntıları, ifade tutanakları ve olaya ilişkin gazete kupürleri kitabın sonunda yer almaktadır. Olay "Behzat Ç.: Bir Ankara Polisiyesi"nin bir bölümüne konu olursa şaşırmanın...

Gazete kupürlerinde dikkat çeken bir nokta da dönemin basınının, Cafer Güneş'in sevgilisinden bir *femme fatale* yaratma girişimidir. Söz konusu kişinin fotoğrafları, olay mahallinde olmamasına rağmen, "cinayeti soğukkanlılıkla izledi" başlığıyla

ifşa edilir.

Cafer Güneş'in kitabı kötü yazılmış bir kitap: sistematik olmayan anlatı, klişelere

sık sık başvurulması ve yazım hataları okurun sabrını gerçekten zorluyor. Kitap iki açıdan önemli: Türk sağında geri planda kalan kişilerin anıları uzun zamandır raflarda yerini almıştı. Örneğin, Cafer Güneş gibi oradan oraya savrulan ve yaklaşık on yılını cezaevinde geçiren Y. Z. Arpacık'ın (d. 1958) anılarını derlediği *Başşmediler* adlı kitabı 2004'te yayınlandı. Oysa bu konuda solda derin bir sessizlik hâkimdi: Hele böyle mafyatik işlere bulaşmış bir solcunun anılarını yazması, solun tarihi üzerine çalışanlar için önemli. Bir de elbette, kitabın burada özetlemeye çalıştığım, Hamamönü'nün 1990'lardaki sosyal tarihine yaptığı katkı var.

1. Cafer Güneş, *Sirat: Yaşamla Direniş Başlarken*, Ankara, 1848 Yayın & Tasarım, 2011.

ARTILARI VE EKSİLERİYLE HAMAMÖNÜ DÜZENLEMESİ

Aydan Balamir

ODTÜ Mimarlık Bölümü; Ankara Yenileme Alanı Kurulu (Mart 2008-Haziran 2011)

Altındağ Belediyesi tarafından gerçekleştirilen 'Hamamönü Bölgesi Restorasyon Projesi' artıları ve eksileriyle değerlendirmeyi bekliyor. 2009 sonlarından itibaren internet'te sıkça dolaşan "Bilin bakalım burası neresi?" başlıklı bir fotoğraf sunumu ve çeşitli sitelerde yer alan fotoğraf ve yorumlar, Ankaralı'nın hafızasında giderek silikleşmiş bir semtin yeniden keşfedilmesine yol açıyorsa da, meslek ortamlarında henüz yeterince tartışılmadı.

Ankara'nın Kale ve Hacıbayram'dan sonra en eski yerleşim bölgesi olan Hamamönü Mahallesi'nin canlanmaya ve kentliler tarafından benimsenmeye başlaması olumlu bir gelişme. Eriyip gitmesine seyirci kalınmış tarihi bir dokuya sahip çıktığı ve projeyi gerçekleştirmek için irade gösterdiği için, Belediye Başkanı Veysel Tiryaki'yi kutlamak gerekir. Elli yılı aşkın bir süre boyunca ihmal edilip çöküntüye terk edilmiş bir alana ilk defa, tarihi yapıları yıkıp yeni yapılaşmaya yer açma dışında bir niyetle el atılmış olması övgüye değerdir kuşkusuz.

Öte yandan, projenin kotarılmışındaki klasik belediye aceleciliği ve kimi acemilikleri de mercek altına almak ve benzeri uygulamalar için dersler çıkarmak gerekiyor. Belediyelerin koruma mevzuatı nedeniyle zorunlu kalmadıkça, projelerini etrafıca tartışıp görüş almadan kendi başlarına icraat eğiliminde olmaları, burası için de kısmen geçerli. "Bir zamanlar viraneydi, mezbelelikti" sözüyle başlayan savunmaları artık aşmak gerekir. Kentin yönetiminde bulunan, gelmiş geçmiş herkese buraların neden virane haline geldiği sorulmalıdır. Dahası, viranenin yerine ne getirilse getirilsin, şükredip yetinmemiz beklenmemeli. "Hiç yoktan iyidir" kanaatkarlığını da aşıp, çıtayı yüksek tutmak gerekiyor.

Solfasol Gazetesi'nin yönelttiği soruları, projenin hayata geçirilmesinde tanık olabildiğim kadarıyla cevaplamaya çalışayım.

Proje, eski dokunun korunması ve mekansal düzenlemeler bakımından başarılı mıdır?

Ankara Yenileme Alanı Koruma Bölge Kurulu'nda göreve başladığım 2008 Mart'ında, öncelikle Filiz ve Kurnaz Sokaklar, daha sonra Sankadı, Sarıca, Gebze ve Dutlu Sokaklar Kurul gündeminde idi. Mehmet Akif Ersoy Meydanı/Parkı ise, Belediye'nin kendi tasarrufunda gerçekleştirdiği bir uygulamadır.

Kurul üyeleri arasında büyük ölçüde paylaşılan görüş, meydanın/parkın aceleyle getirilmiş oluşu idi. Geçmişinde olmayan "tarihi" görünümümlü bir saat kulesi, Mehmet Akif Ersoy heykeli ve İstiklal Marşı Anıtı ile donatılmış mekan, bu önemdeki bir projeden beklenene standartları karşılamıyor. Şairin İstiklal Marşı'nı yazdığı müze ev olarak düzenlenen Tacettin Dergahı'nın yakın çevresi için söz konusu heykel ve anıt, çevre tasarımıyla birlikte literatüre geçecek nitelikte eserler olmalıydı. Epki yapıları, sanat ve tasarım dünyası içinde ses getirecek özellikte midir? En yakınımızdaki Ulusal Mimarlık Ödülleri'nden başlayıp, dünyanın saygın ödülleri aday olabilecek bir çevre midir yaratılan? (2011 yılının "Avrupalı Seçkin Turist Destinasyonu" ödülünü almış olması, tarihi mekanın sıcaklığıyla ve mekanın turistik değeriyle ilgili.) Müelliflerin belirlenmesinden eserlerin seçimine, konu kamuoyu gündeminde yer aldı mı? Sanat ve kültür alanındaki eleştirilenler ne diyor?

Bu açılardan bakıldığında, müelliflerini ve hizmet alım süreçlerini bilemediğimiz, bir araya gelişlerini düzenleyen bir kentsel tasarım çalışmasının varlığından emin olamadığımız bir uygulama söz konusu. Bitkilendirme, havuz, çiçek tarhı ve piknik çardakları da eklenince üzerine, halkın soluk alacağı bir alan çıkıyor ortaya; ancak bu soluk alış, bir başkentin tarihi değer taşıyan bir semti için yeterli kültürel iklimi sağlamıyor. 15 bin metrekare alan üzerine inşa edilen meydan ya da park (her iki şekilde de anılmakta), iki futbol sahası büyüklüğünde. Bu açık alanın oluşması için yok edilen yapılar, konunun bir diğer yönü. Eski dokunun kaybı konusunda, koruma alanındaki uzmanların görüşüne başvurulmalıydı. Mimari açıdan söyleyebileceğim ise, özellikle cami, mescit ve türbelerin etrafının açılarak ortaya çıkarılması, özgün durumdan farklı sonuçlara götürüyor mekanı; yapılar mahallenin sıkışık dokusundan kopuyor, yabancılaşıyor.

Ankara Yenileme Kurulu'nda toplantı gündemlerinin diğer kurullara kıyasla hafif oluşu, Kurul'a projeleri getirilen sokaklar için titiz irdelemelere fırsat tanıdı. 2009'un Eylül toplantısından sonra Kurul çalışmalarına 31 Mart 2009 tarihine kadar (açılmış davalar nedeniyle) ara verilmiş olması ve bu arada Hamamönü'nün Kurul alanından çıkartılması nedeniyle, başlayan projelerin ilerleyen aşamalarını izleme fırsatı olmadı. Uygulama, bütünüyle bir "koruma-yenileme" projesi ile değil, "sokak sağlıklılaştırma" kapsamında kısmi projelerle yürüdü. Proje kapsamında başlıca dört tür uygulama sayılabilir. Birincisi, esas olarak sokaklara ve bina cephelerine çeki düzen verilmiş, binaların sokak yüzeyleri ve çatıları onarılmıştır. İkincisi aralarında, onarılmış tescilli yapılar da vardır. Üçüncüsü tescilli olmayan yapıların bazıları, yıkılıp yeniden yapılmıştır. Son

olarak da tarihi dokuya ait olmayan kimi yeni yapılara, Belediye'nin kendi tasarrufuyla, "tarihi makyaj" uygulanmıştır. Sayılan türlerden son ikisi, "çakma tarih" olarak adlandırılan uygulamalar olarak, canlandırılmak istenen mahallenin yer yer "sahne dekoru" izlenimi vermesine yol açmakta. Yıkılıp yeniden yapılan binalarda geleneksel mimarinin taklit edilmesi Kurul tarafından teşvik edilmemiş ise de, tarihi çevreyle uyumlu modern bir dilin kurulması yönünde tatmin edici çözümler ortaya çıkmamıştır. Bu konuda Belediye ve mal sahiplerinin eğilimi kadar, müelliflerin de gelenekselin tekrarını daha az riskli bulmalarının payı vardır. Uygulamanın kabul edilebilir yönü, bu tür yeni yapılaşmada çoğunlukla, yıkılmış binanın yeniden inşası yoluna gidilmiş olmasıdır. Hangilerinin onarım görmüş özgün binalar, hangilerinin yeniden yapım olduğunun anlaşılması ise, ülkemizde koruma pratiğinin uygulama sorunlarından biridir.

Son gruptaki, eskiyle hiçbir alakası olmayan binalara makyaj uygulamalarına gelince, bunun kabul edilebilir yönünü bulmak daha zor. Bazı yapıların estetik operasyona ihtiyaç duyduğu konusunda anlaşmak mümkündür; bunun itibarlı yolları da vardır. Doku içine düşmüş iri kıyım ve niteliksiz bir binanın payandalar ve ahşap silmelerle şirinleştirilmesinde anlaşmak ise mümkün görünmüyor. Hele bir de nitelikli bir binaya makyaj uygulanmışsa, "eski eserleştirme" operasyonu mimari cinayettir. Hamamönü'nün sınırında yer alan, Bruno Taut'un Cebeci Orta Okulu'na çakılan payandalar ve kafesler bu kapsama giriyor. (Binanın özgün haline getirilmesi için Kurul kararı, bildiğim kadarıyla henüz uygulanmadı.)

Proje, toplumsal yapı ve kültürel devamlılıklar bakımından başarılı mıdır?

Yenileme girişimleri görsel kirliliğin giderilmesi ve hijyenik iyileşmenin yanında, sosyal anlamda bir temizlik ve tasfiyeyle birlikte gerçekleştiğinde, "soylulaştırma" olarak adlandırılan, rant esaslı topyekün değişim ortaya çıkmakta. Yenilemeyle birlikte gelen yeni işlevler ve yeni nüfus, mekanın gerçekliğini kaybederek sahneye dönüşmesine, oluşan yeni rantın kendi ortamını kurmasına yol açabiliyor. Alternatif kentsel yenileme yaklaşımlarında ise, yerin ruhunu koruyarak iyileştirmek esastır. Burada korunması beklenen sadece yapılar da değildir. Yerleşik insanıyla, sürdürülmeye değer bulunan sosyal yapısı ve kültürel dokusuyla, yere kendine has karakterini veren unsurlarıyla, söz gelimi yerleşik sokak hayvanları ve bitkisiyle, devamında yarar görülen üretim ve ticaretiyle, bir bütün olarak gözetilmesi gereken karmaşık bir durum vardır planının karşısında.

Öte yandan, yenileme alanının zaman içinde geçirmiş olduğu dönüşümler çok katmanlı bir tablo sergiler. Plan, hangi katmanı dikkate alacak, neleri sürdürecektir veya canlandıracak, değişmesi gereken sağlıksız unsurlar yerine neyi önercektir? Mevcudu aynen devam ettirme ile mekanı tamamen yabancılaştırma arasında, en uygun konumu nasıl belirleyecektir? Hamamönü'nde karar vericilerin iki uç arasındaki seçenecekleri ne ölçüde irdelediklerini bilemiyoruz. Tercihin görüntü olarak nostalji yönünde olduğu açık; bunu destekleyen altyapı ise o kadar net değil. Sonuçta gerçekleşenin tam anlamıyla bir soylulaştırma olmadığı, karma bir yapının ortaya çıktığı söylenebilir. Oluşan yeni rantın kamu yararına dönmesini sağlayan işlevlerin (sanat sokağı gibi) bütün içindeki oranlarını, konuya ilişkin diğer sayısal bilgilerle birlikte edinip, etrafıca değerlendirmenin zamanıdır.

Belediye'nin proje sırasında mal sahipleriyle talep sahiplerini buluşturma yoluna gittiğini biliyoruz. İdeal olan, tekil uzlaşmalardan ziyade, yenilemenin mahalle sakinleri ile birlikte tartışılarak yürütülmesi, kararların katılımcı bir süreç sonunda alınmasıdır. Yenileme girişimlerinde sıkça karşılaşıldığı gibi, mekanın gerçek sahipleri artık burayı, kendi rızasıyla da olsa, terk etmektedir. Yeni gelenler ise başka bir kültüre ait olabilmektedir. Solfasol Gazetesi'nin bu kapsamda ele alınabilecek bir diğer sorusu şöyle: Projenin, tarihi kentin özgünlüğünü ortaya çıkararak, farklı kesimlerden insanları buluşturan ve eski mahalle yaşamını da bir yönüyle modernize eden bir uygulama olduğu söylenebilir mi? Mahallenin kent halkına açılarak kamusal mekana katılması, Ankara'nın kentsel yaşamını çeşitlendirmesi bakımından olumludur kuşkusuz. Burada ortaya çıkan çelişki, geleneksel yaşamın sürdürülmek istenmesi ile mekanın bütün kente açılması arasında gözleniyor. Muhafazakar değerlerin egemen olduğu toplumsal doku hızla değişirken, sözgeli mi içki satışına izin verilmeyişi, yenileme alanının kullanımını sınırlandırmış oluyor. Burası kentin kamusal mekanı ise, her kesimden kentlinin kullanımına açılması ve çoğulcu bir yapının gelişmesi beklenmelidir.

Proje, Hacettepe Üniversitesi'nin ezip yok ettiği eski dokuya barışması için yenilikçi düşüncelere sahip olabilir mi?

Bunun için geç kalınmadığını düşünüyorum. Hacettepe

Üniversitesi'nin projeye katılmış olduğundan söz edilmekte. Katılımın etkin bir modelle devamı halinde, projenin başlangıcında eksik kalan kapsamlı, çok boyutlu bir kentsel tasarım projesi hayata geçebilir. Yukarıda değinilen çoğulcu yaklaşımın bir anahtarı da burada görünüyor. Yeni projenin ulusal bir yarışma yoluyla elde edilmesi, tasarım kültürünün gelişmesi yönünde yerel yönetimlere düşen görevler arasında olsa gerek. Mesleki hizmet alımında gösterilecek itina, projelerin başarıya ulaşmasındaki baş etkenlerden biri olarak, Altındağ Belediyesi'nin sorumluluğundadır. Mesleki hizmet alımı konusunda, geçmiş deneyimin de artıları ve eksileriyle değerlendirilmesi yerinde olur. Hamamönü projesi, birbirinden bağımsız ihale edilmiş bir dizi projeden oluşmakta idi. Bu modelin bütünlük açısından sorunları olmakla birlikte, gerek zaman kazanımı gerekse de farklı ofislere iş imkanı yaratması bakımından olumlu yönlerinden söz edilebilir. Proje hizmetlerinin, hepsi de genç kuşak kadın mimarlar tarafından üstlenilmiş olması, işin tek elden yürütülmeyip paralel deneyimlerden dersler çıkarılması gibi olumlu yönleri de sayılabilir. Projelendirme standartları açısından bakıldığında, Kurul'a gelen projelerin belgeleme ve plan düzeyindeki titizliğine karşılık, uygulamada karşılaşılabilecek tipik sorunlar için yaratıcı çözümlerin üretilmesinde, hedeflenen düzeye erişilemediği düşüncesindeyim. Mimarların kontrollük hizmetlerini tam üstlenemeyişleri de, uygulamadaki sorunların bir diğer nedenidir. Bunda, mesleki hizmeti ucuz getirme eğilimleri kadar, uygulama kararlarını yerinde, ayaküstü alma alışkanlıklarının da payı vardır. Bir başka deyişle, uygulamanın önemli bölümü projersiz, yerinde üretilmiş çözümlerle, eldeki malzemenin elverdiğiyle gerçekleşmektedir. Sözgeli mi, stokta "top akasya" ("yalancı akasya" olarak da bilinen, aşılı Robinia-Pseudoacacia) bol ise, elde peyzaj projesi olsa bile bakmaya gerek olmaz, her yere aynı toplar dikilerek mekan anlamsızlaştırılır. Sokağın adı "Dutlu" da olsa fark etmez, o artık "Yalancı Akasya Sokağı" olarak hayatımıza katılır... Solfasol Gazetesi'nin "Başka nasıl olabilirdi?" sorusunu, mesleki hizmet alımından kaynaklanan sorunlar açısından da irdeleyebilmenin anlamı, çuvaldızı kendine batırma hakkaniyetiyle de okunabilir. Meslek insanı, yönetimin her isteğine teslim olmadan, Robinia-Pseudoacacia vb. icraata dur diyebilecek donanımda olmalıdır. Meslek Odası da, konuları uzaktan izlemeyip Kurul çalışmalarına katılarak, yasal sorumluluğunu yerine getirmelidir. (*) Hamamönü, konulardan yalnızca biri; Hacıbayram, Kaleiçi ve Ulus'un hikayesi ise başkadır.

(*) Görev yaptığım kurulun toplantılarına, Şehir Plancıları Odası'nın temsilcisi hemen hiç aksatmadan katıldı. Mimarlar Odası'nın katılımı ise düşüktü; ender olarak yolladığı bir temsilci, eski Ankara'yı iyi bilmesi ve konuya hakimiyeti nedeniyle, kurul çalışmalarına olumlu katkılarda bulunmuştur.

Hamamönü'nün Yeni Sakini: Türkiye İnsan Hakları Vakfı

Söyleşi: Mehmet Onur Yılmaz

Mevzu Hamamönü olduğunda Mimar Yavuz Önen ve Mimar Rezzan Önen ile konuşmadan olmazdı. Hem Hamamönü çevresi için yapılan Koruma Amaçlı İmar Planı'nın müellifleri oldukları, hem de Türkiye İnsan Hakları Vakfı'nın merkezini 2005'te Hamamönü'ne taşımaları için ön ayak olan kişiler olarak Hamamönü ile ilgili söyleyecekleri, önemli tespitleri olduğunu düşündük. Haksız değiliz.

Bu önemli söyleşiyi iki parçada yayınlayacağız. Bu ay İnsan Hakları Vakfı'nın Hamamönü'ne geliş süreci ve restore ederek yerleştiği binaya yakından bakacağız. Hamamönü Koruma Amaçlı İmar Planı'nı yapma süreçleri yaşadıkları sıkıntılar, tespit ve önerileri ile ilgili ikinci bölümü Eylül sayımızda okuyacaksınız.

Solfasol: Türkiye İnsan Hakları Vakfı(TİHV)'nden başlayalım mı? Hamamönü Koruma amaçlı İmar Planı'nın müellifisiniz. Ama planı yapıp gitmediniz Hamamönü'nden. Artık siz de buradasınız. En azından kurucularından olduğunuzu ve uzun yıllar başkanlığını yaptığınızı TİHV olarak. TİHV'i Hamamönü'ne getirmek isterken öngörünüz neydi?

Yavuz Önen: Öncelikle şunu söylemeliyim. Bu planı yapmaya başladığımızda biz bu sosyal yapıdan neden bu kadar uzağız diye sorduk kendimize ve hem buradaki binaları bir değer olarak kurtarmak hem de o sosyal yapı ve tarihi çevre ile içiçe yaşamının tadına varmak için TİHV'i buraya getirdik. Yenileme sadece binaları koruyarak olmaz. Sosyal çerçenin hayatıyet kazanması için bir takım müdahaleler olması gerektiğine karar verdik. Ticari, kültürel, sosyal, mesleki amaçlı müdahaleler. Sivil toplum kuruluşlarının varlığını da sosyal olarak pozitif bir müdahale olacağını düşündük. TİHV'nin varlığı böyle bir örnekti. Onunla yetinmek istemedik. Türk Tabipler Birliği(TTB)'ni, Ankara Barosu'nu, TMMOB'u ve bazı sendikaları teşvik ettik buraya gelmeleri için. Ama çeşitli sebeplerden devamı gelmedi henüz.

Rezzan Önen: Örneğin TTB'ye almak istediğimiz yer iki mülkiyetli bir binaydı. Sahiplerinden birisi ikna oldu ama diğeri istemedi.

Y.Ö.: Şunu da belirtmeliyim ki Hamamönü'ne gelmek o kadar da kolay olmadı Vakıf için. Kendi içimizde de üç yıllık bir ikna süreci geçirdik. Neden Hamamönü'nde olmalyız tartıştık kendi içimizde. İçimizden karşı çıkanlar oldu. Uzak olduğunu, güvenlik sorunu olduğunu söyleyenler oldu. Herkesi olmasa da pek çok kişiyi ikna ederek kentin bir merkezi olan Kızılay'dan asıl merkezi olan Hamamönü'ne geldik.

R.Ö.: Yurt içinden dışından gelen herkes çok beğeniyor binamızı. Şimdi herkes çok mutlu bu karardan.

Solfasol: Vakıf olarak mahalleli ile aranızın çok iyi olduğunu da biliyoruz. İnsan hakları gibi politik ve zor bir kavramı muhafazakar bir çevrede nasıl kabul ettirdiniz. Zorluklar yaşamadınız mı?

Y.Ö.: Bu konuda çok özel bir çaba harcamadık. Ama mesela vakıfa iki açılış yaptık. Bir resmi açılış. Bir de halka açılış yaptık. Mahalleli bütün gün yenilenen binanın her

köşesini gezip dolaştılar. Sonra herşey daha güzel oldu. Şimdi hem çocuklar girip çıkar. Vakfın müsait olduğu zamanlar gelir ders çalışırlar. Dini günlerde aşure gelir. Yemekler gelir. Mahallelinin sıkıntıları ile ilgileniriz. Hukuki danışmanlık da veriyoruz halka. Güvenlik sorunu yaşamadık. Ufak tefek hırsızlık oldu. Çinko yağmur boruları çalındı açılıştan sonra. Ama bunun da mahalleli ile bir alakası yoktu. Bir de bilgisayarlarımızdaki harddiskler çalındı. Onu yapanın hırsız olduğundan bile şüpheliyiz.(gülüyorlar) Gelip sadece bilgisayarların belleklerini alıp gittiler. Artık ne arıyorlardı bilinmez? Ama sonuçta mahalleli ile aramız çok iyi.

Solfasol: Vakfın restore ettiği binada çok özenli ve alçakgönüllü bir yenileme yaklaşımı olduğunu görmek için uzman olmaya gerek yok. Bunun altında yatan nedir?

Y.Ö.: Binanın her detayına saygı, büyük emek, sabır ve çaba. Çok özverili ve profesyonel bir ekibimiz vardı. Restorasyon projemizi sevgili Kemal Nalbant yaptı. Emre Madran ve Nimet Özgönül'ün çok özverili destekleri oldu. Uygulaması sırasında yedi ay boyunca Rezzan ve ben başka hiç bir işle uğraşmadan sadece bu bina ile ilgilendik. Örneğin dış sıvası için aradık ve en uygun malzemenin Bala'da olduğunu öğrendik. Bala'dan toprak getirdik. Ustası Kastamonulu bir ustaydı. Tavanlardaki boyalar santim santim kazındı. Bunları yapacak sabırlı ve özverili bir ekip kurduk. Hiç bir detayı değiştirmedik. Aslına uygun yapmak için çok özen gösterdik. Sonuçta da çıkan ürün herkesi mutlu etti.

Solfasol: Peki ya şimdi Hamamönü'nde yapılan onarımlar hakkında ne düşünüyorsunuz?

Y.Ö.: Şimdi yapılan onarımlar yeterince emek, sabır ve saygı olmaksızın yapılıyor gibi görünüyor. Binaların tamamı beton siva ile kaplandı örneğin. Yollara doğal taş olması gerekirken ateş tuğlası ile döşendi. Kolaya kaçıldı. Tuhaf saksılar, çatı detayları uyduruldu. Aslında olmayan detaylar. Eski yapılara çok büyük saygısızlıklar yapıldı, tarihe tecavüz edildi. Muhafazakar olduğunu söyleyen bir yönetimin daha özenli olması beklenirdi.

R.Ö.: Herşey o kadar kötüydü ki şimdi yapılan herşey kötü de olsa eksik de olsa çok iyi görünüyor herkese. Ama bununla yetinmemek gerek.

(Söyleşinin devamını Eylül sayımızda okuyabilirsiniz.)

Bisiklet Güzel Bir Şeydir..

Murat SEVİNÇ

Yıllar önce okumuş etmiş bir tanıdığım, "gezinmek için İstiklal'e çıkıyorlarmış, yalnızca gezinmek için; yaşamım boyunca hiç gezinmedim!" demişti. Sağa sola bakarak yollarda yürümenin böyle de algılanabileceğini o gün fark etmişim. Tabii, ben de bazen amaçsızca gezinenlerden olduğumdan, mahcubiyet duygusuyla ne söyleyeceğimi bilemeyip sessiz bir "doğru tabii!" diyebildiğimi hatırlıyorum. Oysa gezmek, gezinmek; aynı şeyler olmasa da çağırıştırdığı duygu 'ferahlık' gibi gelir bana. Sonunda bir belirsizlik, amaçsızlık var. Gezmenin bittiği yerde neyin başlayacağını bilmiyor insan. 'Gezmeye çıkmak' ile "geziye çıkmak" arasında da fark var. Geziye çıkmak daha ciddi ve plan program gerektiren bir eylem. Yani insan gezinir ama geziye çıkıyorsa belli ki gezinmekten öte bir şeyler yapacak. Haliyle bu ifade ilki kadar ferahlatıcı olmayabilir; içine 'planlama' girdiği için. İki tekerlek üstünde yol almak hem gezinmenin hem geziye çıkmanın bir yöntemi. Gezinken, o gezinti yolculuk da oluyor.

Bu satırların yazarı, tatillerini bir süredir iki tekerlek üzerinde yapmayı tercih ediyor. Böylece volta atabiliyor coğrafyada. Koşturmayınca, motor sesinden de uzak; doğanın nasıl güzel koktuğunu, havanın nasıl sıcak olduğunu, otların da ses çıkardığını fark etti yıllar önce. Hastalık gibi bir şey bu. Bir kez kullanmaya ve yol almaya başlayınca, başka bir şey düşünemez oluyor insan. Düşünememek, yalnızca yolu, sıcaklığı, pedal çevirmeyi, rüzgarı hissetmek kadar rahatlatan bir şey olabilir mi insan beynini. İki tekerlek, arkasında üç beş kiloluk bir bagaj, bir iki matara su; hepsi bu. Yaklaşık bir hafta başkaca bir şey yok yaşamında. Onlar sana sen onlara bakıyor, sahif çıkıyorsun. Hele ki bizim coğrafyada bu aşkın tadı tuzu da başka. İnsan sevgisiyle dolu olanlar danılmasın ama yaşayana pek tat vermeyen bu ülke sahilleri, bisiklet kullanmak için yaratılmış gibi.

Pedala basmadan hemen önce: Son mutlu dakikalarımız...

"Bisiklet ile yola çıkmak için ne lazım?" diye soranlar oluyor. Tabii önce bir bisiklet! Ama öyle süpermarketten alınabilenlerden değil. Bisikletçiden ve biraz da paraya kıyarak alınanlardan. Bir iki önemli eklenti olmalı; mesela 'suluk', 'bagaj/heybe' ve basit 'tamir seti' gibi. Yolda lastik patlarsa tamiri en fazla on beş dakika sürecektir. Eğer gölge bir yer bulamazsanız dakikalar geçmek bilmez; ayrı mesele! Her yiğidin yoğurt yiyişi farklı elbet. Kimi çadırda kalmayı tercih ediyor. Ben ve bu yılki yol arkadaşım pansiyoncuymuz. Bu yaştan sonra biraz rahat etmek hakkımız değil mi? Aşağıda yol arkadaşımın söz edeceğim. Kask ve tayt da olmazları bu işin. Tayt denildiğinde hemen her zaman yüzlerde bir gülümseme belirir ki yapacak bir şey yok. Garip bir durum. Yabancılar da olduğunu sanmıyorum bu bıyık altı gülümsemenin, ama Türkiye'de 'tayt' erkeklikle bağdaşmayan bir kıyafet olarak algılanıyor belli ki. Cinsiyetinden her daim gurur duyan ve yıllarca o erkekliği ampul değiştirip mangal yelleyerek kanıtlamaya çalışan muhterem cinsimiz, tayt giydiğinde kendisini çıplak mı hissediyor acep? Belki de. Ama her ne kadar seks sembolü muamelesi yapılacak olsa da, bisiklet yolculuğu onsuz olmaz. Poposuna güvenip denemek isteyenleri de engellemek gerek tabii! Arkadaki çantaya (sırt çantasını düşünmeyin) ne sığdıracağınız size kalmış. İsterseniz bir iç çamaşırı alır, yıkayarak kullanırsınız. Yükün, özellikle rampalarda sizi çok üzebileceğini hesaba katmakta yarar var. Ne kadar hafif o kadar iyi. Hafiflik, az eşyalı olmak, yolun ruhuna da uygun.

"Yükün, özellikle rampalarda sizi çok üzebileceğini hesaba katmakta yarar var. Ne kadar hafif o kadar iyi. Hafiflik, az eşyalı olmak, yolun ruhuna da uygun..."

Her şeyiniz hazır ve yola çıkıyorsunuz. Pedala bastınız, tepede güneş ama fazla yakıcı değil, düz bir yerde ilerliyorsunuz, çok sıkıcı. Birden yolun kenarında (ki zaten en kenardan, beyaz çizgi üzerinde sürmek zorundasınız) bir tabela fark ettiniz. Üzerinde üç ok işareti; biri yukarıyı, ikisi aşağıyı gösteriyor ve altında '5 km' yazıyor. Anlamı: beş kilometre tırmanacaksınız. Eğlence başlıyor. Tırmanıyorsunuz. Tırmanıyorsunuz. Köşeyi dönerken bir de bakıyorsunuz, daha çok var ve uzaklarda bir başka viraj. Tırmanıyorsunuz. Duruyorsunuz. İnip bir süre yürüyorsunuz. Tırmanıyorsunuz. Su içiyorsunuz ve o sırada teriniz gözlük içinde birikmeye başlıyor. Tuz, gözünüzü yakıyor. Tırmanıyorsunuz. İşte o mavi tabela! İki çizgi ve biri ortadan diğerine meyletmış; rampa bitiyor. Zirvedesiniz. Su içerken aşağıya yani iniş yolunuza bakıyorsunuz. Mutluluktan delirecek gibisiniz. O rampayı çıktınız, yapabildiniz ve inişe hak kazandınız, daha ne olsun?! İnerken, eliniz frende. Yok öyle 'saldım bayıra mevlam kayıra' saçmalıkları; her an düşebilirsiniz ve ihtiyat yolculukta en temel duygu. Olması gereken. Ama yine de zevkli

tabii inişteki sürat. Bir de arada bir bağırarak. Ama bir başka kuralı hatırlıyorsunuz bağırınca: ağzını açarsan, araba camlarına yapışan böcekler başa bela olacak. İşte yine ihtiyat! O sırada rüzgar çıkıyor, tam karşıdan, yokuş aşağı inememek ne demekmiş görüyorsunuz. Olsun, o da zevkli, rüzgar seni çağırmadı ki, sen gidip dadandın! Kilometrelerce, saatlerce, günlerce... Karşılaştığınız herkes sizinle konuşuyor, soru soruyor. Hiçbir zaman karşılaşmayacaklarınızla sohbet ediyorsunuz, taniyorsunuz. Motor 'vasıtasıyla' olmayacak işler bunlar. Peki bunu neden yapıyorsunuz? Böylesi zorlu denemeler, insanın hiçbir mecburiyeti yokken fiziksel ve zihinsel şartlarını aşmaya çalışarak yaptığı eylemler belki de 'evliliğe' benzetilebilir. Eğer yaptığınızın çok güzel bir şey olduğunu ve size mutluluk verdiğini düşünürseniz kaslarınız çalışır. Ne zaman ki sorgulamaya ve saçma bulmaya başladınız; liflerinizin iflas ettiği andır. Yani kendinizi ikna edebildiğiniz sürece o pedala çevirebilirsiniz. Haliyle, fiziksel güçten daha önemlisi psikolojik hazırlık. Evlilere de selam olsun bu arada, kızmasınlar; çok değerli bir müessese içindeler. Amma uzadı laf...

Kemal. İnanmayacaksınız ama 51 yaşındaki bu delikanlı bisiklet sporuna 50 yaşında başladı. Nasıl bir azim ve sevgiyse bu, bir yıl içinde tur yapmaya hazır hissetti ve Temmuz'un başında Kaş'tan bastık pedala. Bodrum'a doğru.

Bu yıl iki kişi çıktık turumuza demiştik. İkincisi İstanbul'dan geldi Kaş'a: Kemal. İnanmayacaksınız ama 51 yaşındaki bu delikanlı bisiklet sporuna 50 yaşında başladı. Nasıl bir azim ve sevgiyse bu, bir yıl içinde tur yapmaya hazır hissetti ve Temmuz'un başında Kaş'tan bastık pedala, Bodrum'a doğru.

İlk gün ısınmak içindi. Kalkan'a vardık bir iki saat içinde; 28 km. Bilen bilir, güzel yoldur. Biraz dar, bir yanı kayalık diğer yanı mis gibi deniz. İnsan daha ne ister? Kaputaş'ta durduk ama henüz şuurumuzu kaybetmediğimiz için merdivenlerden inmedik. Saçma olurdu. Akşam üstü daha önce tek başıma kaldığım Kelebek Otel'de yerimizi ayırmış, duşumuzu almış ve kendimizi Kalkan sokaklarına vurmuştuk. Her kaldığımız yerin adını vermeyeceğimizi de burası hakikaten, hem hesaplı hem de tertemiz bir mekân. Sahipleri de efendi. Turizm yöresinde az bulunan üç

Bir rampanın orta yerinde, yorgunluktan şuuru kaybetmiş bisikletçi...

nitelik bir arada anlayacağınız. Akşam, hafif bir şeyler atıştırıp çay kahve vs. derken odamıza çekildik. Şanssızlığım Kemal'in benden erken uyuması oldu. Anlatması zor. Bütün gece, içine orkestra kaçmış yol arkadaşımı dinleyip kulaklarıma tıkadığım tuvalet kağıtları da işe yaramayınca, ertesi akşamdan itibaren 'mesafeli ve düzeyli bir ilişki' önerip ayrı odada kalmak istediğimi söyledim. İnsafla kabul etti! Ertesi sabah yolumuz uzuncaydı. Kalkan-Fethiye. Yol 80-90 km. civarında. Saatim yok olduğu için kesin rakam vermekte zorlanıyorum. Güzel bir yol sayılır. Fazla rampası yok ve bazı noktaları çok yeşil. Bu arada her öğle üzeri, dinlenecek, sedirli gölgeli bir gözlemci vs. bulup iki üç saat vakit geçirdiğimizi, bir şeyler okuyup uyukladığımızı söylemeye gerek yok. Güneş en tepedeyken zorlanmamakta yarar var. Fethiye yolunun ortalarında bir yerlerde bisikletleri almadıkları bir tünel var. Tırmanıyorsunuz. Neyse ki bu çile 700 metre civarında. Fethiye'ye vardığımızda, yine daha önce konakladığımız, merkeze yakın, gecesi yalnızca 25 TL olan bir Otel'de kaldık. İlk kalışımızda tek başınaydım ve "acaba gece beni keserler mi?" diye düşünmüştüm! İki kişiyiz diye olsa gerek, bu kez aynı kaygı olmadı. Nitekim kimse kesmeye yeltenmedi. Fethiye akşamında, alışılmadık bir rahatlıkla gezindik sokaklarda. Her yer gibi, orası da sakindi. Sahildeki lokanta işkembe çorbasıyla meşhurmuş. Antalya'dan

Datça'ya giriş...

ve Kuşadası kıyımında. Oturacak bir ağaç altı olmayan tatil beldesi. Her dükkandan bir genç çıkıp yüzüne tüp patlamış gibi kızarmış turistlere dil döküyor. Bir an önce kaçtık haliyle. Rampayı çıkınca Datça'ya doğru, yine güzelleşti işte. Marmaris'ten Hisarönü, yaklaşık 20 km. Hisarönü, Orhaniye-Selimiye-Bozburun yolunda. Güzel bir pansiyon var sahilde. Yerleştik. Akşam olunca ters yöne bir km. yürüyüp Hisarönü Köftesisine gittik. Sahibi İstanbullu eski bir lokantacı. Karavanıyla gezerken oraya yerleşmiş. Üstü tamamen yapraklarla örtülü bir yer ve köftesi nefis. Kışın dağlık yörelere gidiyormuş yine karavanıyla, Selçuk Bey. İyi bir adam. Sabah Datça'ya doğru yola koyulduk. 70 km. civarında. Kemal tedirgindi, çünkü en meşhur rampalardan biri orada: 66 adıyla biliniyor. Kilometrelerce düz duvar mübarek. Tırmandık. Su içtik. Yürüdük. Tırmandık. Zirveye çıkarken, bir noktası var ki yokuşun; bir yanınızda Ege diğeriinde Akdeniz. Pes be kardeşim, bu ne güzellik! Aşağı inerken hemen sol yakada, o yöredeki tek gözlemeci var. Sahibinin oğlunun adı İlker. Gide gele elimizde büyüdü sayılır! Ama biraz da küstahlaşmış. "Abi biraz yaşlanmışsın." dedi; duymazdan geldim. İki yıl önce, Allah'ın unuttuğu bu gözlemecide sedirlere yayılmışken 06 plakalı bir aile gelmişti. Tüm fertleri dombili olan ailenin 12-13 yaşında olan erkek dombilisi, sedire oturur oturmaz "buyurun" diyen adamcağıza, "burada wireless var mı?" diye sorunca; adam, "abi peynirli, patatesli var." demişti. Şehirli veletlerin dramı işte! Akşam üstü Datça yolunda, karşıdan esen rüzgarın şiddetini anlatmak mümkün değil. Büyük, çok büyük eziyet oldu. Datça'daki pansiyona yerleştiğimizde artık ikimiz de yol bitti diye düşündük. Yeme içme uykusu... Sabahın köründe Bodrum feribotuna kadar sürdük (10 km. kadar). Deniz

Hisarönü yakınında günbatımı...

çalışmaya gelen Rahşan'ın servisiyle, bir işkembe çorbası içtim ki bugüne dek içtiklerimin en iyisiydi. Sonraki hikaye bir öncekinin aynısı. Ayrı odalarda güzel bir uykunun ardından çıktık yola. Hedef Akyaka. Gökova'nın hemen yakınında. Okalıptüslü yoldan geçilen, Çakırhan evlerinin mekânı sevimli bir yer. Pek sevmediğim Fethiye-Akyaka arası yaklaşık 105 km. Biraz yorucu oldu. Öğle yemeğini ağaç evlerin olduğu bir yerde yedik, uyukladık. Karayolu üzerinde umulmadık bir sürprizdi. Herhangi bir aksilik yaşamadık yolda. Ama biraz

Yürüyüş de en az pedal çevirmek kadar sağlıklı!...

uzadı; Saklıkent'e uğramayı istediğimiz için. Yolu karıştırdıca gitmekten vazgeçip üç beş km. kala bir gözlemecide mola verdik. Öğle sıcakta. Sahibi genç adam tatlı diliyle oturttu, eşi yemeğimizi yaptı, çocuğuyla oynadık. Bu arada Kemal yaklaşık yedi sekiz bardak ayrı bir anda içiverdi. Yapmayana anlatması zor. İnsan o yorgunluk ve hararetle sürekli bir şey içmek istiyor ki ayrı, su ve soda üçlüsü bulunmaz nimet. Bu geziye dek soda içmemiş olan Kemal, müptelası oldu! Oradan çıkıp ara yollardan, pek de lezzetli olmayan bir yolculuğun ardından vardık Akyaka'ya. Merkez'de bir otel ayarlayıp bir şeyler atıştırdık. Ayazma Deresi kenarında yemedik yemeğimizi; yorgunluktan, fazla uzatacak halimiz yoktu akşamı. Aynı odada kaldık ama önce ben uyudum! Ertesi sabah, Akyaka girişindeki kaya mezarlarının yanından geçip okalıptüslü yoldan revan olduk Marmaris rampasına. İki yıldır bitmeyen duble yol inşaatı canımıza okudu. Yıllar önce oradan geçerken, 'dünyanın en güzel yollarından herhalde' diye düşünmüştüm. Artık binlerce ağacın yerinde 'duble yol' var. Kimsenin talep etmediği bu yolu eleştiresek 'ideolojik bakıp' hizmet siyasetini anlamamış olur muyuz ki? Aman ha; durup dururken millet iradesiyle cebelleşmeyelim şimdi! Yol uzun değil de, bakım çalışması bezdiriciydi. Toz, toprak, iş makineleri... Marmaris'e vardık. Varmaz olaydık. İnsanı tatilden soğutuyor Marmaris'in merkezi. Vahşi yapılaşmanın en sert örneklerinden biri herhalde. Yörenin en berbat mahallerinden biri

yolculuğu yaklaşık iki saat. Bu arada Feribot ücreti kişi başı 25 TL. haberiniz olsun. Bisiklete para almıyorlar; çok iyi insanlar! Bodrum merkezden, Kemal'i ailesine teslim edeceğim Turgutreis Akyarlar Köyü'ne kadar sürdük ki tüm seyahatin en azap verici kısmıydı. Bodrum beldeleri arasında, 34 ve 06 plakalarla birlikte, yapımı bitmemiş yollarda perişan bir yolculuk; mecburiyetten. Neyse ki otelin önünde ailesi ve arkadaşları Kemal'i alkışlarla karşıladı da yorgunluk unutuldu!

Kimseyi umursamayın, her daim şezlong tatillerini reddedin. Basın pedala, güzelleşin...

Bisikletle yolculuk, başka herhangi bir şeyle yol almaya benzemez. Kafanız rahatlar, iyi hissedersiniz kendinizi. Üstelik şehir içinde, mesela Ankara'da kullanmak kadar riskli de değil. Bir iki şakacı dışında taciz eden çıkmıyor. Onlar da ciddi bir tehlike yaratmadı bugüne dek. Tayt sohbetlerine, 'deli misin?' sorularına, kamyoncularla ilgili esprilere aldırılmıyorsanız; yolu hissetmek, kokusunu almak ve kendinizi, özellikle sabrınızı sınamak istiyorsanız çıkın yola. kimseyi umursamayın, her daim şezlong tatillerini reddedin. Basın pedala, güzelleşin...

Eşcinsellerden Gül'e mektup:

“Eşcinsel Kadınların Yaşadığı Şiddet de Araştırılsın”

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün, aile içi şiddet konusunda araştırma yapmak üzere Devlet Denetleme Kurulu'nu (DDK) görevlendirmesinin ardından, Kaos GL Derneği, Gül'e mektup gönderdi. Derneğin gönderdiği mektupta, DDK'nin eşcinsel, biseksüel ve trans kadınların aile içinde ve kamusal alanlarda yaşadıkları sorunları araştırmasını istendi. Toplumsal cinsiyet,

homofobi ve transfobi kaynaklı yaşadıkları şiddeti önleme mekanizmaları yaratma konusunda derneğin her türlü işbirliğine açık olduğu vurgulandığı mektupta şöyle denildi: “Eşcinsel, biseksüel ve trans kadınlar çeşitli toplumsal baskılara maruz kalmakta ve şiddete uğramaktadır. Eşcinsel, biseksüel ve trans kadınlar sadece ataerkil toplumsal yapının cinsiyetçisi ile değil

aynı zamanda homofobik ve transfobik şiddetine maruz kalmaktadırlar.”

Yasa taslağına eklensin

Gönderdiği mektupta, İçişleri Bakanlığınca hazırlanan “Ayrımcılık Yasa Taslağı”ndan çıkartılan cinsel kimlik ibaresi yerine, “cinsel yönelim” ve “cinsiyet kimliği” ibarelerinin eklenmesi talebi hatırlatıldı.

SES Ankara Şubesi'nden Usulsüz Atama İddiası

Sağlık Emekçileri Sendikası (SES), Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu Genel Müdürlüğü'nün (SHÇEK), fiilen kapanmasına rağmen, boş bulunan il müdürlükleri ve il müdür yardımcılıklarına atama yaptığını iddia etti. Söz konusu iddia, SES Ankara Şubesi'nin yeni kurulan Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığıyla ilgili yapılan değerlendirme toplantısında gündeme geldi.

İddiaya göre, SHÇEK'in kapandığı ilan edilen Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığının Teşkilat ve Görevleri Hakkında Kanun Hükmünde Kararname'nin,

8 Haziran'da yayımlanmasından SHÇEK Genel Müdürlüğü 16 Haziranda bir genelge yayımlandı. Genelgenin yayımlanmasından birkaç gün sonra Genel Müdürlüğünün boş bulunan il müdürlükleri ve il müdür yardımcılıklarına atama yaptı.

“Kapatılan kuruma atama” yapma iddiasının gündeme taşıyan değerlendirme toplantısında, SHÇEK'te görev yapan personelin özlük hakları ve kurumun durumu da değerlendirildi. Kurulan bakanlığın kadınları aileye bağlayarak, kadına yönelik baskı mekanizmaları kurulmaya çalışıldığı öne sürülen toplantıda, mevcut sorunların çözülmesi için 16 çözüm önerisi sunuldu. Çözüm önerilerinin bazıları şunlar: - Yasanın uzmanlar tarafından incelenerek rapor hazırlanması ve

nasıl bir hat izlenmesi gerektiğine ilişkin politika belirlemek,

- İş güvencesi, özlük hakları ve hizmet alanlarının hakları korunmak,

- Sosyal Hizmetlerin tek çatı altında toplanmasını savunmak,

- Sosyal hizmetin bir hak olduğunu, hak kavramının tartışılması gerektiğini, sosyal hizmetin bir yardım değil hak olduğuna vurgu yapmak,

- Sosyal politika alanına dönük ilkeleri belirlemek,

- Sorunun Meclise yansımaları aşamasında Mecliste grubu bulunan partiler ve blok bileşenlerine gensoru verilmek.

Bitmeyen Finaller Dönemi

Birol ÖZDEMİR

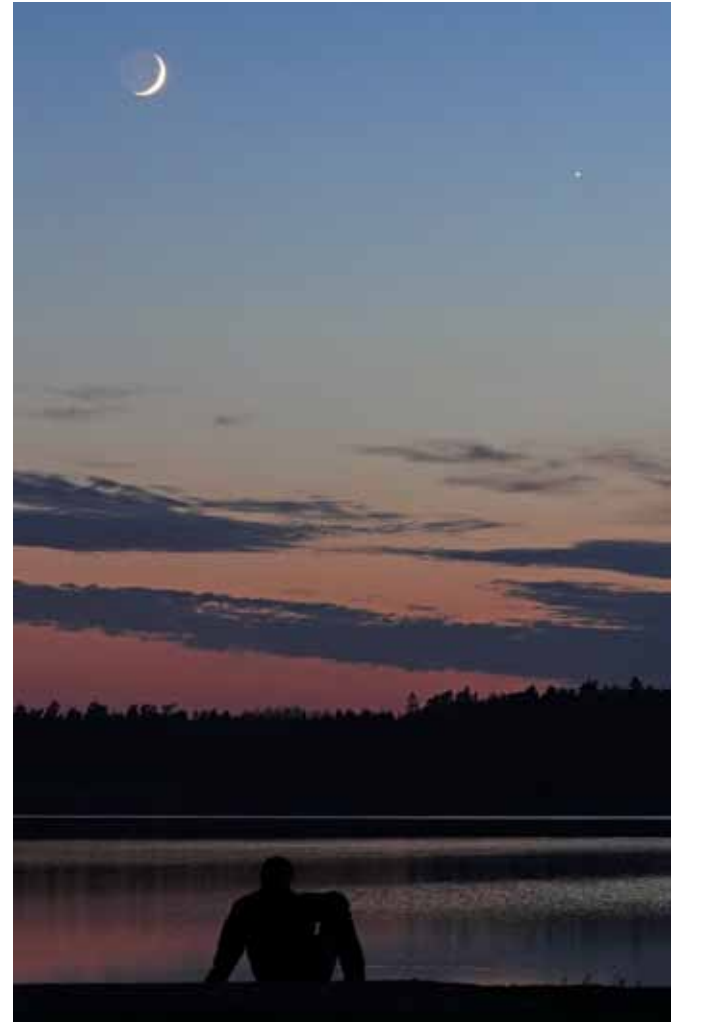
Sadece bir tane ışık vardı hepinizin birden üzerinde, mutlak karanlığa engel olan, senin sırtına da vurduğunu fark edene kadar, ben kocaman gölgeyle ruhunu şenlendiriyordum, herkesin yüzünde bıraktığım gri izlerle. Senin de üzerinde o ışığın sarı gizleri vardı ve ben bir sürü insanı arı gibi izliyorken, ensende beni izlediğini varsaydığım gözlerinin kamaşmasına engel olmamak için bir şey yapmamam, pek ayıp olurdu gülüşüne. Üzerine ışıklar yağdırabileceğim iki yer vardı durabileceğim, yalnızca birinde sen de gözlerin hiç kamaşmadan görebilirdin beni, mecburen oradaydım.

Lise defterimin arasında bir yerdedi o uzun ve finalinde bir gülümsemeye nabız yoklaması yapılan bakışmalar, bir tek defterim olmuştu sadece, yine de, bulamadım bir anda. Bulsaydım hangi küçük not kağıdında olduğunu kopyanın, hemen yazardım alnımın tam ortasına, inan, büyükçe, gelmiş geçmiş hiç bir edebiyatçı fark edemeden okuyabilirdin sen de, aynı notu alırdık bu sınavdan böylece. Ama sen, hiç kopya vermedin, ben daha çok şey biliyordum sanki ama sen geçtin, ben kaldım; gittin...

Oldum olası kalırım ben zaten, ve ben kalırken, geçip gidenlerin ardından baka-kalırım, herkes mezun olduğunda ben koskoca bir çimenlik arazinin ortasında hiç birinin görmediği kalın simsiyah cüppe ile yana yana güneşin altında dona-kalırım, her sona kalan gibi, ve başlar bir geleneksel pişmanlık festivali: keşke...

Sen varken bir sürü balon vardı, çocuklar vardı koşuşan, onların ellerinde hepsi. Balonların elinde hepsi çocuğu, sakallı bıyıklı ve kıvrık kıvrık suratlıydı bir kısmı, kadınlı erkekli bir sürü balon sahibi işte, tek bir sahipsiz balon... Uçan balon da değil, uçmuyordun haliyle, uçuyordun ama yerde. Tam o sıra yere uzandın sen ve ben yerimi değiştirmiş olduğumdan, bu mevzulara bakış açım da değişmişti. Aslında iyi de olmuştu, çünkü bir güzel adam Venüs'ü göstermişti az önce bana, bir tek o vardı üstelik. Ve ay, ama orada dururken ben, bilemedim; Venüs'e mi bakayım, sana mı, gözlerimi aya çevirdim. Dahası, bu yeni koordinatlarımda dururken, herkesi görebilirdim istesem, istememiş olmalıyım, sadece seni görebiliyordum. Sesini duymaya da çalıştım, olmadı önce, herkes şarkı söylüyordu, ama o herkesi kapattığımda gölgeyle, sesleri de görünmez oldu ve sen de duymazdan gelebildiyen eğer, mutlaka fark etmiş olmalıydın: Yalnız ikimiz söylüyorduk! Ama sen, bazen uyduruyordun şarkının sözlerini, ya bilmiyordun, anlaşılmasını istiyordun, ya asıl söylemek istediğini aynı müziğe yedirdiyordun. Neyse ne, anlaşılıyordu işte, dudak okumayı bilmiyor da olsam, dudaklarının üzerindeki ışığı gözlerimden yüzüne doğrulttuğumda verdiği kopyaların hepsini okuyabiliyordum, bir an için, ama ben, yine kaldım, sen gittin, senin hatan değil, ben gene neyi nereye yazmam gerektiğini bilemedim.

Ha, unutmadan, seni daha önce de gördüğüme eminim...

ADT'nin Ödüllü Oyunu Bulgaristan'da...

Ankara Devlet Tiyatrosu, 1-7 Ağustos tarihleri arasında Bulgaristan'ın Varna şehrinde düzenlenen II. Uluslararası Monodram Tiyatro Festivali'ne "Bir Delinin Hatıra Defteri" adlı oyun ile katılacak.

Varna Belediyesi'nin desteği ile Uluslararası Tiyatro Enstitüsü (ITI) ve UNESCO Kültür Dairesi'nin himayesinde "Yıldızlara Doğru Dünya Sanat Forumu" tarafından düzenlenen festival kapsamında "Bir Delinin Hatıra Defteri" adlı oyun 3 Ağustos Çarşamba günü sahnelenecek. Aynı gün, festival komitesince düzenlenen basın toplantısı, kokteyl ve gösterilerle "Türkiye Günü" ilan edilecek.

Nikolay Vasiliyeviç Gogol'un yazdığı, Sylvie Luneau Roger Coggio'nun

uyarladığı, Coşkun Tunçtan'ın çevirdiği, Cem Emüler'in proje tasarımını ve yönetmenliğini yaptığı "Bir Delinin Hatıra Defteri" adlı tek kişilik oyunda Erdal Beşikçioğlu rol alıyor. Beşikçioğlu bu oyundaki başarılı yorumuyla 2008-2009 sezonu için Baykal Saran adına ve anısına ailesi tarafından verilen "Yılın Tiyatro Sanatçısı" ödülüne değer görüldü. Oyunun, dekor kostüm tasarımı Sertel Çetiner, ışık tasarımı Seyhun Ayaş, Zeynel Işık, müzik ve ses efekt tasarımı ise Tayfun Gültutan tarafından hazırlandı.

Varna'daki "Romam Hamamları" antik kalıntılarında gerçekleştirilecek olan festivalin amacı ise dünya tiyatrosunun yıldızları ile bu türün en iyi örneklerini sunmak.

Bisiklet ve Sokak Sanatı

Aydan ÇELİK

Stensili bilirsiniz.

Hani şu önceden hazırlanmış şablonlara boya püskürtülerek yapılan sokak sanatı.

Stensil, uzun bir nekahet döneminden sonra geri döndü.

Bütün dünyada bir "fetret" devri olarak geçirilen 80'lerde stensil de uykuya dalmıştı.

Son yıllarda yükselen sokak muhalefeti, hem stensili hem de kardeşi graffitiyi hayata yeniden çağırırdı.

Bu süreçte dünya duvarları, çok sayıda, yetenekli insana tuval oldu.

Stensilcilerin çok azının gerçek kimliği biliniyor, çoğu takma isimleriyle tanınıyor.

Bunların en bilineni, Banksy takma adıyla tüm dünyada eserlerini gördüğümüz kişi.

Kendini "gerilla sanatçı" olarak tanımlayan Banksy'nin stensilleri, savaş karşıtlarının, anti-kapitalistlerin, ekolojik hareketin önemli bir parçası haline gelmiş durumda.

Traverso'nun yaptığı 350 bisiklet, Arjantin'de 1978'de yapılan askerî darbenin ardından kaybolan 350 direnişçinin anısını simgeliyor. (Zaten sitesi de aynı adı taşıyor: www.00350.com.ar)

Bu dönemde kaybolan direnişçiler genellikle terk edilmiş bisikletlerden anlaşılıyor. İşte o terk edilmiş bisikletlerin imgelerini kentin sokaklarına serpiştiren Traverso, "Unutmaya karşı mücadele, iktidara karşı mücadeledir" özdeyişini sanatının mottosu haline getirmiş.

Traverso'nun yaptığı bir benzerini 2007 İstanbul Bianel'i'nde Avusturyalı sanatçı Rainer Ganahl yapmıştı.

Bir bisiklet tutkunu olan ve dünyanın birçok yerinde bisikletle sanatı birleştiren Ganahl'ın Bianel'deki çalışması: "Susturulan Sesler" başlığını taşıyordu. Alt başlıkta ise: "İstanbul'un Gazeteci Cinayetleri Topografyasını Bisikletle Dolaşmak" yazıyordu.

Sanatçı, çalışmasını eski Galata Köprüsü'nden başlatmış, Halâskargazi Caddesi'nde sona erdirmişti.

Çünkü İstanbul'da ilk gazeteci cinayeti, 1909'da Galata Köprüsü'nde işlenmiş. İttihatçılar Serbesti başyazarı Hasan

Fehmi'yi burada vurmıştı.

Halâskargazi Caddesi ise, 2007'de katledilen Hrant Dink'in düştüğü yeri.

Ganahl'ın izini sürdüğü 21 gazeteci içinde başka kimler yoktu ki?

Ahmet Samim'den Abdi İpekçi'ye, Onat Kutlar'dan Metin Göktepe'ye, Çetin Emeç'ten İlhan Darendelioğlu'ya, Turan Dursun'dan Sami Başaran'a, İştirakçi Hilmi'den Rıza Güneşer'e kadar, gazeteciliğin farklı kulvarlarında, farklı fikirlere sahip 21 insan.

Ganahl, bu 21 noktaya bisikletle gitmiş, gazetecilerin düştükleri yere yazılar yazmış, fotoğraf ve video çekimleri yapmış. Bunları Bianel'de sergilemiş. O yılın en çarpıcı işlerinden birine imza atmıştı.

Meraklısı daha fazla ayrıntı için şu siteye bakabilir: <http://www.ganahl.info/istanbul.html>

Bir Traverso Bisikleti...

Londra sokaklarından bir Banksy stensili.

Elindeki çiçek demetini atmaya hazırlanan eylemci, omzunda roketatar taşıyan Mona Lisa, Amerikan askerinin üstünü arayan kız çocuğu, Banksy'nin çok sayıda çalışmasından yalnızca bir kaçı.

www.banksy.co.uk sitesinde, üstadın çalışmalarının önemli bir bölümünü bulmak mümkün.

Fernando Traverso, Banksy kadar olmasa da bilinen bir sokak sanatçısı. Buenos Aires'in çok sayıda sokağında, duvarında, kapısında, Traverso'nun yapıtlarını görmek mümkün.

Bu köşe açısından Traverso'nun önemi şurada: Onun yapıtlarının hepsi bisiklet stensillerinden oluşuyor.

Bir Gençlerbirliği Taraftarının Güncesi

Erdem CEYDİLEK

*"Ki, bilenler bilir, Gençlerbirliği taraftarlığı 'kulübe rağmen' yürütülen, zorlu bir zenaattır!"
(Tanil Bora, 2005)*

Taraftarlığın şanıdır, önceki sezon nasıl geçerse geçsin, yeni sezon, yeni umutlar demektir. Geçen sezon düşmekten kıl payı kurtulsanız bile, en iyi oyuncularınız (İstanbul'a iş bulup giden arkadaşlarınız yetmezmiş gibi!) İstanbul takımlarının yolunu tutmuş, eski hoca gitmiş, yerine ligin kaşarlanmış hocalarından biri gelmiş, elle tutulur bir transfer yapılmamış olsa bile, yeni sezon, yeni umutlar demektir! Umud dediysek, lig ya da kupa şampiyonluğunu bırakın, Avrupa kupalarına gidecek bir sıralamayı yakalamaktan bile bahsedemeyeli yıllar oldu Gençlerbirlikliler için. Beklenen şey, altyapıdan yetişmiş bir iki oyuncuyu sahada mücadele ederken görmek, sezon boyunca kişilikli bir futbol izlemek, şartlar elverirse İstanbul takımlarına birer ikişer çelme takmak ve en olmazsa olmazı, tribünde dostlarla bir araya gelmektir. Sezon araları ve devre araları, her taraftar için olduğu gibi, Gençlerbirliği taraftarı için de özlemek demektir!

Ama sadece özlenen şeyin yokluğuyla değil, renklerine tutulduğunuz kulüpte gerçekleşen "garip" uygulamalarla da mücadele etmeniz gerekir bu "yokluk" döneminde. Yeni sezon kombine biletlerini almak istediğiniz zaman örneğin, zorlu bir parkuru aşmanız gerekecektir!

Kulüpteki tüm olumsuzluklara rağmen, diyelim ki, kombine bilet almaya yeniden karar verdiniz. Öncelikle bilmeniz gerekir ki, kendi yönetiminiz stadyumun ana tribünü olan maraton tribünün yarısı için kombine bilet çıkarmaz, önceki yılların aksine. Küçük hesapların insanları hesabı şöyle yapar: "Ben zaten geçen yıldan daha az iddialı bir takım kuruyorum, o yüzden daha az bilet satarım bu sene. O halde neden bu tribünün yarısını kendi taraftarımdan alıp, kalabalık deplasman yapan 5-6 takım taraftarına fahiş fiyatla satmıyorum ki?" Ve tüm bu kararlar, bir kez olsun bile stada gelip, o tribünden maç izlememiş kişilerce, tamamen tüccar mantığıyla alınır. Ama bilmezler ki artık ligde kazanılan her puan başına, bu küçük hesapların katbekat üzerinde miktarlar kazanmaktadır kulüpler. Bari, dersin, bari tüccarlığı ellerine yüzlerine buluşturmasalar!

Yine de kombine bilet almakta ısrar ederseniz, hafta içi mesai saatlerinde gitmediğiniz takdirde avucunuzu yalarsınız. Çünkü bileti alabileceğiniz tek yer, Beştepe'deki kulüp tesisleridir ve mesai saatleri dışında, öğle tatillerinde, hafta sonları bu ofis kapalıdır. Ola ki açık yakaladınız, "yeni yasa gereği" sizi fişleyecekleri formları doldurursunuz. Emniyetteki dosyanızın yıllardır kombine bilet alan biri olarak nasıl da kabardığını düşünürsünüz. Yasaları bu kadar önemseyen kulübünüz, maraton tribünün en orta yerinde yüzlerce bileti amigoya vermekte bir sakınca görmez ama!

Tüm bunlar yetmezmiş gibi, bir de kulübe kazık çakmış otuz yıllık başkanınızın, her gün çıkıp, basına şike soruşturması ile ilgili saçma sapan açıklamalarda bulunduğunu görürsünüz. Artık haberlere bakmaya korkar olursunuz, çünkü "acaba bugün akla mantığa sığmayan ne açıklamalarda bulunmuş Sayın Başkan?" diye sorarsınız içten içe.

Sezon bir şekilde başlar, siz o köhne stada yine mazoşist bir zevk alarak gidersiniz. Ankara, sporda güvenlik için pilot bölgedir ve siz üç kere arama noktasından geçersiniz, bozuk para, kalem, toka, ruj dahil hiçbir şeyi stada sokamazsınız. 1950'lerden kalma turnikelerden iki büküm olarak geçersiniz. Pankarta ve bayrağa izin verilmez, çünkü Ankara pilot bölgedir. Üç İstanbullu ile yapılan maçlarda bir de aranıza sızan misafir takım taraftarlarıyla uğraşmanız gerekir.

Siz ise sahadaki futbolun güzelliklerini göremezsiniz, çünkü misafir taraftar, kulüp yönetimi, güvenlik güçleri bir olup sinirlerinize yeterli zarar vermiştir bile. Sahada kendini yere atan rakip takım oyuncusu ya da "acemi hakem" bile masum kalır bu organize işlerin yanında. Maç biter, kazanır ya da kaybedersiniz. Sakarya'ya yönelip, kuruyan boğazınızı ıslatır ve evin yolunu tutarsınız. Evde televizyonda, Gençlerbirliği başkanı, sanki tüm bu olumsuzlukların sorumlusu kendi değilmiş gibi, Ankaralı sporseverlerin, kendilerini yalnız bıraktıklarından yakınmaktadır!

Görünmez Kahraman: Hasan Şengel...

Mehmet Ali ÇETİNKAYA

Yıllar önce bir arkadaşım, tesislerde antrenman izlerken işaret etmişti Hasan Şengel'i. "Cavcav'ı getiren adam" demişti onun için. Yaşlı ve çok sevimli görünen bir adamdı. Hem Ankara Rüzgarı'nda, hem de gencler.org için görüştüğüm eski futbolcularımızın anlatımlarında sıkça duyduğum, ama hiç yüz yüze gelmediğim Hasan Başkan'ın yanına gidip selamlaşmıştık. Hiç tanımasa da, bizi görür görmez sıcacık bir selam vermişti. Halimizi hatırlamış sormuştu. Sevinmiştik. Hoşumuza gitmişti...

Birkaç yıl sonra eski kaptanlardan Cemalettin Sakalioğlu'nun organize ettiği, "Eski Gençlerbirlikli Futbolcular Gecesi"ne davet edilmişim. Çok büyük onur duymuştum. Orada Hasan Başkanla bir kere daha tanışma fırsatı bulmuştum. Cemalettin Ağabey beni, "gencler.org'u yapan arkadaş" diye tanıtmıştı. Biraz utanmış, ama aynı zamanda da yaptığım işlerin bir işe yaradığını düşünüp gururlanmışım. O gece Hasan Başkan tüm futbolcularla tek tek ilgilenmişti. Futbolcuları bir başkan edası ile sesini yükselterek yanına çağırışı, onlar hakkında anılar anlatması ve bu anılarda çok ince ayrıntılara girmesi beni hem şaşırtmış hem de çok etkilemişti.

Aylar sonra tesislere maç yapmaya gittiğim bir gün, güvenlikten geçip ilerlerken Hasan Başkan arkamdan seslenmişti. Yanına gidip selam vermişim. Bana "Cemalettin bir türlü sana ulaşamamış. Akşam futbolcularla yemeğimiz var, gelsene" demişti. Ben de, telefonumun değiştiğini, halı saha maçının olduğunu, bu yüzden gelemeceğimi ve gösterdiği ilgiden ötürü çok teşekkür ettiğimi söylemişim. O da bana "Sen Gençlerbirliği'ne hizmet ediyorsun. Seni çağırılmayacağız da kimi çağıracağız" demişti...

Bu anlar benim aklımdaki Hasan Şengel'i anlatıyor.

Hasan Başkan, bana göre Gençlerbirliği'nin bugünlere gelmesinde en önemli paya sahip insan. Takımın 2. Lig'den 3. Lig'e hatta sonrasında Amatör kümeye düşüp-çıkacağı zamanlarda kulübe sahip çıkanların başında gelen kişi. Cavcav'ı ve ondan önce de bir sürü kişiyi Gençlerbirliği'ne sahip çıkmaları için yüreklendirmeye çalışan, kasada beş kuruşun olmadığı o buhranlı dönemlerde kulübü ayakta tutmak için kendini parlayan, hatta kulübü için hapis yatan ve bugünlerde, ilerlemiş yaşına rağmen, hala Gençlerbirliği'nin tanıtımı ve gelişmesi için çabalayan insan...

Gençlerbirliği ile şöyle veya böyle ilgili olan herkesin, hep iyi yanını görmeye ve onları her kötü şeyi görmezden gelerek

yan yana getirmeye, yan yana tutmaya çalışan Hasan Başkan'ın, kulübe ufak bir desteği olanları bile hatırlayıp, onları sürekli gururlandıracak sözler sarf etmesi bile onun, hem ne kadar büyük bir insan olduğunu hem de Gençlerbirliği'ni ne kadar sevdiğini anlatmaya yetiyor herhalde...

Çok yaşa Hasan Başkan ve o unutulmuş anıları sürekli anlatmaya devam et...

Ankaragüçlü Taraftar Grupları Soruyor: "Otoparklar Kimin Elinde?"

Adı sürekli spekülasyon ve saha dışı olaylar ile anılan Ankaragücü'nde taraftar grupları da isyan etti. Kendilerine verilen sözlerin tutulmadığını belirten taraftarlar, gelir getirmesi için klübe verileceği söylenen otoparkların kimin elinde olduğunu sordular?

Ankaragücü'nün taraftar gruplarından Sol Kapalı, Maraton Gençgüçlüler ve Maraton Sonkale adına açıklama yapan Fatih Kişi şunları söyledi:

Verilen sözler tutulmadı!

"Bu açıklamayı kimseden destek almadan bağımsız olarak Ankaragücü taraftarı olarak yapıyoruz. Mahkeme klübün genel kurulunu iptal etti. Şimdi Ankaragücü'nün geleceğinin ne olacağını merak ediyoruz. Daha öncesinde Ankaragücü'ne verilen sözler var. Usülsüzlük, kulübün borcu, yapılan transferler ve Melih Gökçek'in kulübe aktarmayı taahhüt ettiği aylık 5 trilyon para. Tüm bunlar ne oldu? Öte yandan kulübe verileceği söylenen otoparklar var. Bu otoparkların şimdi kimin elinde olduğunu

soruyoruz. Ankaraspor'dan gelen futbolcuların Ankaragücü'nü borç batağına sürüklemesi ve Melih Gökçek'in her seferinde Fenerbahçeli olduğunu söylemesi bize sıkıntı yaratıyor. Ankaragücü'nde 33 kişilik yönetimde sadece 2-3 Ankaragüçlü yönetici var. Daha öncesinde taraftarlar arasından delege alınacağı söylendi ama yapılmadı. Yıldız bir takım kuracağız ve bu takımı şampiyon yapacağız dediler ama ligi 13. sırada tamamladık. Verilen sözlerin hiçbirisi yerine getirilmedi. Biz şampiyon olacak bir takım beklerken mahkemelerle uğraşyoruz. Mahkemeye başvuran insalardan da mevcut yönetimden de rahatsız. Ankaragücü sahipsiz değildir. Eğer Ankaragücü'ne sahip çıkacak talipler varsa bu kulübün sahipsiz olmadığını söylesinler. Biz de taraftar olarak davacıyız. Bizi rahat bırakınlar. Biz arkadaşlarla aramızda toplantı yaptık ve yönetime karşı olduğumuzu söylemek istiyoruz. Bu yönetimi istemiyoruz.

"Gerektiğinde bir araya da gelmesini de biliriz"

Eğer 5 milyonluk bir Ankara'da bu takıma sahip çıkacak bir işadami, milletvekili vs. yoksa herkese yazıklar olsun. Bu zamana kadar beklememizin sebebi beslediğimiz umuttur. İnançımızı yitirdik. Gösterdiğimiz tepkiden dolayı tepki toplayabiliriz. Yöneticilerin sırayla icra ile kulübü boşaltmaya başladıklarını duyduk. Bu başkan ve yöneticileri istemiyoruz. Biz taraftar olarak ne kadar zıt düşsek de her zaman bir araya gelmesini biliriz. Çünkü iyi günde de kötü günde de hep beraberiz, çünkü biz Ankaragüçlüyüz."

Çingene Kemal tribünden çekildi!

Öte yandan taraftar liderlerinden Çingene Kemal'in Ankaragücü Kulübü ile ilgili insanları samimiyetsiz bulduğu ve son yaşanan olaylar nedeniyle tirübünlerden çekildiği belirtildi. /Solfasol

Bir Biz Eksiktik!

Solfasol Artık Twitter'da!...

Gazetemizin içeriğinin detaylarını twitter aracılığıyla sizlerle paylaşmaya başladık. 1 Ağustos itibariyle gazetemizin Twitter hesabı aktif hale geldi!
twitter.com/GazeteSolfasol

ANKARA'DA BU AY

01 Ağustos 2011
(Çankaya Belediyesi
Sinema Günleri)
Memleket Meselesi
Ahmed Arif Parkı
Saat: 21:00

03 Ağustos 2011
CERMODERN
Açık Hava Caz
Saat: 20:00-23:00

03 Ağustos 2011
(Çankaya Belediyesi
Sinema Günleri)
Katırcılar
Ahmed Arif Parkı
Saat: 21:00

(Çankaya Belediyesi
Sinema Günleri)
Yılanların Öcü
Emek Pazar Yeri
Saat: 21:00

cermodern

04 Ağustos 2011
Perşembe Akşamı
Bisikletçileri Buluşması
Saat: 20:00 Güvenpark

04 Ağustos 2011
(Çankaya Belediyesi
Sinema Günleri)
Çalgı Çengi

Emek Pazar Yeri
Saat: 21:00

05 Ağustos 2011
(Çankaya Belediyesi
Sinema Günleri)
Memleket Meselesi
Esat Pazar Yeri Saat: 21:00

06 Ağustos 2011
CERMODERN
Açık Hava Sineması
Film Gösterimi
Saat: 21:00

08 Ağustos 2011
(Çankaya Belediyesi
Sinema Günleri)
Memleket Meselesi
100. Yıl Pazar Yeri
Saat: 21:00

10 Ağustos 2011
(Çankaya Belediyesi
Sinema Günleri)
(Katırcılar)
100. Yıl Pazar Yeri
Saat: 21:00

11 Ağustos 2011
Perşembe Akşamı
Bisikletçileri Buluşması
Saat: 20:00 Güvenpark

Konser: Bedük
IF Performance Hall
Saat: 22:00

(Çankaya Belediyesi
Sinema Günleri)
Çalgı Çengi
Sokullu Pazar Yeri
Saat: 21:00

12 Ağustos 2011
(Çankaya Belediyesi
Sinema Günleri)
Yılanların Öcü
Sokullu Pazar Yeri
Saat: 21:00

Katırcılar
Esat Pazar Yeri
Saat: 21:00

13 Ağustos 2011
(Çocuk ve Doğa)
Üç Elma Doğal
Tarım Çiftliği
(Doğanbeyköyü,
Çankırı)
Ekolojik, Sürdürülebilir
Ve Doğal Yaşam
Eğitimi

CERMODERN
Açık Hava Sineması
Film Gösterimi
Saat: 21:00

15 Ağustos 2011
(Çankaya Belediyesi
Sinema Günleri)
Katırcılar
Bademlidere Pazar Yeri
Saat: 21:00

17 Ağustos 2011
(Çankaya Belediyesi
Sinema Günleri)
Katırcılar
Bademlidere Pazar Yeri
Saat: 21:00

18 Ağustos 2011
Perşembe Akşamı
Bisikletçileri Buluşması
Saat: 20:00
Güvenpark

Konser: Zakkum
IF Performance Hall
Saat: 22:00
(Çankaya Belediyesi
Sinema Günleri)
Çalgı Çengi
Çayyolu TODAM
Saat: 21:00

19 Ağustos 2011
(Çankaya Belediyesi
Sinema Günleri)
Yılanların Öcü
Çayyolu TODAM
Saat: 21:00

20 Ağustos 2011
CERMODERN
Açık Hava Sineması
Film Gösterimi
Saat: 21:00

21 Ağustos 2011
(Çocuk ve Doğa)
Yeşilöz, Tahtalıörencik
(Güdül Köyleri-Ankara)
Köy-Çevre Gezisi,
Doğa Eğitimi

22 Ağustos 2011
(Çankaya Belediyesi
Sinema Günleri)
(Memleket Meselesi)
Ayrancı Pazar Yeri
Saat: 21:00

24 Ağustos 2011
(Çankaya Belediyesi
Sinema Günleri)
Katırcılar
Ayrancı Pazar Yeri
Saat: 21:00

25 Ağustos 2011
KONser: Cem Adrian
IF Performance Hall
Saat: 22:00

26 Ağustos 2011
(Yılanların Öcü)
(Çankaya Belediyesi
Sinema Günleri)
Karapınar TODAM
Saat: 21:00

27 Ağustos 2011
CERMODERN Açık Hava
Sineması Film Gösterimi
Saat: 21:00

25 Ağustos 2011
Perşembe Akşamı
Bisikletçileri
Buluşması
Saat: 20:00
Güvenpark

25 Ağustos 2011
(Çankaya Belediyesi
Sinema Günleri)
Çalgı Çengi
Karapınar
TODAM
Saat: 21:00

31 Ağustos-3 Eylül 2011
(Çocuk ve Doğa)
Tanal Çiftliği
(Elmalı-Antalya)
Ekolojik, Sürdürülebilir
Ve Doğal Yaşam
Eğitimi
Saat: 21:00

10 Eylül 2011
CERMODERN
Açık Hava Sineması
Film Gösterimi
Saat: 21:00

"Ah ben nasıl
inanmıştım
Şu
gökyüzüne
bakarak
Gelmez
demıştım
hiçbir
kötülük
İnsana bu
kadar
yıldızla
Bu
şehir
geldiğim
günün gecesi"

S. Aldanır

SOLFASOL
Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi
Ağustos 2011
4. Sayı

Ayda Bir Yayınlanır.

Editör
Mehmet Onur Yılmaz

Yayın Koordinasyon
Ezgi Koman, Tanju Gündüzalp

Yayına Hazırlayanlar
A. Necati Koçak, A. Şebnem
Soysal, Akın Atauz, Aktan Acar,
Ayhan Çelik, Ebru Baysal, Emrah
Kırımsay, Enver Arcaç, Gözdem
Üner Tubay, Kübra Ceviz,
Muhabir Koşan, Nermin Atılkan,
Olcaş Koşan, Onur Mat, Önder
Algedik, S. Erdem Türközü,
Sibel Durak, Selda Bancı, Tülin
Yıldırım, Zeynep Yağmur

Katkı Verenler
Alper Şen, Aydan Balamir,
Aydan Çelik, Ayşe Uslu, Baskın
Oran, Birol Özdemir, Burcu
Öztürk, Celal Musaoğlu, Deniz
Enli, Erdem Ceydilek, Deniz
Sarigil, Mehmet Ali Çetinkaya,
Murat Ayvaz, Ozan Küçükusta,
Özsel Bebeli, Özgür Yalçın,
Pınar Büyükgüral, Rabia Ç.
Çavdar, Resul Baştuğ, Selçuk
Atalay, Serap Günay, Sine Çelik,
Sümeyra Ertürk, Yaşar Seyman

Teşekkürler
Gönül Erkan, Gülnur Özdağlar,
İlhan Erkan, Melihat Erkan,
Rezzan Önen, Yavuz Önen

Tasarım ve Uygulama
Ezgi Koman - Aktan Acar

**Sahibi ve Sorumlu
Yazı İşleri Müdürü**
Mehmet Onur Yılmaz

Yayın İdare Merkezi
Kuleli Sok. 37/ 2 GOP - ANKARA
Tel - Faks: 0 312 437 76 41

İstanbul Temsilcisi
Alper Şen
İstiklal Cad. 116 Danışman
Geçidi
Han Çıkma Sok. No: 1
Beyoğlu - İstanbul
Tel: 0 537 683 94 70

Basım Yeri
Hermes Ofset
Kazım Karabekir Caddesi
Murat Çarşısı No:39/16
İskitler - Altındağ /ANKARA

Basım Tarihi
01.08.2011

Yaygın Süreli Yayın
5.000 Adet Basılmıştır

Afrika'da Hergün Onlarca İnsan Açlıktan Ölüyor!

Yaşadığımız dünyanın, 11 milyon insanı (geneli çocuk ve kadın) Afrika Boynuzu'nda kıtlık ve açlık içinde ölüme gidiyor.

Son 60 yılın en kurak yılını yaşayan Afrika Boynuzu; başta Somali, Etiyopya, Kenya, Eritre ve Cibuti'de bir nesil ölümün çok yakınında. Yüzlerce kilometreyi aç ve susuz yürüyerek komşu Kenya'daki, 370.000 kişilik dünyanın en kalabalık mülteci kampı Dadaab'a varmaya çalışan, vardığında da uzunca bir süre kayıt olma sırası bekleyen binlerce insan açlık, susuzluk ve salgın hastalık sebebiyle ölüm riski ile karşı karşıya. Kuraklığın merkezindeki Somali'de, Somali yönetimi ile çatışma halinde olan El Kaide destekli İslamcı El-Şebbab militanlarının, sivil örgütlerin halka yiyecek ve ilaç ulaştırma çabasına engel olduğu bölgeden gelen haberler arasında.

Dünya Sağlık Örgütü, Sınır Tanımayan Doktorlar (FSM), Unicef kamplarda yiyecek dağıtımı ve aşı çalışmalarını yürütmeye devam ediyor. BM, Bakol ve Alt Şabel'den sonra Afgoye, Balad ve Adel'de de kıtlık ilan etmiş durumda. Türkiye Kızılay'ı da yardım kampanyası başlattı. Dünya yeterli yardımı yapamamakla birlikte, televizyon haberi olarak izlemekte, (hepimizin yarattığı kuraklık ve kıtlık sonucu) ölüme giden onca çocuk ve kadını! Yapabileceğiniz birşeyler olduğunu unutmayın. Afrika'ya elinizi uzatın. Gücünüz neye yetiyorsa. Çünkü en kötüsü, hiç birşey yapmadan izlemek.

afrika açlık çekiyor
Türk Kızılayı Yardıma Koşuyor

HAYDİ TÜRKİYE! Afrika için iyilik kandillerini yakalım.

BAĞIŞLARINIZ İÇİN

- Banka** • Tüm bankalardaki Kızılay Hesabı
- İnternet** • www.kizilay.org.tr
- Telefon** • 168 ücretsiz danışma ve bağış hattı
- PTT** • 2868 numaralı Kızılay Posta Çeki
- Kızılay** • Tüm Kızılay Şubeleri

Türk Kızılayı Mutfak Seti + Gıda Kolisi Gönderimi
200 TL'lik bağış ile 5 kişilik ailenin bir aylık gıda ihtiyacını karşılayabilirsiniz.

TÜRK KIZILAYI SMS BAĞIŞ NO
2868
KISA MESAJ BAĞIŞI
TÜM GSM OPERATÖRLERİNDEN
(Bir SMS 5 TL)

Ankaralı Sinemaseverlere Gün Doğdu!

Büyülü Fener Kızılay'da 'Sürekli Festival' Başlıyor

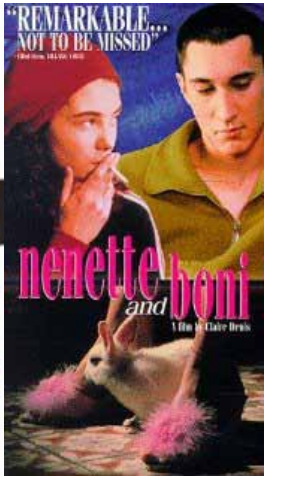
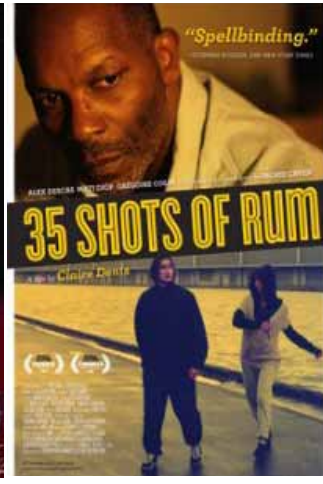
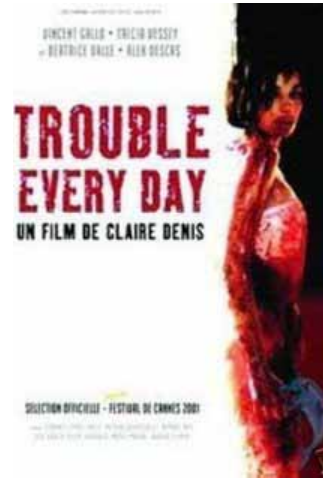
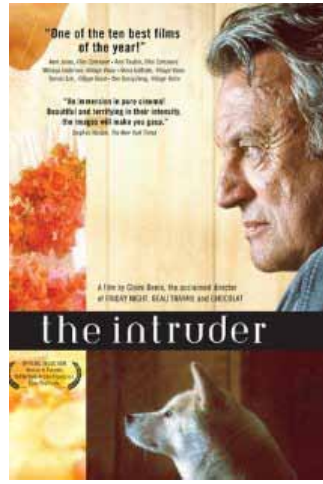

Büyülü Fener Kızılay Sineması, "Sürekli Festival" sloganıyla İstanbul Uluslararası Film Festivali'nde gösterilen 40 filmi yıl boyunca Ankaralı izleyicilerle buluşturacak.

Gişe filmlerinden hazetmeyen Ankaralılar için keyifli bir yıl olacak. Büyülü Fener Kızılay salonlarından birisini festival filmlerine ayırdı. Yıl boyu sürecek gösterimlerde Uluslararası İstanbul Film Festivali'nde gösterilmiş ve

pek çoğu Ankara'da gösterime girmemiş filmler Ankaralı seyirci ile buluşacak.

Gazetemiz yayına hazırlanırken gösterim programı henüz netleşmemişti. Ancak ayrıntılarını daha sonra vermek üzere bu müjdeyi şimdiden sizlerle paylaşmak istedik. Programın ayrıntılarını ay boyunca sinema gişesinden öğrenebilirsiniz.
/ Solfasol

SOLFASOL'u Nereden Bulabilirsiniz?

Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi daha fazla Ankaralı'ya ulaşmak için dağıtım ve satış noktalarını her geçen gün artırıyor. Solfasol'ü bulabileceğiniz yerlerin listesi aşağıdaki gibi:

Ankara Satış Noktaları:

Dost Kitabevi (Konur Sokak), Dipnot Kitabevi, İmge Kitabevi, Turhan Kitabevi, Ada Kitabevi (Arcadium AVM)

İstanbul Satış Noktaları:

Mephisto Kitabevi (Beyoğlu İstiklal Caddesi no: 125)
Parmakizi Kitabevi (Kadıköy Akmar Pasajı No: 70/25)
Semerkand Kitabevi (Beyoğlu Süslü Saksı Sokağı No:5)

Solfasol Mekanları

Solfasol'ü okuyabileceğiniz mekanlar da var! Kızılay'da EskiYeni, Ortadünya, Tenedos ve Sakal'da; Kaleye yolunuz düşerse Kirit Kafe'de (Koyunpazarı Sokak No:60) Solfasol bulabilirsiniz.

Ya da bize bir mail atın biz size ulaşalım.
abone@gazetesolfasol.com

**SOLFASOL'E
ABONE
OLMAK
İSTER MİSİNİZ?**

Solfasol, doğrudan satış yanında destekçi abone ve abonelerinin katkılarıyla yayın hayatına devam etmeyi, tüm Ankaralılara, Ankara'nın sokaklarına, meydanlarına, üniversitelerine, kahvelerine, parklarına, kitapçılara; en uzak köşesine kadar; sonra sesimiz ve gücümüz nereye kadar yeter ise oraya kadar ulaşmayı hedeflemektedir. Solfasol'e kişisel ya da kurumsal destekçi ve abone olmak için e-postanızı bekliyoruz: abone@gazetesolfasol.com
Katkı, görüş ve önerileriniz için bize yazın: bilgi@gazetesolfasol.com www.gazetesolfasol.com